

A close-up portrait of a woman with vibrant red hair. The right side of her face is covered in a golden, scale-like texture, reminiscent of a dragon or a mermaid. She has light blue eyes and is wearing a bright red lipstick. The background is dark, making the subject stand out.

СОФИ ДЖОРДАН

ОГНЕНА
СВЕТОЛИНА

СОФИ ДЖОРДАН ОГНЕНА СВЕТИНА

Превод: Яна Йотова

chitanka.info

Древна тайна, смъртни врагове, обречена любов.

Белязана с уникалните си способности още в най-ранна възраст, Ясинда знае, че всяка нейна стъпка се следи. Тя копнее за свободата си и правото си да избира, но когато нарушава най-свещената забрана на своята общност, едва не заплаща с живота си. Спасява я едно красиво непознато момче, което е изпратено да преследва нея и нейния вид. Защото Ясинда е драки, потомка на древните дракони, чиято най-голяма защита е умението им да приемат човешки облик.

Ясинда е принудена да избяга със семейството си в света на хората и да се приспособи в една нова, враждебна среда. Единственият светъл лъч тук е Уил, същото онова тайнствено момче, което неотдавна я е пощадило и сега изобщо не подозира коя е в действителност. Тя е неудържимо привлечена от Уил, макар да знае, че трябва да стои далече от него и семейството му, които са палачите на нейния вид. Но когато дракито в нея започва бавно да умира и Уил се оказва единственият, който може да я спаси, тя няма да се поколебае да се отдаде на чувствата си към своя най-смъртен враг.

„Възхитителен и бляскав роман! Ще попаднете в един толкова завладяващ свят, че никога няма да поискате да го напуснете!“

Керелин Спаркс, американска писателка

„В равни части задъхан съспенс и чувствен романс.“

„Буклист“

1

Взирам се в езерото и знам, че рискът си струва. Водата е тиха и спокойна. Като полирано стъкло. Дори слаб полъх не раздвижва тъмната повърхност. Ниски мъгли се стелят над плавното очертание на планините и се издигат към пурпурно небе, което изглежда като ранено. Дъхът ми нетърпеливо потрепва на устните ми. Слънцето всеки момент ще изгрее.

Лазур пристига задъхана. Не си прави труда да подпре колелото на стойката. То издрънчава на земята до моето.

— Не чу ли, че те викам? Знаеш, че не мога да карам бързо като теб.

— Не исках да пропусна това.

Най-накрая слънцето надниква иззад планините, образувайки тънка златисточервена линия, която проблясва върху тъмната повърхност на езерото.

Лазур въздъхва и знам, че и тя като мен си представя как светлината на утрото докосва кожата ѝ.

— Ясинда — казва тя, — не трябва да правим това. — Но гласът ѝ не звучи убедително.

Заравям ръце в джобовете си и се поклащам на пръсти.

— Ти искаш да си тук не по-малко от мен. Погледни слънцето.

Преди Лазур отново да започне да протестира, свалям дрехите си. Скривам ги зад един храст и заставам до водата, треперейки, но не от утринния хлад. През тялото ми преминават тръпки на възбуда.

Дрехите на Лазур също падат на земята.

— Това няма да се хареса на Касиан — казва тя.

Намръщвам се. Като че ли ме е грижа какво си мисли Касиан. Той не ми е гадже. Макар да ме изненада вчера в часа по летателни маневри, когато се опита да ме хване за ръката.

— Не разваляй мига. Точно сега не искам да мисля за него.

Една от причините за този малък бунт е желанието ми да бъда далеч от Касиан. Вечно присъствие! Винаги е някъде наоколо. Гледа

ме с тъмните си очи. Чака. Би могъл да има Тамра. Дълго време се надявах да пожелае нея, мислех си, че гордостта му ще го накара да предпочете нея пред мен. Някоя друга, само не и мен. От устните ми се откъсва въздишка. Просто мразя да ме оставят без избор.

Но има много време, докато нещо се реши окончателно. Няма да мисля за това сега.

— Да вървим. — Укротявам мислите си и поглъщам всеки звук около себе си. Клоните с техните сиво-зелени листа.

Птиците, реещи се на фона на зората.

Студена мъгла обгръща прасците ми. Свивам пръсти върху неравната земя, броейки мислено камъчетата под краката си. И познатото помръдване в гърдите ми започва. Човешката ми външност се стопява, изчезва, заменена от по-дебелата ми драконова кожа.

Лицето ми се изпъва, страните ми се изострят, неуловимо се променят, разтеглят се. Дъхът ми вече не е същият с преобразяването на носа ми, от който изниква гърбица. Крайниците ми се отпускат и издължават. Усещането от разпъването на костите ми е приятно. Вдигам лице към небето. Облаците вече не са просто сиви петна. Мога да ги видя, сякаш се рея из тях. Усещам хладната им влага да целува тялото ми.

Не продължава дълго. Може би една от най-бързите ми трансформации. Мислите ми са свободни и бистри. Когато наоколо е само Лазур, е по-лесно. Няма го Касиан с мрачния му поглед. Няма я мама със страха в очите ѝ. Няма ги и останалите — наблюдаващи, критикуващи, преценяващи.

Винаги преценяващи.

Крилата ми порастват, малко по-големи от дължината на гърба ми. Разгръщат се като прозрачен воал и във въздуха се разнася нещо като тих шепот — почти въздишка. Сякаш и те търсят облекчение. Свобода.

Познато трептене се надига в гърдите ми. Подобно на мъркане. Обръщам се към Лазур — готова е, виждам я красива до мен. Преливаща в синьо. Под изгряващата слънчева светлина откривам оттенъци на розово и виолетово върху тъмносинята ѝ драконова кожа. Малък нюанс, който не бях забелязвала преди. Виждам го едва сега с настъпването на зората, когато се готвим да полетим. Макар прайдът^[1]

да забранява да правим това през деня. Но толкова много неща остават невидими през нощта.

Гледайки надолу, се наслаждавам на златисточервения матов оттенък на гладките си ръце. Мисълта ми скача. Спомням си за един къс кехлибар в съкровищницата на семейството ми. Сега кожата ми изглежда по същия начин. Като балтийски кехлибар, осветен от слънцето. Измамно е. Кожата ми изглежда нежна, но е здрава като броня. Мина много време, откакто за последен път видях себе си по този начин. Твърде много време мина, откакто за последен път усетих слънчевите лъчи по тялото си.

Лазур мърка тихо до мен. Очите ни се срещат — очи с уголемени ириси и тъмни вертикални цепнатини за зениците. Знам, че вече е забравила притесненията си. Тя се взира в мен с пламтящите си сини ириси, щастлива, че е тук, също като мен. Нищо, че нарушихме всички правила на прайда, напускайки тайно защитената територия. Сега сме тук. И сме свободни.

Повдигам се на пръсти и отскачам във въздуха. Плясвам с криле, здравите им ципи се разтягат, докато ме издигат нагоре.

Рея се в кръг.

Чувам смеха на Лазур до себе си, нисък и гърлен звук.

Над нас се извива вятър и меката слънчева светлина целува кожата ни. Когато вече сме достатъчно високо, тя се спуска рязко надолу към езерото, наклонена леко на една страна, и полетът ѝ е толкова бърз, че тялото ѝ губи очертанията си.

Свивам устни.

— Фукла! — извиквам, усещайки дълбокото буботене на драконовата реч в гърлото си, докато тя се гмурка в езерото и остава под водата няколко минути.

Като воден дракон, винаги когато се гмурка, отстрани на тялото ѝ се появяват хриле, които ѝ позволяват да диша под водата... ако пожелае завинаги. Една от полезните способности, която предците ни са придобили, за да оцелеят. Не всеки от нас го умее, разбира се. Аз не го мога.

Аз правя други неща.

Носейки се над езерото, чакам Лазур да се появи. Най-накрая тя изскача на повърхността сред блестящ фонтан от вода. Тялото ѝ сияе във въздуха, от крилата ѝ се разлитат пръски.

— Много добре! — казвам.

— А сега ти!

Поклащам глава и отново политам, гмуркам се между хребетите на планините, пренебрегвайки подканите на Лазур: „Хайде, страхотно е!“

Не харесвам дарбата си. Бих дала всичко, за да я променя. Да бъда воден дракон. Или Фрейзър. Или визиокриптер. Или оникс. Или... Всъщност списъкът е доста дълъг.

Но аз съм това.

Аз бълвам огън. Единственият огнедишащ дракон в прайда от повече от четиристотин години. Това ме направи по-популярна, отколкото бих искала да бъда. Откакто навърших единайсет години, престанах да бъда Ясинда. И вместо това станах огнедишащ дракон. Поради което прайдът взема решения за живота ми, като че ли разполага с него. По-лоши са и от майка ми.

Изведнъж дочувам нещо друго, освен свистящия вятър и шепнещата мъгла по заснежените била, които ме заобикалят. Слаб далечен звук.

Наострям уши. Спирам да се рея в плътния въздух.

Лазур вдига глава, драконовите ѝ очи премигват и напрегнато се взират.

— Какво е това? Самолет?

Звукът се усилва и бързо се приближава, вече е силно бучене.

— Трябва да се снижим.

Лазур кимва и се спуска. Аз я следвам, поглеждайки косо назад, където виждам единствено назъбената линия на планините. Но чувам още нещо. Усещам още нещо.

Приближава се.

Звукът ни преследва.

— Да се върнем ли при колелетата? — Лазур поглежда назад към мен. Черните ѝ коси, изпъстрени със сини ивици, се развяват като знаме под напора на вятъра.

Колебая се. Не искам това да свърши. Кой знае кога пак ще можем да се измъкнем. Прайдът винаги ме следи така зорко, и Касиан винаги...

— Ясинда! — Лазур сочи с искрящия си син пръст нещо в небето.

Обръщам се и поглеждам. Сърцето ми спира.

Над ниските склонове кръжи хеликоптер — изглежда толкова малък в далечината, но нараства, приближавайки се и разкъсвайки мъглата.

— Бързо! — извиквам аз. — Снижи се!

Спускам се надолу, крилата ми са прибрани, краката ми са опънати като стрела, в съвършен ъгъл за постигане на максимална скорост.

Но не достатъчно голяма.

Перките на хеликоптера бумтят във въздуха ожесточено. Ловци! Вятър раздира очите ми, докато се спускам със скорост, с каквато никога не съм летяла.

Разстоянието между мен и Лазур се увеличава. Изкрецявам, извъръщайки се назад, разчитайки мрачното отчаяние в бистрите ѝ очи:

— Лаз, не изоставай!

Водните дракони не са създадени да бъдат бързи. И двете знаем това. Гласът ѝ се извива в ридание и по задавените нотки разбирам колко добре осъзнава безизходното положение, в което се намира.

— Опитвам се! Не ме оставяй! Ясинда! Не ме оставяй!

Зад нас хеликоптерът продължава да ни настига. Смразяващ ужас сковава устата ми, когато още два се присъединяват към него, убивайки сетната надежда, че е бил обикновен хеликоптер, правещ панорамни снимки. Това е ескадрила и те определено ни преследват.

Същото ли се беше случило и с татко? Такива ли са били последните му мигове? Тръсвайки глава, прогонвам мисълта от ума си. Няма да умра днес и няма да позволя тялото ми да бъде разкъсано и продадено на парчета.

Кимвам към приближаващите се върхове на дърветата.

— Ето там!

Дракилата никога не летят ниско над земята, но сега нямаме избор.

Лазур ме следва, лъкатушейки в моята въздушна струя. Приближава се до мен и в уплахата си едва не подминава дърветата. Аз спирам и дрейфувам във въздуха, гърдите ми яростно се повдигат.

Хеликоптерите кръжат над главите ни, бумтенето им е оглушително. Раздвижват дърветата, превръщайки ги в зелена пяна.

— Трябва да се преобразим! — казва Лаз, задъхано.

Като че ли можем да го направим! Твърде сме ужасени. *Драки* не могат да приемат човешка форма, когато са уплашени. И това е механизъм за оцеляване. Дълбоко в себе си ние сме *драки* и оттам черпим силата си.

Взирам се през мрежата от люлеещи се клони, която ни крие, усещам миризма на бор и горски плодове.

— Мога да се овладея — настоява Лаз на нашия гърлен език.

Поклащам глава.

— Дори и да можеш, рискът е твърде голям. Трябва да изчакаме да си отидат. Ако открият две момичета тук, където преди малко е имало два женски дракона, може да станат подозрителни. — Студ сковава сърцето ми. Не мога да позволя това да се случи. Не само заради мен, а заради всички. Заради всички *драки* по света. Тайната за способността ни да се превръщаме в хора е най-голямата ни защита.

— Ако не се приберем вкъщи до час, с нас е свършено!

Прехапвам устни, за да не й кажа, че имаме по-сериозни проблеми от това дали прайдът ще разбере за измъкването ни. Не искам да я плаша повече, отколкото вече е изплашена.

— Трябва да се скрием за малко!

Друг звук се прибавя към бумтенето на перките от хеликоптера. Ниско бръмчене във въздуха. Малките косъмчета на тила ми настръхват. Там има нещо друго. На земята. Нещо, което се приближава.

Поглеждам към небето. Дългите ми, подобни на нокти на птица пръсти се свиват и отпускат, крилата ми вибрират в едва контролирано движение. Инстинктът ми подсказва да полетя, но знам, че те са там горе. Чакат. Кръжащи като ястреби. Наблюдавам тъмните им очертания през върховете на дърветата. Сърцето ми се свива. Те няма да си отидат!

Бутвам Лаз, за да ме последва към гъстите клони на висок бор. Прибираме крилата си близо до тялото. Скриваме се сред боцкащите иглички, борейки се с драскащите клони. Задържаме дъха си, чакаме.

След това земята се раздвижва, гъмжаща от превозни средства: камиони, джипове и кросови мотори.

— Не — казвам дрезгаво, следейки с очи колите и въоръжените до зъби мъже. В каросерията на един камион двама мъже са се навели в готовност до оръдие, изстрелващо голяма мрежа. Сезонни ловци. Те знаят какво правят. Те знаят какво преследват.

Лаз трепери толкова силно, че клонът, на който сме се свили, започва да се клати, листата шумолят. Моторите са най-отпред, движейки се с шеметна скорост. Шофьорът на един от джиповете жестикулира от прозореца.

— Вижете дърветата — извиква той, гласът му е дълбок и ужасяващ.

Лаз помръдва. Стискам ръката ѝ по-силно. Един мотор е точно под нас. Шофьорът носи черна тениска, плътно прилепнала по младото му, мускулесто тяло. Кожата ми се опъва почти болезнено.

— Не мога да остана тук — казва Лаз приглушено до мен. — Трябва да се махна!

— Лаз — изръмжавам глухо, с нотки на отчаяние в гласа си. — Те точно това искат. Опитват се да ни накарат да излетим. Не изпадай в паника.

— Аз... не мога — отвръща тя през стиснати зъби. Стомахът ми се свива, знаейки, че няма да издържи. Поглеждам какво става долу на земята, след това нагоре към хеликоптерите и променям решението си.

— Добре. — Преглъщам. — Ето какъв е планът. Разделяме се...

— Не...

— Аз първа ще излятя. Щом тръгнат след мен, ти се насочваш право към езерото. Гмурваш се и оставаш там... колкото се наложи.

В тъмните ѝ очи проблясва влага, вертикалните линии на зениците ѝ пулсират.

— Разбра ли? — питам.

Тя кимва сковано, ноздрите ѝ се свиват, когато си поема дълбоко въздух.

— Т-ти... какво ще правиш?

Насилвам се да се усмихна, но това ми причинява болка.

— Ще летя, разбира се.

[1] Общност при някои животни от семейство котки и приматите, характеризираща се с определена социална структура и взаимоотношения. — Б.пр. ↑

2

Когато бях на дванайсет, се състезавах с Касиан и го победих.

Беше по време на групово летене. През нощта, разбира се. Единственото време, в което ни е позволено да летим. Касиан беше надменен, перчеше се, но нямаше какво да направя. Някога с него бяхме приятели. Преди всеки от нас да се преобрази. Когато бяхме още деца. Не можех да го понасям, виждайки в какво се превръща. Държеше се така, сякаш беше Божи дар за прайда.

Преди да осъзная, ние вече летяхме през среднощното небе и окуражителните викове на баща ми все още ехтяха в ушите ми. Касиан тогава беше на четиринайсет — дракон-оникс. Целият в гладки черни мускули и изпъкнали сухожилия. Баща ми също беше оникс. И ониксите са не само са най-силните и най-големите сред драконите, но обикновено и най-бързите.

С изключение на тази нощ. Тази нощ аз победих Касиан, принца на нашия прайд, нашия бъдещ алфа водач, подготвян от раждането си да бъде най-добрият.

Не биваше да печеля състезанието, но го направих. В сянката на луната разкрих себе си като нещо повече от скъпоценната огнедишаща на прайда. Нещо повече от малкото момиченце, което Касиан взеше на пистата за картинг. След тази случка той се промени. Изведнъж спря да се стреми да бъде най-добрият и вместо това се опитваше да спечели най-доброто. А аз станах наградата.

Години наред съжалявах, че победих тогава, негодувайки срещу допълнителното внимание, което си навлякох по този начин. Щеше ми се да не летях толкова бързо. Едва сега, когато босите ми крака докосват грубата кора на дървото, докато се подготвям да излети, съм благодарна, че го мога. Благодарна съм, че летя бързо като вятъра.

Лаз трепери зад мен, зъбите й тракат. Скимти като изплашено животно. Знам какво трябва да направя.

И просто... тръгвам. Спускам се от дървото и политам във въздуха, крилата ми са изпънати зад гърба ми, две огромни платна от

огнено злато.

Крясъци изпълват ушите ми. Двигатели ускоряват оборотите си. Неясни викове, които се застъпват един с друг. Груби мъжки гласове. Аз се нося шеметно между дърветата, чувайки рева на джиповете, които прорязват гората. Усмивхам се, те изостават, а аз се откъсвам напред. Чувам смеха си.

Едното ми крило избухва в огън. Цялата съм разтърсена и тялото ми се накланя под невъзможен ъгъл.

Ударена съм.

Боря се с всички сили да се задържа с едно крило. Успявам да се оттласна само няколко пъти, преди да почна да губя височина. Светът се завърта около мен във вихрушка от зелени и кафяви багри. Рамото ми се удря в някакво дърво и се строполявам на земята — задъхана, натрошена купчина от плът и кости. Долавям в ноздрите си медното ухание на собствената си кръв.

Пръстите ми се забиват във влажната земя. Нейната наситена остра миризма подхранва кожата ми. Пръст изпълва лапите ми и се забива под дългите ми нокти. Главата ми се поклаща ту в едната, ту в другата посока, рамото ми пулсира. Пълзя, придръпвайки се с усилие напред първо едната ръка, после другата.

Звук изгаря гърлото ми — наполовина стон, наполовина рев. *Не и аз. Не и аз*, повтарям си наум.

Свивам колене и пробвам поразеното си крило, разпервайки го внимателно високо над себе си. Прехапвам устни, за да сподавя вика от агонизиращата болка, която пробягва по жилестите мембрани, проникващи дълбоко между лопатките ми. Борови иглички се забиват в дланите ми, когато се повдигам на тях в опит да се изправа.

Те се приближават, чувам гласовете им. Звукът от двигателите се усилва и затихва, докато джиповете се изкачват и спускат по хълмовете. В ума ми се мярва картината на камиона с мрежата.

Точно като татко. Същото сега се случва и с мен.

Изправена, прибирам крилата близо до тялото си и тичам като обезумяла между дърветата, докато звукът от двигателите става по-силен.

Поглеждам назад към мъгливата гора и дъхът ми спира при вида на мътната светлина на фарове. Толкова са близо. Чувам ударите на

сърцето в ушите си. Поглеждам нагоре, търсейки къде да се скрия. След това чувам нещо друго — монотонната песен на течаща вода.

Проследявам звука. Докато тичам, лапите ми тупкат леко и тихо по горската земя. Спирам точно навреме, сграбчвайки ствола на едно дърво, за да не се катурна по стръмния склон, който зейва пред мен. Задъхана, се вирам надолу. Малък водопад пада в голямо езеро, обградено от всички страни с нащърбени скали.

Въздухът над мен се раздвижва. Козината ми настръхва, скалпът ми се опъва и аз се хвърлям на една страна. Усещам въздушната струя, когато мрежата пада близо до мен.

— Зареди друга!

Поглеждам през рамо — двама мъже в каросерията на камиона зареждат нова мрежа. Мотори отскачат от земята, усилвайки яростно оборотите си, докато се приближават към мен. Мотористите имат на главите си големи очила с металически цвят. Дори не приличат на хора. Те са чудовища. Виждам сурово стиснатите им челюсти. Бумтящи перки на хеликоптер завихрят въздуха над мен, развявайки косата ми.

Поемам си дълбоко въздух, обръщам се и скачам.

Въздухът свисти покрай мен. Странно е. Да се носиш надолу без никаква цел, без да можеш да се издигнеш и да полетиш. Но именно това правя, до момента, в който падам в езерото.

Толкова е студено, че извиквам. Погълцам голямо количество вода с водорасли. Как го прави Лазур? Когато тя е във водата, всичко изглежда толкова... приятно. И няма нищо общо с тази жестока, ледена агония.

Изскачам на повърхността и започвам да плувам кучешката в бърз кръг. Оглеждам се, търся. Нещо. Каквото и да е. Тогава виждам пещера. Всъщност малка вдлъбнатина, точно в скалната стена, но достатъчно дълбока, за да се скрия в нея и да не ме видят. Освен ако не се гмурнат след мен.

Плувам към пещерата, набирам се и се вмъквам в нея. Мушвам се възможно най-навътре и се свивам на кълбо.

Мокра и трепереща, си поемам дъх и чакам. Не минава много време и груби гласове изпълват въздуха над мен.

— То скочи! — Затръшват се врати, побиват ме тръпки от звука и знам, че вече са слезли от джиповете. Треперя неудържимо в

сенчестата пещера, пръстите ми са побелели от стискането на хлъзгавите ми колене.

— ... гмурна се във водата!

— Може да е отлетяло вече — казва глас, който се издига над ръмженето на мотоциклетите.

— Не е възможно! Не може да лети. Улучих го в крилото. — Нотките на задоволството в гласа ме карат да потръпна и разтривам ожесточено ръцете си от студ. Скована съм от ужас.

— Не го виждам долу.

— Някой трябва да го последва.

— По дяволите! Там долу? Ужасно е студено — ти иди!

— А защо да не отидеш ти? Страх ли те е...

— Аз ще отида. — Потрепвам от този глас, дълбок, спокоен и мек като кадифе в сравнение с грубите гласове на останалите.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш, Уил?

Обгръщам силно раменете си в очакване на отговора му.

Иска ми се да съм визиокриптер, за да мога да стана невидима.

Тяло с неясни очертания описва дъга и се вклинява в езерото. Водата едва се разплисква при прецизното му гмуркане. Уил. Онзи с кадифения глас. Взирам се в блестящата повърхност, задържайки дъха си в очакване да се появи. Всеки момент главата му ще изплува над водата и ще се огледа наоколо. Ще види пещерата. Ще види и мен.

Навлажнявам устните си, усещам как кръвта ври във вените ми, димът се надига в дробовете ми. Ако се наложи, бих ли го направила. Мога ли да използвам уменията си, за да се предпазя?

Една глава се появява на повърхността, разплисквайки водата с рязко движение. Косата му блести под тъмната каска, която я покрива. Млад е. Не много по-голям от мен.

— Добре ли си, Уил? — извиква някой.

— Да — провиква се той.

Сърцето ми се свива при внезапната близост на гласа. Притискам се възможно най-силно към неравната скала, без да обръщам внимание на силната болка в крилата си. Докато го наблюдавам, се моля да не ме види.

Той забелязва скалата и застава нащрек, погледът му е насочен право към моята посока.

— Там има пещера!

— Там ли е то?

Наричат ме *то*.

Навеждам се, кожата ми се сгърчва, треперя като скъсана струна от лък на цигулка. Крилата ми започват да вибрират от силното вълнение, което изпраща остра болка към наранената ми кожа и дълбоко в гърба ми. Потръпвам, опитвам се да се успокоя.

Той плува към мен.

От носа ми излиза дим. Става против волята ми. Просто... така се получава. Обикновено имам повече контрол над това, но страхът ме лишава от този контрол. Драконовите ми инстинкти надделяват.

Сърцето се блъска в гърдите ми, докато се приближава. Знам точния момент, когато ме забелязва. Той замръзва на място, леко се навежда, устните му докосват повърхността на водата.

Ние се вираме един в друг.

Сега ще се случи. Ще извика останалите. Те ще се нахвърлят върху мен като изгладнели хищници. Спомняйки си за татко, се опитвам да не треперя. Сигурна съм, че преди смъртта си той не е треперил и не се е снишил. И освен това аз имам нещо, което баща ми не е притежавал. Имам *огън*.

Сетне той се насочва с плавни движения към мен. На челюстта му играе мускул и аз усещам някакво потръпване в стомаха си. Той не е суровият ловец, който си представях. Не изглежда зъл. Изглежда... любопитен.

Стоварва ръката си на ръба на скалата и се вмъква вътре. При мен. Дели ни по-малко от половин метър. Стегнати мускули извайват ръцете му, докато стои приведен. Пръстите му едва докосват дъното на пещерата. Оглеждаме се един друг. Две различни животни, които се изучават едно друго за пръв път.

Поемам си въздух, боря се да го докарам до тлеещите ми дробове. Започвам да горя отвътре.

Не за пръв път виждам хора. Случва ми се много често, когато пазарувам с мама и Тамра в града. През по-голямата част от времето аз самата изглеждам като човек, дори и в тайните предели на прайда. Въпреки това се вирам в него, сякаш никога преди не съм виждала момче. И предполагам, че това донякъде е така. Защото той изобщо не е обикновено момче. Той е ловец.

Черната му тениска е от еластичен плат, прилепнал към жилестото му тяло. В тъмнината на пещерата мократа му коса изглежда почти черна. Вероятно е по-светла, когато е суха. Кестенява, може би дори тъмноруса. Но очите му са това, което ме грабва. Дълбоко хлътнали под гъсти вежди, те се взират напрегнато в мен. Изучават ме от глава до пети. Представям си как изглеждам в тях. Крилете ми са прибрани зад гърба и само върховете им стърчат на раменете ми. Гъвките ми и здрави крайници блестят като огън дори в сумрака на пещерата. Лицето ми е тясно и с ясно изразени черти.

Носът ми е набразден. Веждите ми са силно извити, а драконовите ми очи са две черни вертикални резки там, където би трябвало да са зениците.

Той вдига ръка. Дори не трепвам, когато слага широката си, топла длан върху горната част на ръката ми. Опипва, изучава... Ръката му се плъзва надолу и съм сигурна, че сравнява моята драконова кожа с човешката. Дланта му се спира върху опакото на лапата ми, задържа се върху дългите, подобни на нокти пръсти. Допирът извиква у мен усещане за топлина, която бяга надолу по тялото ми.

Той също го чувства. Очите му се разширяват. Зелени, с кафяви и златни пръски. Цветовете, които обичам. Цветовете на земята. Погледът му се насочва към мокрите завъртулки на козината ми, която докосва скалата. Изведнъж ми се приисква той да може да види момичето вътре в дракона.

От устните му се изплъзва звук. Дума. Чувам я, но решавам, че не я е произнесъл той.

— Уил — извиква глас някъде отгоре.

И двамата трепваме, сетне лицето му се променя. Мекото, любопитно изражение изчезва, заменено от гняв. Заплаха! Това е начинът, по който неговият вид би трябвало да гледа моя. Ръката му се отдръпва от моята. Всяка близост е прекъсната. Потърквам мястото, където ме беше докоснал.

— Добре ли си там долу? Ако има нужда да дойда?

— Добре съм. — Дълбокият му тътнещ глас отскача от стените на малката хлътнатина.

— Намери ли го?

И аз отново вещая заплаха. Облаци дим излизат от носа ми.
Тлеенето в гърдите ми се усилва.

Наблюдава ме напрегнато, очите му са сурови и безмилостни. В очакване съм всеки момент да ме издаде. Затова задържам погледа му, отказвам да извърна глава, решена това красиво момче добре да види съществуването, което със следващите си думи ще осъди на смърт.

— Не.

Поемам въздух и димът стихва в дробовете ми. Взираме се един в друг продължително. Той е ловец. А аз — *драки*.

След това си тръгва.

И аз оставам сама.

3

Чакам цяла вечност. Дълго след като звукът на хеликоптерите и двигателите утихва. Мокра и потръпваща се свивам върху каменния под, обгръщам краката си, разтърквайки гъвките си прасци. Ръцете ми се плъзгат по златисточервената ми кожа. Нараненото ми крило гори и тупти. Бавя се, ослушвам се, но няма нищо. Само шепота на гората и галещия шум на водопадите около мен.

Няма мъже. Няма ловци. Няма го Уил.

Намръщвам се. Поради някаква причина това ме тревожи. Никога повече няма да го видя. Няма да разбера защо ме пусна. Няма да узная дали наистина е прошепнал това, което ми се стори, че казва. *Красиво.*

В този единствен момент между нас имаше някаква връзка. Някак просто се случи. Бях сигурна, че ще ме залови. Ловците не са склонни да проявяват милост. За тях ние сме само плячка. Подвид, който може да бъде направен на части и продаден на нашия най-голям враг — *енкросите*. От зората на човечеството *енкросите* са жадували за подаръци, изработени от телата на нашия вид, обсебени от идеята да ни разкъсват на парчета или да ни държат като заложници, за да използват магическите способности на кръвта ни, подобната ни на броня кожа и способността ни да откриваме скъпоценни камъни под земята. За тях ние сме нищо. Същества, които не притежават нито душа, нито сърце.

Тогава защо Уил ме пусна? Необикновеното му лице се е запечатало в ума ми като с огнено клеймо. Гладката му, мокра коса. Напрегнатите му очи, взиращи се загадъчно в мен. Би трябвало да виждам лицето на Касиан. Той е моята съдба. Приела съм това, макар да роптая и с риск за живота си напускам пределите на прайда през деня, за да избягам от него.

Чакам възможно най-дълго, до момента, в който влажният студ в скривалището ми става непоносим. Внимателна съм, в случай че това е капан. Отскачам леко от ръба на скалата и се плъзвам над ледената

вода. Издигам се покрай неравната скала. Нараненото ми крило се бори със съпротивлението на въздуха, мембраните са опънати и болезнени от яростното усилие.

Въздухът свисти в устните ми, докато се издигам към върха. Строполявайки се, долавям наситения, глинест аромат на земята. Дланите ми се заравят във влажната пръст. Тя ми дава сили, бучейки в тялото ми. Заровена дълбоко, вулканичната скала мърка като спяща котка. Чувствам я, чувам я, живея чрез нея.

Винаги е така — тази връзка с плодородната, щедра земя. Именно тя ще излекува крилото ми, а не някое лекарство, направено от човек. Аз черпя сила от богатата, животворна земя.

Мирис на дъжд е надвиснал над гъстата мъгла. Изправяйки се, тръгвам към притаената ѝ прегръдка и се отправям към езерото, където са дрехите и колелото ми. Слаба слънчева светлина се процежда през балдахина от клони, бори се с мъглата и превръща хладната ми кожа в червеникав бронз.

Сигурна съм, че Лазур е успяла да стигне у дома. Няма да си позволя да обмислям друга възможност. Прайдът вече е разбрал, че ме няма. Започвам да съставям различни обяснения в главата си.

Пристъпвам тихо между дърветата, заслушвайки се за необичайни звуци, в случай че ловците се завърнат... Но зад тревогата ми се прокрадва надежда.

Надеждата, че един ловец ще се върне и ще отговори на въпросите ми, ще удовлетвори любопитството ми... Отново онова странно, пърхащо усещане в стомаха ми, което почувствах, когато чух прошепнатата дума.

Постепенно се появява звук, извива се във въздуха, разгонва птиците от клоните. Драконовата ми кожа настръхва, проблясвайки от червено към златно, от златно към червено.

Пронизва ме страх, когато чувам звука на приближаващите се двигатели. В първия момент ми хрумва, че ловците са се върнали за мен.

Дали красивото момче е променило решението си?

След това чувам името си.

Ясинда! Звукът отеква отчаяно през лабиринта от високи борове.

Вдигам глава, слагам ръце пред устата си и извиквам:

— Тук съм!

За секунди съм заобиколена. Коли удрят спирачки. Премигвам при отварянето и затръшването на вратите.

Няколко от старейшините се появяват, разкъсвайки издигащата се мъгла със суровите си лица. Не виждам Лазур, но Касиан е сред тях. Толкова прилича на баща си, с неумолимо свитите си устни. Обикновено харесва драконовия ми облик, предпочита го, но сега в очите му няма никакво възхищение. Приближава се към мен, висок и внушителен. Едър, мъжествен и стърчащ над другите. За момент си спомних топлата му силна ръка, когато хвана моята вчера в часа по летателни маневри. Би било толкова лесно да го допусна до себе си и да направя онова, което искат всички... което очакват всички.

Не намирам сили да срещна погледа му, затова изучавам блясъка на късо подстриганата му, мастиленочерна коса. Той се навежда към мен и дъхът му раздвижва косъмчетата около слепоочието ми, когато изръмжава с дълбокия си, хриплив глас:

— Изплаши ме, Ясинда. Помислих си, че съм те изгубил.

Кожата ми настръхва, пламва от унизителния намек, който се съдържа в думите му. Само защото прайдът смята, че си принадлежим, не означава, че е така. Поне не още! Сигурно за стотен път ми се приисква да съм обикновен дракон. Не Великата огнедишаща, от която всички очакват толкова много. Животът ми щеше да е много по-прост. Щеше да бъде мой. Мой живот.

Майка ми минава през групата, избутвайки Касиан настрани, сякаш е просто момче, а не двуметров оникс, способен да я смаже. Лицето ѝ, покрай което падат палави къдрици, е красиво, с приятен овал и кехлибарени очи като моите. След като татко умря, неколцина мъже се опитаха да я ухажват. Дори бащата на Касиан, Северин. За щастие, тя не прояви интерес към никого. Отношенията ни с майка ми и без това бяха трудни и последното нещо, от което се нуждаех, беше някой мъжествен *драки*, който се опитва да заеме мястото на баща ми.

Сега, в този момент, тя изглежда по-стара. Устните ѝ са свити, очертавайки тясна линия. Дори в деня, когато ни казаха, че татко повече няма да се прибере, тя не изглеждала така. И осъзнавам, че причината за това бях аз. Стомахът ми се свива на топка.

— Ясинда! Слава богу, че си жива! — Майка ми ме прегръща и аз извиквам, когато притиска раненото ми крило.

Тя се отдръпва.

— Какво стана?

— Не сега. — Бащата на Касиан слага ръка върху рамото на мама и я отмества настрани, така че да застане пред мен. Със своите два метра Северин е висок колкото Касиан и се налага да протегна шия, докато го гледам от горе надолу. Слагайки одеяло върху треперещото ми тяло, той казва рязко: — Преобрази се. Веднага!

Аз се подчинявам. Прехапвам устни от болка, докато крилата ми се превръщат в тяло, разкъсвайки раната, която се опъва и усуква при трансформирането на плътта ми. Нараняването е още там — сълзящ, дълбок прорез върху лопатката ми. Кръвта се стича топла по гърба и аз дръпвам одеялото по-плътно върху раменете си.

Костите ми се пренареждат, свиват се и по-дебелата ми драконова кожа изчезва. Човешката ми кожа е по-уязвима на студа и започвам да треперя, босите ми крака се вкочаняват.

Майка ми е до мен и ме намята с второ одеяло.

— Какво си мислеше, че правиш? — това беше язвителният и критичен глас, който мразех. — Тамра и аз бяхме ужасно притеснени. Да не би да искаш да свършиш като баща си? — Тя тръсва ожесточено глава, очите ѝ горят, изпълнени с мрачна решимост. — Вече изгубих съпруг. Няма да загубя и дъщеря.

Знам, че от мен се очаква извинение, но по-скоро бих преглътнала кесия с пирони. Точно от това бягам — живот, в който разочаровам майка си и задушавам истинската си същност. Живот с правила, правила и още правила.

— Тя наруши най-свещения принцип — заяви Северин.

Аз трепвам. Да летим само под прикритието на мрака. Предполагам, че всякакви мои аргументи против това правило щяха да увиснат във въздуха, след като без малко не бях убита от ловци.

— Очевидно нещо трябва да бъде направено с нея. — Северин и майка ми си разменят поглед, а сред хората наоколо се разнася шепот. Чуват се одобрителни гласове. Драконът вътре в мен изпраща предупреждение. Оглеждам се като обезумяла. Дузина лица, които познавам цял живот. И на нито едно от тях не е изписано съчувствие.

— Не. Не и това — прошепва майка ми.

Не какво?

Ръката ѝ ме прегръща по-силно и аз се облягам на нея, жадувайки утеха. Изведнъж тя е единственият ми съюзник!

— Тя е нашата огнедишаща...

— Не. Тя е моя дъщеря — изфучава майка ми. Спомням си, че тя също е *драки*, макар да негодуваше срещу този факт. Макар да не се беше преобразявала от години... а вероятно вече и не можеше.

— Трябва да бъде направено — настоява Северин.

Трепвам, когато пръстите на майка ми се впиват в мен през одеялото.

— Тя е просто момиче. Не!

Аз най-накрая намирам сили да попитам:

— Какво? За какво говорите всички?

Никой не ми отговаря, но в това няма нищо страшно. Вбесяващо е, но не и необичайно. Всички — майка ми, старейшините, Северин — говорят около мен, за мен, срещу мен, но не и с мен.

Майка ми и Северин продължават да се взират един в друг и аз знам, че макар да не говорят гласно, между тях тече диалог. През цялото време Касиан ме наблюдава жадно. Моравочерният му поглед можеше да хвърли в смут всяко момиче. В това число и сестра ми; особено сестра ми.

— Ще обсъдим това по-късно. Сега я прибирам у дома.

Майка ми ме повежда бързо към колата. Хвърлям поглед назад към Северин и Касиан, баща и син, крал и принц. Един до друг, гледат ме как се отдалечавам и в очите им се четат обвинения. И нещо друго. Нещо, което не мога да разчета.

По гърба ми пролазват тръпки на ужас.

4

Лазур ни чака в дома ни, крачейки напред-назад по верандата в дрипави джинси и потник, чийто син цвят изобщо не може да се сравнява с лъскавите сини кичури в тъмната ѝ коса. Лицето ѝ засиява, щом ни вижда.

Мама паркира и Лаз се затичва през вечно падащата мъгла, която покрива града ни благодарение на магията на Нидия. Тази мъгла е жизненоважна за оцеляването ни и именно тя не позволява да бъдем забелязани от случайно прелитащ над нас самолет.

В момента, в който слизам от колата, Лаз силно ме прегръща. Аз изстенвам и тя се отдръпва от мен загрижено.

— Какво има, ранена, ли си? Какво се случи?

— Нищо — казвам тихо и поглеждам към мама. Тя вече знае, че съм ранена и едва ли е нужно да ѝ го напомням. — Добре ли си? — питам аз.

Тя кимва.

— Да, направих това, което ми каза. Стоях под водата, докато се уверих, че са си отишли и после полетях към вкъщи за помощ.

Не си спомням да съм ѝ казвала да вика помощ. По-хубаво да не беше го правила, но не мога да я виня, че се е опитала да ме спаси.

— Хайде, момичета. — Мама ни прибира, но не гледа към нас, а хвърля поглед през рамо към една от съседките ни на отсрещната страна на улицата. Лелята на Касиан Джабел стои на верандата на дома си и ни наблюдава внимателно със скръстени ръце. Напоследък това се случва често и мама е убедена, че тя докладва всичко, което правим, на Северин. Кимвайки напрегнато, тя ни подканя да влезем. Мама и Джабел някога бяха много добри приятелки. Когато бях малка, преди татко да умре. Преди да се случат много други неща. Сега те почти не си говорят.

Когато влизаме, Тамра ни поглежда от дивана, където седи с кръстосани крака. Между тях държи купа корнфлейкс. По телевизията

дават стара анимация. Не ми изглежда ужасно притеснена, както мама твърдеше.

Мама тръгва към телевизора и намалява звука.

— Наистина ли трябва да гърми толкова силно, Тамра?

Сестра ми свива рамене и започва да рови за дистанционното между възглавниците на дивана.

— След като не успях да заспя отново, реших да се опитам да заглуша алармата.

Усещам пристъп на гадене в стомаха си.

— Пуснали са алармата? — питам аз. Последният такъв случай беше, когато татко изчезна и изпратиха група да го търси.

— О, да — Лазур кимва и очите ѝ се разширяват. — Северин направо беше побеснял.

Тамра намира дистанционното и усилва звука. Хвърляйки го обратно на дивана, тя поднася голяма, капеща лъжица към устата си.

— Толкова ли си учудена, че тръгнаха да те търсят. — Тя ме поглежда бързо. — Просто помисли малко.

Иска ми се да се защитя някак, но вместо това си поемам дълбоко въздух, за да се успокоя. И преди съм се опитвала да ѝ го обясня, но Тамра не е в състояние да разбере. Драконовият инстинкт е непонятен за нея. И как би могло да бъде иначе?

Мама изключва телевизора. Без да забелязва натрупалото се напрежение, Лазур размахва ръце във въздуха.

— Е? Какво се случи? Как избяга? Господи, бяха навсякъде. Видя ли онези устройства, които изстрелват мрежи?

На мама като че ли ѝ прилошава.

— Бях сигурна, че няма да успееш да им се измъкнеш. Тоест... знам, че си бърза... и че можеш да бълваш огън и всичко останало, но...

— Като че ли можем някога да забравим това — промърморва Тамра с уста пълна с корнфлейкс и завърта отегчено очи.

Тамра никога не се е преобразявала. Тази тенденция нараства и все повече тревожи старейшините, които се страхуват за оцеляването на вида ни. В общи линии моята сестра близначка, която е само с няколко минути по-малка от мен, е обикновено човешко същество. Това я убива. И мен също. Преди да се преобразя, бяхме близки,

правихме всичко заедно. Сега не споделяме нищо друго, освен някоя случайна гримаса.

В този момент забелязвам майка ми да минава през всекидневната и да затваря дървените капаци на прозорците, при което стаята потъва в сумрак.

— Лаз — промърморва мама, — време е да си кажете довиждане. Приятелката ми примигва.

— Довиждане?

— Да, довиждане — повтаря майка ми с по-строг глас.

— О — Лаз се намръщва и поглежда към мен. — Искаш ли утре да ходим заедно на училище? — Очите ѝ проблясват многозначително, което е намек, че така ще мога да ѝ разкажа всичко. — Ще стана рано.

Живеем в двата противоположни края на града. Нашата общност изглежда като огромно колело с осем спици, като всяка спица служи като улица. Центърът, главината на колелото, е сърцето на града. Там се намират училището и сградата на събранието. Аз живея на Първа западна улица. А Лазур на Трета източна. Тоест на възможно най-голямо разстояние една от друга. Стена, обрасла с пълзящи растения, огражда селището от край до край, поради което не можем да се срещнем, заобикаляйки града отвън.

— Разбира се. Ако си готова да станеш рано и да дойдеш дотук.

Веднага щом Лазур си тръгва, майка ми заключва вратата. Никога преди не съм я виждала да прави това. Обръща се към нас и остава загледана в мен и Тамра. Единственият звук, който се чува, е потракването на лъжицата на Тамра в купата ѝ. Мама се обръща и надниква през капациите на прозорците... Сякаш се тревожи, че Лазур е все още достатъчно близо, за да я чуе. Или някой друг.

Обръщайки се, тя съобщава:

— Пригответе си нещата. Тази вечер заминаваме.

Стомахът ми се свива по същия начин, както се случва, когато се спускам рязко надолу при полет.

— Какво?

Тамра скача толкова бързо от дивана, че купата ѝ с корнфлейкс и мляко пада долу. Мама дори не възкликва, дори не поглежда бъркотията на пода и тогава разбирам, че всичко се е променило... Или съвсем скоро ще се промени. Тя говори сериозно.

— Наистина ли? — очите на Тамра греят трескаво. Изглежда жива за пръв път откакто... е добре, откакто за пръв път се преобразих и стана ясно, че това никога няма да се случи с нея. — Моля те кажи ми, че не се шегуваш.

— Не бих се шегувала за такова нещо. Започвайте да си приготвяте багажа. Вземете колкото можете повече дрехи и всичко друго, което сметнете за нужно. — Очите на мама се спират на мен. — Няма да се връщаме повече тук.

Аз не помръдвам. Не мога. Парещата болка в рамото ми някак се усилва, сякаш там е забит нож, който се завърта и прониква все по-дълбоко в плътта ми.

Тамра надава възторжен вик и се втурва към стаята си. Чувам как вратата на гардероба ѝ се отваря и удря стената.

— Какво правиш? — питам мама.

— Нещо, което трябваше да направим много отдавна. След като баща ти умря. — Тя извързва поглед, стисва за момент очи и сетне отново ме поглежда. — Предполагам винаги съм таила надежда, че един ден той ще прекрачи прага на вратата и затова трябва да бъдем тук, за да го посрещнем. — Тя въздъхва. — Но той никога няма да се върне, Ясинда. И аз трябва да направя най-доброто за теб и Тамра.

— Имаш предвид за теб и Тамра.

За мама и Тамра да напуснат прайда не беше кой знае какво. Знам това. Мама умишлено уби дракона в себе си, остави го да се стопи в бездействие, щом стана ясно, че Тамра никога няма да се преобрази. Предполагам, че го направи, за да я накара да се чувства по-малко самотна. Акт на солидарност.

Аз съм единствената, която се чувства свързана с прайда. Тази, която ще страда, ако си тръгнем.

— Не виждаш ли колко по-лесно ще бъде, колко по-безопасно, ако се откажеш от твоята драконова природа?

Трепвам, сякаш са ми зашлевили плесница.

— Искаш да се отрече от дракона в себе си? Да стана като теб? — Спящ дракон, минаващ за човек. Поклащам глава. — Не ме е грижа къде ще ме отведеш, няма да направя това. Няма да забравя коя съм.

Тя слага ръка на рамото ми и леко ме стисва. За да ме окуражи, предполагам.

— Ще видим. Може да промениш решението си след няколко месеца.

— Но защо? Защо трябва да си отидем?

— Знаеш защо.

Предполагам, че част от мен знае отговора, но отказва да го приеме. Изведнъж ми се приисква да повярвам, че всичко е наред с живота ми тук. Искам да забравя безпокойството, което самовластието на Северин събужда у мен. Искам да забравя арогантния поглед на Касиан. Да забравя колко самотна е сестра ми в тази общност, която се отнася с нея като с прокажена. Да забравя чувството за вина, което винаги ме измъчва заради това.

— Някой ден ще разбереш — продължава майка ми. — Някой ден ще ми благодариш, че съм те спасила от този живот.

— Спасила си ме от прайда? — питам аз. — Той е моят живот! Моето семейство. Един неподходящ алфа-водач не променя този факт. Северин няма да бъде вечно глава на общността.

— Ами Касиан? — устните ѝ се свиват. — Готова ли си да приемеш него?

Отстъпвам назад, не харесвам емоционалните нотки в гласа ѝ. С периферното си зрение, виждам Тамра, стояща скована на вратата на стаята си.

— С Касиан сме приятели — отвърщам аз. Което е вярно в известен смисъл. Или поне бяхме такива.

— Да, нали?

— Какво искаш да кажеш.

— Ти вече не си на осем години и той не е на десет. В някаква степен поне би трябвало да разбираш от какво те предпазвам. От кого те предпазвам. От момента, в който се преобрази, прайдът те набеляза като своя собственост. Толкова ли е странно, че искам да предпазя дъщеря си от тях? Баща ти се опита и беше в постоянен конфликт със Северин. Защо мислиш отлетя сам онази вечер? Той търсеше изход... — Тя замлъква, задавена.

Слушам втрещена.

Тя никога не говори за онази вечер. За татко. Страхувам се, че няма да каже нищо повече. Страхувам се и от онова, което може да каже.

Погледът ѝ отново се спира на мен. Спокоен и решителен. И това ме плаши.

Усещам в мен да се надига познатата изгаряща топлина и гърлото ми се свива.

— Говориш за прайда като за нещо демонично...

Очите ѝ проблясват и тя махва ожесточено с ръка.

— И те са точно такива! Кога ще го разбереш? При положение че искат да дам шестнайсетгодишната си дъщеря на техния принц, за да продължат скъпоценния си ген, за мен те са демони. Те искат да те използват като кобила за разплод, Ясинда! Те искат от теб още огнедишащи дракони за прайда. — Сега тя е съвсем близо. Крещи в лицето ми. Питам се дали Джабел или някой друг от съседите я чува. Питам се дали това изобщо още я интересува.

Тя отстъпва назад и си поема дълбоко въздух.

— Тръгваме довечера. Започни да си събираш нещата.

Втурвам се към стаята си и затръшвам вратата. Драматично, но от това като че ли ми олеква. Крача из стаята, дишайки дълбоко. От носа ми излизат малки гневни струйки пара. Прокарвам длан по топлата кожа на лицето и шията си.

Строполявам се назад на леглото, въздъхвам тежко и се вирам напред в нищото. Усещам само топлината, която клокочи вътре в мен. Постепенно огънят в гърдите ми утихва и очите ми започват да обхождат блестящите звезди, които висят от тавана на въженца. Татко ми помогна да ги окачим, след като боядисахме тавана в синьо. Тогава той ми каза, че така ще се чувствам сякаш спя на небето.

Горчиво ридание опарва гърлото ми. Никога повече няма да спя под това небе и ако зависи от майка ми, никога повече няма и да летя.

Часове по-късно, докато селището спи, ние се измъкваме през мъглите на Нидия. Същото онова нещо, което ни предпазва и крие от заплахите на външния свят, сега ни помага в бягството ни.

В момента, в който излизаме от нашата улица и завиваме по главната, мама изключва двигателя от скорост. Аз и Тамра бутаме отзад, докато тя управлява колата. Училището и събранието са притихнали и ни наблюдават с тъмните си прозорци, които приличат на очи. Гумите хрущят над ронливата настилка. Прасците ми горят от усилието.

Задържам дъха си и чакам, ослушвам се за сирената, докато се приближаваме към зеления сводест портал, през който се влиза в нашия град. Малката обрасла с бръшлян къщичка на Нидия се мерзелее малко по-нататък, своеобразно караулно помещение, сгушено от едната страна на входа. Мъждива светлина струи от големия прозорец на всекидневната. Тя със сигурност ще ни забележи. Защото това ѝ е работата — да не допуска някой да влезе или да излезе.

Всеки прайд има поне един *шейдър* — дракон, който забулва в мъгла цялото селище, както и ума на всеки човек, който влезе тук случайно. Мъглата на Нидия може да накара всекиго да забрави дори собственото си име. Талантът ѝ е далеч по-важен от моя. Прайдът живее в страх, че един ден тя може да умре, след което селището ни вече те бъде открито за прелитащите над нас самолети и за всеки, който навлезе достатъчно дълбоко в планината.

От къщата не се чува нищо. Нито звук. Дори когато подметките на обувките ми се плъзват малко по-шумно по пясъчната настилка, което ми спечелва гневния поглед на Тамра.

Свивам рамене. Може би искам Нидия да ни хване. Щом сводестият портал остава зад гърба ни, мама запалва старото комби. Преди да се кача, за последно поглеждам назад. В меката светлина на стаята на Нидия се вижда нечия сянка.

Пулсът в гърлото ми препуска диво. Поемам си дълбоко въздух, убедена, че всеки момент тя ще задейства сирената.

Сянката се движи. Очите ме болят от силното виране.

Изведнъж светлината изчезва от прозореца. Аз премигвам и тръсвам смутено глава.

— Не — прошепвам. *Защо не ни спря?*

— Ясинда, качвай се — просъсква Тамра, преди да влезе в колата.

Откъсвайки поглед от мястото, където бе стояла Нидия, се колебая дали да ги последвам. Бих могла да тропна с крак и да откажа да продължа. Те не могат да ме накарат насила. Дори не биха опитали.

Но в крайна сметка, просто не съм толкова егоистична. Или смела. Оставайки в неведение за истинската причина, аз се качвам в колата.

Малко по-късно лъкатушим надолу по склона на планината, към непознатото. Притискам длан към студеното стъкло на прозореца. Мисълта, че никога повече няма да видя Лазур, е непоносима. В гърлото ми се надига ридание. Дори не успях да се сбогувам с нея.

Мама е стиснала волана, взирайки се напрегнато през стъклото в тесния път. Тя кима с глава, сякаш всяко нейно движение още повече усилва увереността ѝ, че постъпва правилно.

— Ново начало. Само ние, момичета — обявява тя с пресилено ведър глас. — Доста закъсняхме, нали?

— Да — съгласява се Тамра от задната седалка. Поглеждам я през рамо. Като близначки ние винаги сме имали силна връзка помежду си, усет за чувствата и мислите на другата. Но точно сега не мога да усетя нищо, освен собствения си страх.

Тамра се усмихва, взира се през прозореца, сякаш вижда нещо в черната нощ. Най-накрая желанието ѝ се е сбъднало. Сега, където и да отидем, тя ще бъде нормалната. А аз ще съм онази, която ще се бори да се впише в свят, който не е направен за нея.

Аз принадлежа на прайда. Може би дори и на Касиан. Колкото и да е тежко на Тамра, може би така е правилно. Може би *той* е прав. Не знам. Знам само, че не мога да живея, без да летя. Без небето и влагата, без да вдишвам земята. Никога не бих се отказала доброволно от способността си да се преобразявам. Аз не съм като майка си.

Как мога да се впиша сред хора? Ще стана като Тамра — *угаснал* дракон. Дори по-лошо, защото ще си спомням какво е усещането да *бъдеш* дракон.

Веднъж гледах предаване за човек с ампутиран крайник, който изгубил крака си, но продължил да го усеща. Дори нощем се събуждал с желанието да се почеше, сякаш кракът му бил все още там, част от него. Лекарите наричат това фантомен крайник.

Аз ще съм като него. Дракон фантом, измъчван от спомена за това, което е бил някога.

5

Дишам с усилие, докато майка ми говори с новата ни хазяйка. Макар климатикът да е включен на максимум, въздухът е сух, разреден и душен. Предполагам, че така се чувства човек с астма, вечно борейки се за въздух. Като че ли никога не можеш да изпълниш дробовете си докрай. Наблюдавам майка ми сърдито. От всички места на света, където можехме да отидем, тя избра пустиня. Убедена съм, че в нея има нещо садистично.

Следваме мисис Хенеси, която върви, клатушкайки се, към задната врата на къщата и миг по-късно отново се гмуркаме в сухата жега. Тя прониква през кожата ми, изсмуква влагата от тялото ми като вакуум и ме кара да се чувствам слаба. Само от два дни сме в Чапарал^[1], но пустинята вече взема своя дан. Нещо, което майка ми чудесно е знаела, че ще се случи.

— Басейн! — възкликва Тамра.

— Той не е за ваше ползване — уточнява мисис Хенеси.

Тамра се намръщва само за миг. Нищо не може да охлади оптимизма ѝ. Нов град, нов свят. Нов живот, който е понятен и достъпен за нея.

Изоставам зад мама и Тамра. Всяка следваща крачка ми струва невъобразимо усилие.

Мисис Хенеси спира до овалния край на басейна и махва с ръка към оградата.

— Можете да влизате и излизате през задната порта.

Майка ми кимва, удряйки в крака си навития на руло вестник, в който бе видяла обявата за тази квартира.

Ключът подрънква в ръцете на мисис Хенеси. Тя отключва вратата на къщичката към басейна и подава ключовете на мама.

— Наемът за следващия месец се плаща на първо число. — Влажният и поглед се плъзва към мен и Тамра. — Обичам тишината — добавя тя.

Оставям мама да я увери, че ще бъдем тихи и влизам в къщата. Тамра тръгва след мен. Взирам се в неприветливата всекидневна, в която се усеща лека миризма на плесен и хлор. Сърцето ми се свива още по-силно, ако това изобщо е възможно.

— Не е зле — заявява Тамра.

Аз я поглеждам.

— Би казала това дори и за най-окаяната бърлога.

— Е, това е само временно — тя свива рамене. — Скоро ще си имаме собствена къща.

Само в мечтите ѝ. Поклащам глава и надниквам в другите стаи, чудейки се как точно според нея щеше да стане това. Мама едвам събра пари, за да плати вечерята последната вечер.

Предната врата се затваря. Бръквам в джобовете си и си играя с малките топчета мъх на дъното им, докато се връщам във всекидневната. Мама слага ръце на кръста си и оглежда първо къщата, а после и нас с видимо удовлетворение. И аз съм единствената, на която това ѝ се струва странно. Как е възможно да е толкова щастлива, при положение че аз... не съм?

— Е, момичета, добре дошли у дома.

Дом. Думата отеква глухо в ума ми.

Вечер е. Седя на ръба на басейна, натопила краката си в него. Дори и тя е топла. Накланям лице с надеждата да почувствам полъх. Липсват ми мъглата, планините, хладният, влажен въздух.

Вратата зад мен се отваря и затваря. Мама присяда до мен, взирайки се напред. Проследявам погледа и. Пред нас с единствено гърбът на къщата на мисис Хенеси.

— Може би ще я накараме да размисли за басейна, след като останем тук по-дълго — казва мама. — Би било приятно да поплуваме това лято.

Предполагам, това е нейният начин да ме разведри, но единствените думи, които отекват в ушите ми са: „*след като останем тук по-дълго*“

— Защо? — казвам аз рязко, разплисквайки водата по-енергично с крака. — Можеше да избереш хиляди други места. Защо точно това?

Можехме да отидем навсякъде другаде. В някое малко градче с хладни, мъгливи хълмове или планини. Но не, тя избра Чапарал — град по средата на пустинята, на сто и петдесет километра от Лас Вегас. Тук я няма хладната влага, която да подхранва тялото ми. Няма мъгли. Няма леснодостъпни възвишения или планини. Нито дори истинска, плодородна земя. Никакъв изход. И всичко това е просто непоносимо!

Тя въздъхва.

— Мислех, че така ще бъде по-лесно за теб.

Изсумтявам презрително.

— Няма нищо лесно в това.

— Искам да кажа, че тук по-лесно ще направиш избора си. — Тя се пресяга към мен и отмята кичур коса от рамото ми. — Нищо не убива дракона така, както една безплодна и суха пустиня. Знам това.

Стрелвам я с поглед.

— Какво имаш предвид?

Тя поема дълбоко въздух.

— Живях тук по време на пътешествието си.

Отдръпвам се и се вторачвам в нея. Много дракони правят пътешествия, за да опознаят в някаква степен външния свят. Те не траят дълго. Година, може би две. Но местата, където ходят, никога не са сухи и горещи. Никога не са в пустинята. Един дракон просто трябва да знае как да изглежда като човешко същество, за да оцелее. И понякога, много рядко, драконът може да предпочете да остане в света на хората.

— Мислих, че си била в Орегон. Заедно с Джабел, където двете сте живели заедно.

Мама кимва.

— В началото бях с Джабел, но няколко месеца по-късно реших... — Тук тя спира, за да си поеме дъх. — Реших, че не искам да се връщам в прайда.

Изправям се.

— Защо никога не си ми казвала за това?

Тя свива устни.

— Очевидно е, че съм се върнала. Но не исках всички да узнаят, че съм била подложена на натиск.

Тогава разбирам. Досещам се откъде е дошъл натискът.

— Татко — казвам аз.

Усмивката и се смекчава.

— Баща ти никога не е ходил на пътешествие, както знаеш? Не беше нужно. Той никога не е искал да бъде нещо друго, освен *драки*. — Устните ѝ потреперват и тя погалва бузата ми. — Ти много приличаш на него. — Мама въздъхва и отпуска ръката си. — Тъй или иначе, той ме посещаваше всеки месец в Орегон... и всеки път се опитваше да ме убеди да се върна у дома. — Лицето ѝ посърва. — Това направи нещата много трудни за мен. — Тя ме гледа право в очите. — Искан да се махна от прайда, Ясинда. Дори и тогава. Той никога не е бил за мен, но баща ти ме спираше. Затова избягах. Дойдох тук.

— Тук?

— Предполагах, че баща ти няма да ме открие на такова място.

Потърквам ръката си. Кожата ми вече е суха и бяла като тебешир.

— Почти веднага драконът в мен започна да отслабва. Всеки път, когато рискувах да летя, ставаше все по-трудно да се трансформирам. Планът ми работеше. Бях на път да се превърна в човек.

— Но ти се върна.

— Най-накрая осъзнах реалността. Искан да се откажа от прайда, но баща ти ми липсваше. Той не можеше да живее без дракона в себе си, а аз не можех да живея без него.

Взирам се в повърхността на водата, тиха и неподвижна, несмущавана дори и от най-лек полъх. Опитвам се да си представя какво е да обичаш някого толкова много. Толкова силно, че да се откажеш от всичко, което някога си искал за себе си. Мама бе сторила именно това.

Не можех ли аз да направя жертва за тези, които обичах? За мама и Тамра? Вече бях изгубила баща си. Наистина ли исках да изгубя и тях?

Точно тогава онзи ловец, Уил, изниква в съзнанието ми. Не знам защо. Може би защото ме пусна да си вървя. Дори не ме познаваше, а ме пусна... макар да бе обучен да прави точно обратното. Той се беше преборил с онова, което беше в кръвта му. Да ловува и да унищожава моя вид. Щом той можеше да изневери на своя свят, същото можех да направя и аз. Бях достатъчно силна за това.

Гласът на мама достига до мен.

— Знам, че сега ти е трудно да го приемеш. Затова избрах този град. Пустинята ще се погрижи за нещата вместо теб. Рано или късно.

Рано или късно. Трябваше единствено да почакам, докато драконът в мен умре. Щях ли да бъда доволна тогава? Щях ли да бъда благодарна на майка си един ден, както тя си мисли?

Тя стисва коляното ми.

— Да влезем вътре. Искам да обсъдим някои неща с теб и сестра ти, преди да ви запишем на училище.

В гърдите ми напират болка, но сдържам чувствата си, мислейки си за всичко онова, от което мама се беше отказала заради мен. За всичко, което бе изгубила. И за Тамра. Тя никога не бе имала нещо свое. Може би моментът най-накрая беше дошъл. И за двете.

— Ясинда Джоунс, излезте отпред и се представете.

Тези думи карат стомахът ми да се свие. Това е третият учебен час, което означава, че правя това за трети път този ден.

Измъквам се от чина си, настъпвайки нечии раници, и тръгвам към предната част на класната стая, за да застана до мисис Шулц. Трийсет чифта очи се взират в мен.

Мама ни записа миналия петък. Настоя, че вече е време. Записването в училище е първата крачка към приобщаването. Първата стъпка към нормалния живот. Тамра е развълнувана, готова е за това.

Цялата минала нощ лежах будна в леглото си, беше ми зле на стомаха, мислех си за днешния ден. Мислех си за прайда и за всичко, от което се отказвам. Какво от това, че летенето през деня беше забранено? Поне можех да летя. Правилата на прайда, срещу които се борех, изведнъж започнаха да бледнеят пред новата реалност. Дори не съм сигурна защо отхвърлях Касиан толкова упорито. Само заради Тамра? Или имаше и нещо друго, освен лоялността към сестра ми, което ме спираше да бъда с него?

Заобиколена съм от тълпа от тийнейджъри. Човешки същества. Стотици. Гласовете им звънтят, силно и непрестанно. Въздухът е изпълнен с дразнещата миризма на фалшиви парфюми. Истински ад за едно драки.

Знаех, че срещата с външния свят беше неизбежна. Знаех, че щях да живея сред хората. И вероятно щях да предприема мое собствено

пътешествие. Но никой не правеше това през юношеските си години. А едва когато станеше зрял, силен и напълно развит дракон. И никой не ходеше в пустиня като тази. По съвсем обясними причини.

С усилие на волята се въздържам да почеша ръката си. Едва пролет е, но жегата и сухотата дразнят кожата ми. Под трептящата флуоресцентна светлина усещам в мен да се надига пристъп на гадене и отмала.

Покашлям се и заговарям с пресипнал глас.

— Здравейте, аз съм Ясинда Джоунс.

Момиче от предните чинове върти кичур от косата си.

— Да! Вече знаем това. — Тя се усмихва, устните ѝ са противно гланцирани.

Мисис Шулц ме спасява.

— Откъде сте?

Майка ми ме беше подготвила за тези въпроси.

— От Колорадо.

Окуражителна усмивка.

— В кое училище учехте там?

Мама беше помислила и за това.

— Имах домашни учители. — Това беше най-лесното обяснение, за да бъдем записани. Не можехме да помолим прайда да изпрати училищните ми документи.

Няколко деца веднага се засмиват. Момичето, което си играе с кичур от косата си, завърта очи нагоре.

— *Откачалка.*

— Достатъчно, Бруклин. — Мисис Шулц отново ме поглежда, но вече не така мило, а доста по-отчуждено. Сякаш току-що бях признала, че чета книги от препоръчителния списък за първи клас. — Сигурна съм, че сте се сдобили с интересен опит.

Кимвам и се запътвам към чина си, но гласът ѝ ме спира.

— И имате сестра близначка, нали?

Спирам се с надежда разпитът да приключи.

— Да.

Момче с лице на червени петна и малки очички като на невестулка промърморва:

— Двойно по-добре.

Неколцина от новите ми съученици прихват. Основно момчета.

Мисис Шулц не ги чува или се преструва. Все едно. Искам това да приключи, за да се върна на мястото си и да стана невидима.

— Благодаря, Ясинда. Вярвам, че ще свикнете бързо с новото си училище.

Да, със сигурност.

Връщам се на чина си. Мисис Шулц се впуска в дискусия за Антигона. Четох пиесата преди две години. В старогръцкия ѝ вариант.

Поглеждам към прозореца и гледката, която се открива към паркинга. Над проблясващите покриви на коли в далечината към небето се издигат планини и сякаш ме приканват.

Решавам, че все пак ще опитам да летя. Мама го е правила, когато е живяла тук. Не е невъзможно. Но на този етап ще бъде трудно да се измъкна. Мама следи всичко отблизо. Наумила си е да ни води и да ни взема от училище, сякаш сме седемгодишни. Не съм сигурна дали се притеснява, че прайдът ще ме проследи, или че ще избягам. Ще ми се да си мисля, че ми има достатъчно доверие, за да знае, че не бих го направила.

Да раздвижвам крилата си от време на време, няма да попречи на мама и Тамра да живеят живота, който толкова много желаят.

Настанявам се на мястото си, сгънатата карта на града в джоба ми е единствената ми надежда в този момент. Вече на няколко пъти я разглеждах внимателно, запаметявайки всеки парк в района. Това, че живея тук, не означава, че съм готова да изгубя способностите си. Мисълта, че отново ще летя, е единственото нещо, което ми дава сили да продължа. Рисковано или не, отново щях да усетя напора на вятъра.

Звънецът удря и аз съм на крака с всички останали.

Момчето с очи на невестулка се обръща към мен и се представя.

— Хей! — Той кимва бавно, преценявайки ме от глава до пети.
— Аз съм Кен.

— Здравей — успявам да кажа лаконично, чудейки се дали неволно не съм го накарала да си мисли, че неговата забележка „двойно по-добре“ по някакъв начин ме е спечелила.

— Искаш ли да ти помогна да намериш стаята за следващия си час?

— Не. Няма нужда. Благодаря. — Минавам покрай него и бързам надолу към шкафчето си.

Тамра ме чака.

— Как е? — пита тя ведро.

— Добре.

Усмивката изчезва от устните ѝ.

— Трябва да си отворена за това, Яс. Само ти можеш да решиш да бъдеш щастлива.

Набирам комбинацията от цифри на ключалката и опитвам отново.

— Достатъчно с психологията, моля.

Тя свива рамене и прокаква пръсти през копринено правата си коса. Отне ѝ час в банята да постигне този ефект, който видя в едно списание и реши, че ще ѝ отива. Моите червеникавозлатисти къдрици падат върху раменете ми в хаотичен безпорядък. Буйни и необуздани заради статичното напрежение. Също като останалата част от мен те копнеят за влажните мъгли.

Измервам я с очи, толкова е изящна в плътно прилепващия ѝ червен потник, тъмни джинси и обувки до глезена, които си купи през уикенда от магазин за втора употреба. Няколко момчета минават покрай нас и се извързват да я огледат. В този свят тя е като у дома си, не я гнети никакво безпокойство, вече дори не страда за Касиан. И съм щастлива за нея. Наистина. Само ако нейното щастие не беше моето страдание!

— Ще опитам — обещавам искрено, защото не искам моите проблеми да хвърлят сянка върху нея.

— О, почти забравих. — Тя бърка в чантата си. — Виж. Провеждат кастинг за мажоретки за следващата година.

Поглеждам надолу към оранжевия флаер в ръцете ѝ и примигвам при вида на малките изрисувани помпони, салта и момичета с къси поли.

Тя размахва листчето.

— Трябва да опитаме заедно.

Най-накрая отварям шкафчето си и взимам учебниците, които са ми нужни за следващия час, оставяйки старите.

— Не. Ти опитай.

— Но ти си толкова... — Кехлибарените и очи ме оглеждат многозначително. — ... атлетична. — Със същия успех можеше да каже и че съм „драки“.

Поклащам глава в отрицание и отварям уста, за да потвърдя нежеланието си, но после се спирам. Потрепервам. Косъмчетата на тила ми настръхват. Един учебник пада от ръцете ми, но не се навеждам да го дигна.

Тамра отпуска ръката си, която държи флаера.

— Какво? Какво има?

Взирам се над рамото ѝ към многолюдния коридор. Първият звънец бие и движенията на всички стават забързани. Затръшват се шкафчетата и подметки на обувки скърцат по керамичния под.

Не помръдвам.

— Яс, какво става?

Поклащам глава, неспособна да отговоря, докато погледът ми обхожда всяко от лицата. И тогава го откривам. Виждам го. Онзи, когото търсех, преди още да съм осъзнала какво се случва, преди още да съм разбрала... Красивото момче.

Кожата ми се изопва.

— Ясинда, какво има? Ще закъснеем за час.

Не ме интересува. Не помръдвам от мястото си. Не е възможно той да е тук. Какво би правил тук?

Но все пак е той.

Уил.

Той се е подпрял на едно от шкафчетата, по-висок от всички около него. Къдрокосата Бруклин, чиято коса пада на вълни, си играе с ревера на ризата му, облегла се е безсрамно на него и гланцираните ѝ устни не спират да се движат. Той се усмихва, кима и я слуша, докато тя бръщолеви, но усещам, че всъщност не го е грижа какво му говори, че е някъде другаде... или би искал да бъде. Също като мен.

Не мога да отместя поглед.

Кестенявата му коса с цвят на мед пада небрежно над челото му и аз си я спомням мокра, тъмна и залепнала по лицето му. Спомням си как бяхме сами в пещерата, неговата ръка върху моята, искрата, която премина между нас, преди лицето му да стане така сковано и гневно. Преди да изчезне. Тамра въздъхва до мен и се извъръща, проследявайки погледа ми.

— Ах — промърморва тя с разбиране. — Бива си го, но колко жалко! Изглежда, че си има приятелка. Ще трябва да хвърлиш око на

някой друг. — Обръщайки се отново към мен, тя ахва. — Ясинда! Ти цялата гориш!

Сепвам се. Поглеждам надолу към ръцете си. Кожата ми променя нюанса си, блещукайки леко, сякаш съм поръсена със злато.

Драконът в мен се раздвижва, припламва, изгаряйки от желание да се разкрие.

— Господи, овладей се! — просъсква Тамра, навеждайки се към мен. — Не можеш да се преобразяваш всеки път, когато видиш някое привлекателно момче! Контролирай се, за бога!

Но аз не съм в състояние да го направя. Тамра никога не може да разбере това. Когато емоциите вземат връх, драконът в мен излиза на повърхността. При уплаха, вълнение, възбуда... драконът изплува. Така сме устроени.

Поглеждам отново към Уил и усещам в мен да се надига сладостна вълна. А заедно с нея и страхът от въпроса каква е причината да е тук.

Сестра ми ме сграбчва за ръката и я стисва почти жестоко.

— Ясинда, спри! Веднага спри!

Уил вдига рязко глава като хищник, усетил плячката си и аз се запитвам дали ловците изобщо са хора. Дали и те не са чужди на този свят, също като драконите. Той оглежда коридора, а в това време аз се опитвам да се овладея. Преди да ме види. Преди да разбере.

Гърдите ми започват да тлеят, познатото усещане за надигация се огън в мен съвпада с момента, когато светлокафявите му очи срещат моите.

Затръшването на шкафчето ме сепва и аз отклонявам погледа си от него. Към Тамра. Ръката ѝ е върху вратата на шкафчето ми и върховете на пръстите ѝ са бели там, където притискат метала.

Последният звънец бие.

Навеждайки се бързо, тя грабва учебниците ми от пода и ме дръпва към тоалетната. Поглеждам през рамо към последните групи ученици по коридора, над които се носят неестествени миризми. Парфюми, одеколони, лосиони, спрейове за коса, гелове... Те пречат на сетивата ми. Тук нищо не е естествено. Освен момчето, което се визира в мен. Той ме наблюдава. Пламтящият му поглед ме следва, дебне ме като хищника, който усещам у него. Той се отдръпва от шкафчетата със светкавично движение, подобно на котка.

Драконът в мен продължава да се движи, буден и жив под хищния поглед, който ме следи. Кожата ми потръпва, плътта на гърба ми се опъва и пари там, където крилата ми напират. Задържам ги с усилие. Скрити, но не и спящи.

Ръката на Тамра ме дърпа по-здраво, тегли ме. И аз го изгубвам от поглед. Той е погълнат от суматохата от хора подобни на стотици нощни пеперуди, които се блъскат и танцуват около случайна светлина, запречвайки коридора.

Но все още го усещам. Копнея за него. Знам, че е там, дори когато вече не го виждам.

Ноздрите ми горят от острата миризма на дезинфектант. Инстинктивно драконът в мен се отдръпва и се притаява заради този неестествен мирис. Притискам ръка към устата и носа си. Припламващият огън в дробовете ми угасва. Смъденето в гърба ми изчезва.

Погледът на Тамра се плъзва към мен и тя въздъхва, очевидно доволна да види, че отново съм дошла на себе си. Отново съм онази, която тя одобрява, и която иска да вижда. Особено тук, в новия свят, който се надява да бъде неин.

— Най-накрая спря да сияеш. Слава богу! Какво, опитваш се да провалиш всичко ли?

Взирам се към вратата на тоалетната. Сякаш очаквам всеки момент Уил да се появи там.

— Дали той забеляза?

— Не мисля — тя свива рамене. — Тъй или иначе нямаше да е наясно какво точно е видял.

Съгласявам се с нея. Дори ловците не знаят, че *дракитата* се преобразяват в човешка форма. Това е най-грижливо пазената ни тайна. Най-голямата ни защита. И аз все пак не бях разперила крилете си в коридора. Или поне не съвсем.

Обгръщам раменете си с ръце, докато възбуждащото бучене заглъхва дълбоко в мен. Осъзнавам, че това е шансът ми. Мога да й кажа за Уил... Да й призная на какъв риск бях изложена онзи ден в пещерата... Да й призная на какъв риск бях изложена и сега. Мога да й

кажа всичко, докато стоя в тази отвратителна тоалетна. Тамра присвива очи към мен.

— Ще се справиш ли? Да се обадя ли на мама?

Замислям се над предложението ѝ. Питам се също как би реагирала майка ми, ако ѝ разкажа всичко. Какво би направила? И изведнъж се досещам. Ще ни спре от училище. Но няма да ни върне в прайда. О, не. Просто ще ни отведе в някой друг град. Някое друго училище в пустинята. След седмица отново трябваше да преживея злочестия първи ден в ново училище, измъчвана от същата жега и климат, на някое друго място, но вече без красивото и вълнуващо момче наоколо. Момче, което само с появата си беше съживило моето *драки* — тази част от мен, която непрестанно гаснеше, откакто напуснахме планините. Как можех да си тръгна оттук? Как можех да се разделя с него?

Тамра тръсва дългата си буйна коса, докато ме оглежда.

— Мисля, че всичко е наред. — Тя размахва пръст пред лицето ми. — Но стой настрана от него. Ясинда. Дори не го поглеждай. Поне докато не започнеш да се контролираш. Мама каза, че не отнема много време, докато...

Трябва да е видяла нещо в изражението ми, защото извърща поглед.

— Съжалявам — промърморва. Казва го, защото ми е сестра и ме обича. А не защото наистина съжалява. Иска моето *драки* да умре точно толкова силно, колкото и майка ми. Иска да съм нормална. Като нея. За да можем да водим нормален живот и да правим заедно нормални неща — като например да бъдем мажоретки.

Стомахът ми се свива. Взимам учебниците си от нея.

— Закъсняваме.

— Ще ни извинят. Нови сме.

Аз, кимвам, оправяйки подгънатото крайче на учебника си по геометрия.

— Ще се видим на обяд.

Тамра пристъпва към огледалото, за да провери косата си.

— Запомни какво ти казах.

Спирам се, вирайки се в красивото ѝ отражение. Трудно ми е да повярвам, че съм близкачка на толкова изящно създание.

Тя намества един съвършен кичур от златисточервената си коса върху рамото. Краят му е навит леко навътре.

— Стой далече от това момче.

— Да — съгласявам се аз, но дори докато вървя по пустия коридор, се спирам, оглеждам се наляво и надясно и търся с очи. Изпълнена с надежда. И опасения.

Но той не е там.

[1] Име на град, който съвпада с наименованието на субтропичен район в Калифорния и Северно Мексико, в който виреят главно храсти и шубраци. — Б.пр. ↑

6

Скривам се по време на обяда. Това е малодушно, знам го, но щом застанах пред двойната врата на училищния стол, самият шум отвътре извика у мен пристъп на гадене. Мисълта, че трябва да вляза, беше непоносима.

Затова сега вървя по коридорите, пренебрегвайки глада и чувството си за вина към Тамра за това, че не съм с нея. Но някак си знам, че тя ще се оправи. Или поне успявам да се убедя в това. Тя очакваше този ден, още откакто бяхме деца. Откакто аз се преобразих, а тя не. Откакто Касиан започна да я игнорира, превръщайки се в непостижима мечта.

Намирам библиотеката. Вдишвам миризмата на стари книги и тишината. Сядам безшумно на маса до прозореца, който гледа към вътрешния двор и полагам глава на хладната ламинирана повърхност. След известно време чувам звънецът да бие.

Останалата част от деня минава като в сън. Чувствам облекчение, дочаквайки последния час. Денят е почти към края си.

Класната стая за седмия час е препълнена с ученици, които или са се отказали от часовете по атлетика, или нямат необходимия успех, за да участват в спортните занимания. Това научавам от Нейтън, моята сянка, която се залепи за мен след петия час.

Той се мушва на чина до мен. Пълните му устни пръскат слюнка при всяка негова дума.

— Е, Ясинда. Какво не ти е наред?

Примигвам и се отдръпвам назад, преди да осъзная какво е искал да каже. Разбира се! Той не би могъл да има предвид това.

— О, не знам.

— Що се отнася до мен... — Той тиква пръст към изпъкналите си гърди. — Аз не мога да мина по английски. Което е много лошо, защото нашият футболен отбор можеше да спечели следващия си мач, ако бях на линия. Ами ти? — Погледът му се плъзва по дългите ми

бедрата. — Какво правиш в тази стая? Имаш вид на момиче, което може да играе баскетбол. Момичешкият ни отбор е доста добър.

Пъхвам един непокорен кичур коса зад ухото си. Той обаче се измъква и пада отново пред лицето ми.

— Не ми се искаше да влизам в никакви отбори по средата на срока. — *Или когато и да било.*

Стаята се състои от няколко черни маси. Господин Хенк, учителят по физика, стои зад един по-голям вариант на нашите чинове в предната част на стаята. Той наблюдава класа със замаяно празно изражение, сякаш се чуди къде са отишли по-добрите ученици от предишния час.

— Намерете си нещо за правене. Без да говорите. Учете или четете тихо, моля. — Той размахва оранжев бележник. — Ако някой иска да отиде някъде, примерно в библиотеката, мога да го освободя.

Нейтън се смее, докато половината клас се нарежда на опашка, за да получи необходимите пропуски. Звънецът още не е бил, но изглежда повечето ученици няма да го дочакат.

— Народът си тръгва. — Нейтън ме поглежда и се навежда към мен заговорнически. — Искаш ли да се махнем оттук. Наблизо има сладолед „Хагъндаз“.

— Не. Майка ми ни взема мен и сестра ми след училище.

— Много лошо. — Нейтън продължава да се навежда към мен. Аз се изтеглям към края на чина. Погледът му пробягва по мен.

Бутвам неволно с лакътя си един учебник на земята и с благодарност ставам от стола, за да го вдигна. Докато стоя приклепнала над мръсния под и ръцете ми се протягат към учебника, косъмчетата на тила ми започват да потрепват. Дъхът ми се ускорява. Стисвам устни в опит да спра звука. Кожата ми се изпъва в предчувствие и аз знам, че това е той, още преди да е влязъл.

Знам го. И искам да е той, въпреки че думите на Тамра още отекуват в главата ми. Избърсвайки потната си длан в джинсите, надничам изпод чина към вратата. Усещам в гърдите си парене, но оставам там, където съм, снишена ниско към пода. Виждам го как влиза.

Не помръдвам, чакам. Може бе той също ще вземе пропуск. И ще тръгне нанякъде с другите.

Но Уил не застава на опашката. Влиза в стаята, държейки разсеяно в ръката си една-единствена тетрадка. Изведнъж се спира и завърта главата си някак странно. Сякаш е чул някакъв звук. Или е усетил необичайна миризма. По същия начин, по който гледаше днес в коридора. Миг преди да ме види.

Играя си с учебника, усещайки под пръстите си подвитите краища на страниците.

— Хей, добре ли си? — прогърмява гласът на Нейтън над мен.

Трепвам и се заставям да стана и да се върна обратно на стола си.

— Да. — В крайна сметка не мога да се крия вечно. Ние сме в едно училище. И очевидно в една и съща класна стая.

Взирам се право напред в дъската. Навсякъде другаде, но не и в него. Но се оказва, че е невъзможно. Все едно насила да държа очите си широко отворени, когато биологията изисква да премигна. Затова поглеждам.

Погледът му ме открива. Той тръгва към нашия чин. Сдържам дъха си, очаквайки да мине покрай нас. Само че не го прави. Той се спира, обувките му изскърцват и по гърба ми пробягва неприятна тръпка.

Толкова е близо. Взирам се в очите му, чийто цвят не мога да определя. Зеленикав, кафяв, златист. Прекалената близост ме кара да се чувствам объркана и замаяна. Спомням си пещерата — нас двамата, в онова влажно, тясно пространство. Ръката му върху драконовата ми кожа. Думата, която ми се стори, че изрича.

Треперейки, аз се изтръгвам от погледа му и забивам очи в чина. Опитвам се да дишам бавно и равномерно.

— Имаш ли нещо против да седна тук? — пита той Нейтън, докато гледа мен.

— Мисля, че не. — Нейтън свива рамене и ми хвърля неуверен поглед, докато си взема раницата. — Така или иначе бях тръгнал към библиотеката. Доскоро, Ясинда.

Уил изчаква за момент, приковал поглед в свободния стол пред него. Сякаш очаква да кажа нещо. Да го спра? Или да го поканя? Не знам.

Накрая сяда и се усмихва. Лека усмивка, но очарователна. Секси.

В мен започва да се надига опасна топлина. Нежелана в този момент. Кожата ми силно се изпъва, копнеейки да се превърне в

драконова. Усещам в гърдите си познатото трептене. Дълбоко в гърлото ми се оформя звук подобен на мъркане. Инстинктите ми надделяват и се опасявам, че ако кажа нещо, то ще е с буботещата модулация на драконовата реч.

Странно. Опасявах се, че в тази пустиня моето *драки* постепенно ще изчезне, каквото беше желанието на майка ми. Но около това момче се чувствах толкова жива и изпълнена с енергия, както никога преди. Разтривам ръката си с длан, надявайки се кожата ми да се успокои и драконът в мен да се отдръпне. Поне засега.

Седим мълчаливо. И това е най-странното. Той знае за мен. Е, не точно. Няма как да знае, че онова същество от пещерата съм аз. Той знае за нас... за нашия вид. Видя ме. Знае, че съществуваме. Той ме спаси. Искам да знам всичко за него. И въпреки това не съм в състояние да кажа каквото и да е било. Нито думичка. Изцяло съм погълната от мислите си и от усилието да запазя спокойствие. Да държа моето *драки* под контрол. Искам да го опозная по-добре, но без да дишам и без да говоря, това като че ли е невъзможно.

Единственото, което трябва да знам за него, е, че семейството му ловува. Не трябва да забравям това. Никога. Те убиват моя вид и го продават на *енкросите*. Попадайки в противните им ръце, ние биваме или пленявани, или разсичани на части. Кожата ми се сгърчва и аз си напомням, че той е част от този тъмен свят. Въпреки че ми помогна да избягам, аз трябва да стоя настрана от него. И не защото Тамра ми каза това. Трябва начаса да си събера нещата и да се преместя на друг чин.

Вместо това, аз не помръдвам от мястото си, седя на ръба на стола, така че телата ни да не се допрат.

— Е — казва той, сякаш сме по средата на разговор. Сякаш се познаваме добре. Някакъв нерв близо до окото ми започва да играе при звука на гласа му. — Ти си нова.

Събирам сили да отговоря нещо.

— Да.

— Видях те по-рано.

Потвърждавам, кимвайки с глава.

— Да, в коридора. И аз те видях.

Очите му са топли и се плъзват по тялото ми.

— Точно така. А също и в часа по физическо.

Намръщвам се. Не си спомням да съм го виждала по време на четвъртия час. Нито си спомням да съм усетила присъствието му.

— Бягаше по пистата — пояснява той. — Ние бяхме горе в басейна. Видях те през прозореца.

— О! — Не знам защо, но това, че ме е наблюдавал ме кара да се чувствам развълнувана.

— Изглеждаш доста бърза.

Усмиввам се. Той отвръща на усмивката ми, при което чертите на лицето му се изострят. Сърцето ми се свива.

— Обичам да тичам. — Когато тичам бързо, вятърът се удря в лицето ми и така почти мога да си представя, че летя.

— Понякога — продължава той, — момчетата и момичетата бягат заедно по физическо. Макар да не съм сигурен, че мога да поддържам твоето темпо. — Гласът му е нисък, провокиращ. Облива ме топла вълна и се спуска надолу към корема ми.

Представям си картината, представям си как двамата с него бягаме един до друг. Нима той иска това? Устните ми потръпват. Аз, разбира се, с удоволствие бих тичала с него. Но не трябва. Не мога. Идеята просто не е добра.

Две момчета влизат със закъснение, когато бие последният звънец. Поглеждат към нас. Към Уил, не към мен. Аз не заслужавам тяхното внимание.

Единият, с късо подстригана гарвановочерна коса, върви пред другия. Лицето му е изящно, тясно и красиво, с тъмни бистри очи. Внезапно ме обзема страх, когато осъзнавам, че очите му всъщност са мъртвешки студени, пресметливи.

Едрият му приятел върви важно зад него — косата му е толкова червена, че неволно примигвам.

— Хей! — Този с тъмната коса кимва на Уил, спирайки се пред нашия чин. Чувствам се някак странно застрашена.

Уил се обляга назад на стола си.

— Какво става, Зендър?

Зендър изглежда почти... объркан. Повдига вежди, насочвайки вниманието си към мен. И тогава разбирам. Той недоумява защо Уил седи тук. С мен.

Аз също не разбирам. Може би някъде в съзнанието си Уил си спомня, разпознава ме... По дланите ми избива влага. Стисвам бедрата

си под чина.

Този с червената коса заговаря по същество.

— Не седиш с нас?

Уил свива рамене.

— Ами, не.

— Ядосан ли си нещо? — пита червенокосият.

Зендър мълчи. Продължава да ме гледа. Стомахът ми се свива от мастиленочерния му поглед. Една мисъл изпълва ума ми. Той е зъл! Странна мисъл. Мелодраматична. Но аз съм *драки*. Знам, че злото съществува. И винаги ни преследва.

Размърдвам се неловко на стола си. Очевидно Зендър разбира това, което не е по силите на приятеля му. Поради някаква причина Уил иска да седи до мен. Обмислям да се преместя на друг чин, но така само ще привлека повече внимание.

Естествено. Просто се дръж естествено, Ясинда.

— Аз съм Зендър — казва ми той.

— Ясинда — отвърщам, усещайки погледа на Уил върху мен.

Зендър ми се усмихва. Загадъчно и очарователно. Сигурна съм, че това действа на повечето момичета.

— Приятно ми е да се запознаем.

Усмихвам се едва-едва.

— На мен също.

— Мисля, че сме заедно в класа по здравно възпитание. — Гласът му е копринено мек.

— Сигурно имаш предвид сестра ми Тамра.

— О! Близначки?

Произнася думата „близначки“, като че ли в това има нещо неповторимо и упадъчно, сякаш в устата му има шоколад. Мога само да кимна.

— Яко. — Очите му се спират задълго върху лицето ми и това ме кара да е чувствам някак незащитена. Най-накрая отмества поглед и тупва по гърба момчето с червената коса. — Това е брат ми Ангъс.

Премигвам. Те ни най-малко не си приличат. Като изключим заплахата, която и двамата излъчват.

— И предполагам вече си се запознала с Уил — продължава той.

Кимвам, макар че не сме се запознали официално.

— Ние сме братовчеди.

Братовчеди. Ловци! Само че не като Уил.

Дробовете ми се разширяват от тлеещата жарава в мен. Сдържам дъха си. Възпирам горещата вълна и буботещото пулсиране, които се надигат от дълбините ми. И колкото и да е странно, не съм изненадана. Парещата тревога се беше появила още в мига, когато двамата влязоха в стаята. Те са по-различни от останалите хора наоколо. Те са заплаха. Това подсказват инстинктите ми.

Зендър и Ангъс никога не биха ме оставили да избягам. Биха се насладили на шанса да ме убият. Не знам накъде да гледам. Близостта на тези жестоки хищници ме смазва. Страхувам се, че ще видят истината в очите ми. Оглеждам се трескаво в търсене на безопасно място, където да спра погледа си.

— Наистина ли? — казвам тихо и отново поглеждам неволно към тях. — Значи, братовчеди. Много хубаво.

Ангъс свива презрително устни, откривайки за миг зъбите си и аз знам колко глупаво са прозвучали думите ми. Аз съм едно банално и безинтересно момиче.

Той се подсмива към Уил, свива рамене и тръгва към дъното на стаята, без да ме погледне повече. Чувствам облекчение, но само частично. Зендър се задържа при нас. Лукавите му очи ясно казват, че той е по-голямата заплаха. Той е по-умният от двамата.

Поглежда ту към мен, ту към Уил.

— Ще дойдеш ли довечера? — пита Зендър.

— Не знам.

В демонично тъмните очи на Зендър проблясва раздражение.

— Защо не?

— Имам да пиша домашно.

— Домашно! — Зендър изрича думата като нещо чуждо, сякаш никога преди не я е чувал. За момент изглежда така, все едно е готов да се разсмее. После обаче става сериозен и казва със суров глас:

— Имаме работа за вършене. Баща ми и баща ти ще те очакват.

Ръката на Уил се свива в юмрук на масата.

— Ще видим.

Братовчед му го поглежда гневно.

— Да. Ще те очакват. — После поглежда към мен. Мастиленият му поглед омеква. — Доскоро, Ясинда. — И почуквайки небрежно по масата, се отдалечава.

След като си тръгва, вече дишам по-леко.

— Е — обръщам се към Уил, — братовчед ти изглежда... приятен.

Той се усмихва за момент, но очите му са мрачни.

— Трябва да стоиш настрана от тях — казва Уил тихо и аз усещам топлия му дъх върху кожата си.

Вече съм взела това решение, но въпреки това ми хрумва да го попитам какво по-точно има предвид:

— Защо?

— Те не са от момчетата, с които едно симпатично момиче трябва да има нещо общо. — Сухожилията на ръката му изпъкват, докато я отпуска и свива в юмрук. — Те са идиоти. Почти всеки би го потвърдил.

— А какво биха ми казали другите за теб? — питам аз кокетно, за да поразведря обстановката. — Ти добро момче ли си?

Той се обръща и ме поглежда. Тези променящи се очи ме привличат, напомнят ми на наситенозелените и кафяви тонове на дома, който изоставих.

— Не. Не съм. — Уил отново поглежда напред.

Мистър Хенк не обръща внимание на класа, тракайки ритмично по компютъра си.

Усещам болезнено стягане в гърдите си. Тлееща топлина...

— Защо седна при мен?

Тишината продължава толкова дълго, че започвам да се чудя дали изобщо ще ми отговори, когато най-накрая признава:

— Не знам. Все още се опитвам да разбера това.

Питам се какво точно очаквах да чуя. Че има необяснимото усещане, че отнякъде ме познава? Никой от нас не отваря учебника си. Едва дишам, страхувайки се, че надигащата се в мен топлина може да си пробие път през устните или през носа ми. Поемам си малки глътки въздух в очакване на звънеца.

В стаята се чува монотонно жужене като в кошер. Господин Хенк спира да пише. Наблюдавам как очите му се затварят, главата му клюмва върху несъществуващия му врат. Очилата му се плъзват надолу по носа му.

Подскачам, когато зад гърба ми избухва нечий писклив смях. Поглеждам през рамо и виждам момиче в черно, пристиснато на стола

си от братовчедите на Уил. Ангъс я гъделичка отстрани и тя се мята на чина си, при което дългата ѝ руса коса се развява във въздуха. Момичето се вкопчва в ръката на Зендър, сякаш той може да я спаси от приятното мъчение.

На лицето на Зендър е изписана уморена усмивка — изглежда отегчен. Сякаш усетил, че го наблюдавам, погледът му се стрелва към мен и усмивката изчезва от лицето му. Тъмните му очи ме поглъщат.

— Обърни се.

Плътният глас кара гърлото ми да се свие. Поглеждам към Уил. Устните му едва помръдват, докато говори.

— Довери ми се. Не би искала да си от момичетата, които Зендър забелязва. Нещата около тях никога не се развиват добре.

— Аз почти не съм говорила с него. Не мисля, че...

— Видях те.

Побиват ме злокобни тръпки. Избърсвам влажните длани в джинсите си.

Тогава той се засмива. Тихо и приглушено. И някак безрадостно.

— Да. Той те забеляза. — Устните му се свиват. — Съжалявам за това.

Звънецът бие и неестественият му звук за пореден път опъва нервите ми, както през целия ден.

И в следващия момент Уил вече не е до мен. Излязъл е през вратата, преди дори да успее да си събере нещата или да му кажа довиждане.

Отново се боря с шкафчето си, стоманената ключалка е като ледена целувка при досега с пръстите ми. Случайни тела се блъскат в мен и ме отминават. Колкото и да е странно, усещам в очите си парене. Те се напълват със сълзи. Което е глупаво. Това, че не мога да си отворя шкафчето, не може да е причина да плача.

Но има и друго. Знам го. Истинската причина е всичко това, което ме заобикаля. Поглеждам наляво, с надеждата Тамра да се появи скоро, за да се махнем от това ужасно място.

— Уил Рътлидж. Впечатляващо. — Обръщам се в отговор на присмехулния глас и разпознавам момичето от четвъртия час по физическо. Тогава тя беше по-бърза от повечето момичета. Успях да я изпреваря само веднъж по време на обиколките. Правата ѝ кестенява коса ми напомня за Лазур, но очите ѝ са големи и синьо-зелени под палавите кичури на бретона ѝ. Те всъщност са малко по-дълги и неравни, сякаш сама ги е оформяла с ножицата.

— Моля? — казвам.

— Уил и братовчедите му. Те са звездите тук. — Гласът ѝ е нисък и гърлен, създава впечатлението, че някак провлачва думите.

— Наистина ли? — промърморвам.

— Те са богати и секси, а видът им на лоши момчета също е плюс — кимва тя в отговор. — Зендър и Ангъс са използвачи. Ходили са с половината момичета в училище. Но не и Уил. Той е...

Навеждам се напред, жадна да узная каквото и да е било за него.

— Ами, Уил... — На устните ѝ се появява усмивка, а в очите ѝ се четат копнеж. — Той е загадъчен. Никое момиче тук не го интересува. — Тя завърта великолепните си очи и въздъхва театрално. — Разбира се, това само ни кара да го желаем още по-силно.

Нелепа наслада изпълва гърдите ми.

— Аз съм Катрин — съобщава тя.

— Здравей, аз съм...

— Ясинда. Знам.

— Откъде...

— Всички знаят името ти. И това на сестра ти. Довери ми се, училището не е толкова голямо. — Тя пристъпва напред и бутва ръката ми от ключалката. — Каква е комбинацията ти?

Казвам ѝ шестте цифри, питайки се дали е уместно да давам шифъра си на една непозната и дали някога ще се науча да отварям проклетото нещо сама. Пръстите на Катрин са сръчни. Дръпва дръжката и отваря шкафчето.

— Благодаря.

— Няма проблем. — Тя се обляга на стената от шкафчето, самодоволна и непринудена. Сякаш всичко е в реда на нещата. — И един съвет от мен. Добре е за теб да стоиш далече от него.

— От Уил Рътлидж? — питам, потрепервайки само при изричането на името му.

Тя кимва. За момент ме обзема чувството, че отново разговарям с Тамра. Завладява ме усещането за безсилие. През целия си живот получавам съвети, които се очаква да следвам.

Задържам учебника си, но химия и слагам този по литература на рафта.

— И защо по-точно?

— Защото Бруклин Дейвис ще унищожи теб и всяко момиче, което има вземане-даване с него.

В първия момент си помислих, че ме предупреждава за Уил, защото може да ми създаде неприятности. Както беше казал сам той. На това бих повярвала. Всъщност и сама вече го знаех. За тази опасност ми напомняше странният опън на кожата ми всеки път, щом бях близо до него.

— О — кимвам аз, спомняйки си за момичето от часа по английски. После свивам рамене. След като наскоро се бях спасила от ловци на дракони, едно момиче с твърде много гланц на устните не би могло да попадне в списъка на нещата, които да ме накарат да се чувствам застрашена. Бях си имала работа с такива като нея и преди. В ума ми изплува Мирам, най-малката сестра на Касиан. Тя откровено ме мразеше. Ненавиждаше ме заради вниманието, с което семейството ѝ ме обграждаше, в това число баща ѝ и Касиан. Дори леля ѝ беше привързана към мен по начин, който ме плашеше. Държеше се така,

сякаш ми е майка. Но понеже Катрин ме гледа по начин, който загатва, че очаква да кажа нещо, добавям: — Няма да се занимавам с него.

— Добре. Имайки предвид, че си нова тук, Бруклин може да направи живота ти ад. — Тя трепва и намества каишката на раницата си на рамото. — Всъщност тя може да направи живота ти ад, която и да си. Послушай ме. Минала съм през това.

Затварям шкафчето си. Звукът се слива с трясъка на други вратички надолу по коридора.

— В такъв случай и двете сме наясно какво не трябва да правим.

— Само те предупреждавам. Вероятно вече е разбрала, че е седял с теб и сега, докато си говорим, планира бавната ти смърт.

— Да, той седя до мен. — Свивам рамене. — Но ние почти не си продумахме.

— Говорим за Уил Рътлидж — напомня ми тя, сякаш това означава нещо. Което действително е така. Но не и каквото означава за другите момичета.

С Уил се чувствам някак свързана, привлечена... Всяка фибра от тялото ми си спомня онези моменти в пещерата — плячка и хищник, намерили връзка помежду си. Но тъй като за нищо на света не искам да разкрия, че Уил е нещо специално за мен, казвам:

— Е?

— Е? — повтаря тя натъртено. — Той не се среща с ученички. Дори рядко разговаря с нас. Никой не знае това по-добре от Бруклин. Просто си пази гърба от нея.

— Значи, ако Бруклин не може да го има, никоя друга не може да го има?

— Общо взето, да — отвръща Катрин.

Невероятно. Тук съм само от един ден, а вече си имам враг?

— Защо ми казваш това?

— Защото съм добрата самарянка.

Усмиввам се и решавам, че може и да харесам Катрин. Може би все пак ще успея да си намеря тук приятел. Нямам нищо против приятелството. Лазур ми липсва ужасно много. Не че Катрин може някога да я замени, но поне може да направи престоя ми тук по-поносим.

— Благодаря.

— Утре седни до мен в часа.

Вместо с Уил. Сякаш той би пожелал да седне отново до мен.

— Разбира се.

— Супер. — Тя се отдръпва от шкафчетата и отмята палавите кичури от очите си. — Не бива да изпускам автобуса си. До утре. — След като изчезва в тълпата, забелязвам Тамра да върви между едно момче и едно момиче. Още не ме е видяла. Усмивва се. Не, направо цялата грее. Откакто умря татко, не съм я виждала толкова щастлива. И дори по-отдавна. Откакто стана ясно, че никога няма да може да се преобрази.

Не мога да спра да се чувствам тъжна. Тъжна и самотна, докато стоя в този претъпкан коридор.

Мама е сред първите долу, когато излизаме навън. Въздухът е замъглен от палещата горещина. Не е много по-различен от парата, която се надига към устата и носа ми. Цялото ми тяло ме сърби и сякаш изгаря в непоносимата суха атмосфера. Стисвам устни и забързвам към колата.

Нашият син поръждясал седан гледа към дълга върволица коли, подредени една зад друга под формата на навита змия.

Тамра изпъшква до мен.

— Трябва ни собствена кола.

Не си правя труда да я попитам как ще стане това. Когато майка ни замени старата ни кола за седана в един от предишните градове, в които живяхме, тя трябваше да доплати още известна сума в брой, за да се сдобием с него. А пред нас, разбира се, стоеше и въпросът за покрива над главите ни и храната на масата ни. И без това едва успяхме да съберем парите за квартирата, в която живеехме. За щастие, тя започва работа тази вечер.

Тамра ме стрелва с поглед.

— Не че някой би ти позволил на теб да седнеш зад волана. Аз ще карам.

Завъртам очи. Това е малка семейна шега. За мен е известно, че мога да летя, но не мога да карам кола, дори от това да зависи живота ми. Въпреки всичките усилия на майка ми да ме научи, съм безнадеждна зад волана.

Тамра сяда на предната седалка. Аз се качвам отзад.

— Е? — пита мама високо и енергично. Жалко, че няма да може да се запише за мажоретка заедно с Тамра. Притежава нужния

ентузиазъм.

— Всичко е страхотно — заявява Тамра. И сякаш, за да докаже това, помахва на учениците, с които я видях да върви по коридора. Те отвърщат на поздрава ѝ.

Става ми лошо. Накланям се на една страна и отпускам лицето си върху напеченото от слънцето стъкло.

Мама поглежда през рамо.

— Ами ти, Ясинда? Имаш ли симпатични съученици?

Лицето на Уил изплува в ума ми.

— Няколко.

— Чудесно. Видяхте ли, момичета? Казах ви, че тази промяна ще ни се отрази добре. — Тя говори така, сякаш сме се озовали тук по някакво общо решение, пропускайки факта, че бяхме избягали посред нощ. А също и това, че не бях имала никакъв избор.

Очевидно мама не може да долови мъката в гласа ми. Или е решила да я игнорира. По-скоро второто. За родителите е по-лесно да не ти обръщат внимание, да се преструват, че всичко е наред, и да правят каквото си искат, докато те убедят, че това е за твое добро.

За щастие колата потегля през претъпкания паркинг. На няколко пъти спираме рязко, докато разни ученици разсеяно дават назад и изскачат неочаквано пред нас. Други пък се мотаят безцелно на групи около колите си.

Тогава го забелязвам. Джим, когото съм виждала и преди. Със спомена идва и страхът, който изпълва устата ми с метален меден привкус на кръв. Кожата ми се опъва и ми се приисква да изчезна. Боря се с импулса, който ме кара да се преобразя, опитвам се да отблъсна сраха. Драконовият ми инстинкт, чиято цел е да ме предпазва, сега работи против мен.

Блестящият черен ленд ровър с фарове на покрива, е паркиран така, че при нужда да може да се измъкне по най-бързия начин. Това превозното средство има конкретно предназначение. Целта му не е просто да демонстрира високо социално положение.

Това е машина, създадена да ме унищожи.

Старите пружини на седалката ми проскърцват, когато се навеждам напред.

— Може ли вече да си вървим?

Мама махва към колите пред нас.

— Какво предлагаш? Да мина направо през тях ли?

Не успявам да се овладея. Поглеждам отново към ленд ровъра. Група момичета стоят пред бронята на колата близо до Ангъс и Зендър, които са се подпрели на капака. Бруклин е там. Говори с цялото си тяло, развява косата си, която е като извадена от реклама за шампоан. Ръцете ѝ танцуват във въздуха.

Потъвам на задната седалка, чудейки се защо той не е сред тях. Едновременно доволна и разочарована, че не е там.

И след това, сякаш призовала го по някакъв чудодееен начин, го усещам да се приближава. Кожата ми потръпва и малките косъмчета на тила ми настръхват. Също като в класната стая днес, когато знаех, че е наблизо, дори преди още да съм го видяла.

Знаейки, че не греша, се изправям на седалката и оглеждам паркинга. Той се задава между две коли, крачейки с лекотата и увереността на дива котка. Слънцето докосва косата му, придавайки ѝ златист нюанс.

Появата му кара сърцето ми да се свие, гърдите ми горят. Поемам дълбоко въздух през носа си, опитвайки се да намаля надигаща се в мен топлина. Вероятно съм издала някакъв звук, може би въздишка, защото Тамра поглежда назад към мен. Или причината е просто в това, че сме близначки. Спомням си за времето, когато двете с нея бяхме свързани. Тя ми хвърля странен поглед и сетне извърща глава към прозореца. Отново не издържам на изкушението и също поглеждам навън. Не мога да не го направя.

Уил се спира и вдига очи. Сякаш е доловил миризмата ми във въздуха, което, разбира се, е невъзможно. Той не може да ме предусети така, както аз него. Но в следващия момент ме забелязва.

За момент погледите ни се срещат. После на устните му се появява усмивка, което кара стомахът ми да се свие. Уил отново тръгва. Бруклин се втурва към него. Той не спира да я изчака и тя изостава зад него, опитвайки се да го настигне.

Тамра промърморва нещо под носа си.

— Какво? — питам аз, сякаш се оправдавам за нещо.

— Не се преобразяваш, надявам се?

— Какво? — пита мама със стария си глас. Познатият висок тревожен тон, който чувам толкова често. Няма го вече предишното ѝ въодушевление.

— Ясинда за малко да се преобрази днес в училище — заявява Тамра превзето и напевно, както говорят разглезените момичета навсякъде по света. Това ми напомня за времето, когато взимах куклите ѝ и им правех прически.

Мама ме търси с очи в огледалото за обратно виждане.

— Ясинда? — казва тя настойчиво. — Какво се случи?

Свивам рамене и поглеждам отново през прозореца.

Тамра е достатъчно мила, за да отговори вместо мен.

— Тя започна да се преобразява, когато видя онова симпатично момче.

— Кое момче? — пита мама.

Тамра вдига ръка.

— Ето това там.

— Не сочи с ръка — срязвам я аз и лицето ми отново е залято от топлина.

Твърде късно, мама поглежда натам.

— Значи просто... го видя?

— Да — потвърждавам аз, смъквайки се по-ниско на седалката.

— И започна да се преобразяваш?

Потърквам челото си, усещайки първите признаци на главоболие.

— Виж, не съм направила нищо съзнателно. Просто се случи.

Виждам през зацапаното стъкло как Уил сядва зад волана. Братовчедите му също влизат в колата. Имайки предвид, че не ги харесва особено, той определено прекарва доста време с тях. Добре е да запомня това. Той е неразривно свързан с тях.

Бруклин също го наблюдава, застанала до приятелите си, със скръстени пред гърдите си ръце.

— Ясинда... — Мама произнася името ми тихо и с такова огорчение, че ми идва да хвърля нещо. Да извикам. Боли ме, че съм такова разочарование за нея. Хрумва ми, че тя просто не може да ме обича такава, каквата съм.

Татко ме обичаше — беше горд с мен, когато за пръв път се преобразих. И дори повече от горд, когато се разбра, че съм огнедишаща. Първата от поколения насам.

Не и майка ми. При нея винаги доминираше безпокойството... Сякаш съм някакво опасно същество, на което е дала живот. Някой,

който трябва да обича, но не и по своя воля.

Най-накрая потегляме. Успявам да не погледна към ленд ровъра, който в този момент се движи покрай редиците коли.

Ъгълчетата на устата на мама са свити, докато се отдалечаваме от училището. После поклаща глава, сякаш е стигнала до някакъв извод.

— Няма проблем — казва. — Стига наистина да не се преобразиш... което не би трябвало да е лесно тук. — Поглежда строго към мен. — Като мускул е. Ще загуби силата си, ако не го тренираш.

Както е станало с нея. Имам само бегли спомени от преобразяването на мама. Минаха години оттогава. Дори когато можеше, тя рядко го правеше и предпочиташе да бъде у дома с мен и Тамра, докато татко летеше. После, когато Тамра не можа да се преобрази, тя обърна гръб завинаги на тази своя способност.

— Знам — отвърщам аз.

Само че не съм като нея.

Колкото и потисната да бях в прайда, колкото и несигурна да се чувствах около Касиан... животът в тази пустиня, който постепенно убиваше моето *драки*, беше многократно по-лош.

— Просто за твое добро стой настрана от това момче.

Сега е мой ред да кимна.

— Разбира се — отвърщам, макар вътрешният ми глас да казва *не*. Макар в ума ми да се прокрадва мисълта, че може би мразя майка си съвсем малко. Защото макар да знам, че трябва да стоя далече от Уил, вече ми е омръзнало тя да решава вместо мен. Дали онова, което прайдът бе замислил за бъдещето ми, беше толкова лошо, че да се наложи да дойдем тук? Касиан наистина ли е толкова лош? Не че ме отблъскваше по някакъв начин. Просто не ми харесваше, че някой друг го е предопределил за мен. Към това се прибавяше и фактът, че сестра ми беше влюбена в него още от тригодишна възраст. Той винаги носеше Тамра на конче, въпреки че мама всеки път му се караше и настояваше да я свали. В такива случаи аз ѝ пригласях. И сетне това престана да бъде необходимо. Касиан се преобрази и загуби интерес и към двете ни. Не ме забеляза повече, докато самата аз не се преобразих. А що се отнася до Тамра, нейният неуспех да ме последва предопредели съдбата ѝ. Касиан напълно забрави за нея.

За мое добро. За мое добро. За мое добро.

Тези думи често бяха в устата на мама. Безопасността беше по-важна от всичко. И именно така стигнах дотук. До това да напусна прайда, да убия своето *драки*, да избягвам момчето, което спаси живота ми, момчето, което пробуди моята истинска същност в тази изпепелена от жегата пустиня — момчето, което толкова много исках да познавам.

Толкова ли трудно беше да разбере това? Каква е ползата да си в безопасност, ако си мъртъв отвътре.

8

Мисис Хенеси се взира в нас през щорите си. Трябва да ни е чакала да се приберем. Влизаме тихо през задната врата, внимавайки ключалката да не изщрака зад гърба ни.

И все пак, колкото и да сме тихи, тя е там, наблюдава ни от добре защитената си къща. Прави това често, откакто се нанесохме. Сякаш подозира, че е предоставила дома си на семейство престъпници.

Очевидно не само аз забелязвам това.

— Тя ни следи — просъсква Тамра. — Отново.

— Не гледай натам — нарежда мама. — И говори по-тихо.

Тамра си подчинява и прошепва:

— Не е ли малко страшничко да живеем в задния двор на някаква старица?

— Кварталът е чудесен.

— И това е единственото, което можем да си позволим — напомням на Тамра.

Вървим покрай басейна една след друга. Мама е пред нас, носейки малка торба с продукти, чиято тежест е прехвърлила частично върху хълбока си. Аз съм последна. Поглеждам надолу към небесносиния басейн, за да видя потрепващото си отражение. Миризмата на химикали дразни ноздрите ми.

И все пак водата изглежда толкова примамлива в тази суха изпепеляваща жега, от която жадните пори на кожата ми са се свили до болка. Нямаме дори вана.

Само душ. Може би по-късно ще мога да се промъкна да поплувам. Никога не съм била добра в спазването на правила.

— Надявам се поне да не ни рови из нещата, докато ни няма — промърморва Тамра.

Какви неща? Истината е, че не можахме да вземем много в бързината. Дрехи и някои други лични вещи. Съмнявам се, че мисис Хенеси ще успее да намери скъпоценните ни камъни. Защото на мен това не ми се удаде. Макар да прерових всичко, когато мама излизаше

да си търси работа. Жадувах да ги зърна поне за миг. Просто да ги докосна. Да почувствам живителния им допир до кожата си.

Мама отключва вратата. Тамра прекрачва прага след нея. Спирам и още веднъж поглеждам през рамо. Мисис Хенеси все още ни наблюдава. Когато среща погледа ми, щорите се затварят. Обръщам се и влизам в миришещата на плесен къща до басейна, чудейки се кога ли си ляга.

Водата сякаш ме зове. И засега тя е по-близо от небето.

Докато Тамра и аз мием съдовете, мама се преоблича за работа. От малката ни кухня се разнася приятната миризма на масло и сирене. Това е рецептата на мама за макарони с пет сирена и уникална комбинация от подправки, която ми е любима. Всъщност майка ми по принцип е превъзходен готвач. Тя все пак е дракон *верда*^[1]. Или по-точно беше такава.

Драконите *верда* знаят абсолютно всичко за билките и най-вече как да бъдат използвани като храна и лекарство. Благодарение на тези си способности мама умее да придаде живот дори и на най-скучното ястие и може да прави лечебни лапи, които премахват пъпки за една нощ и извличат отровата от забрала рана.

Днешната вечеря беше за мен.

Тя се опитва да бъде добра, предполагам от съжаление. Аз бях тяхната тревога. Аз бях тази, която искаше да види щастлива. При Тамра това беше даденост — тя от години мечтаеше да напусне прайда.

Вечерята беше възхитителна. Също като у дома. Чувствам стомаха си приятно пълен след обилната вечеря.

Мама се появява от стаята си с черни панталони и лилав потник с пайети. Голите ѝ рамене блестят като блед мрамор. Може би ще хване тен тук. Може би това ще се случи с всички ни. Намръщвам се.

— Момичета, сигурни ли сте, че ще се оправите? — Гледа към мен, когато задава въпроса си.

— Всичко ще бъде наред — отвърща Тамра жизнерадостно. — А сега върви и спечели онези бакшиши.

Усмивката на мама е неуверена.

— Ще опитам, но наистина мразя да ви оставям сами.

Знам, че е ужасно и егоистично от моя страна, но се радвам, че са я наели да работи вечер. На този етап ми е особено трудно да бъда

покрай нея. Другото предимство е, че ще трябва да се тревожа само за Тамра, ако реша да се измъкна. Когато реша да се измъкна. След като открия най-безопасното място, където да се преобразя. То не би трябвало да е далече. Все пак щеше да се наложи да стигна дотам пеша.

Смях бълбука в гърдите ми като киселина. Защото никое място тук не може да е безопасно за преобразяване. Без мъгли и планини около мен никога не бих могла да имам добро прикритие.

— Не стойте много до късно — инструктира ни мама. — И си напишете домашните.

Днес е първият ѝ работен ден в местното казино. Нощните смени се заплашат най-добре. Няма да я има от десет вечерта до пет сутринта. По този начин ще може да ни изпраща на училище, да поспива по няколко часа и след това да ни взима и да прекарва ранните часове на вечерта с нас. Планът беше добър, стига да може да издържа само с пет часа сън на ден.

— И не забравяйте, мисис Хенеси е в съседната къща.

— Като че ли бихме посмели да я притесним с нещо! — изпъшквам аз.

— Просто внимавайте. — Тя отмества многозначително погледа от мен към Тамра и се запитвам какво всъщност я притеснява. Че прайдът може неочаквано да се появи и да ни върне обратно? Или допускаше, че е възможно аз сама да се върна при тях?

— Знаеш ли — изтъква Тамра, — можеш просто да продадеш няколко рубина, някой изумруд или диамант. — Тя свива рамене. — Тогава няма да се налага да ни оставяш сами. Няма да е нужно да работиш толкова много. — Сестра ми оглежда малката всекидневна, облицована с дърво. — И ще можем да си наемем хубав апартамент.

Мама взима чантата си.

— Знаеш, че не можем да го направим.

Защото прайдът моментално ще разбере, ако някое от семейните бижута, наша собственост от поколения наред, се появи неочаквано на пазара. Те биха били нащрек това да се случи. Защото знаят, че това е начинът да оцелеем.

Ако я нямаше тази опасност, съм сигурна, че мама щеше да продаде всеки скъпоценен камък, който притежаваме. Бижутата ни

нямат никаква сантиментална стойност за нея. Те са част от нашето драконово наследство, с което тя искаше да прекъсне всякакви връзки.

Скъпоценните камъни са изконно свързани с нас. Те донякъде са причината да бъдем преследвани. Пари. Алчност. В допълнение към цената на нашата кръв, кожа и кости — за които се твърди, че имат лечебни свойства за хората — ние сме преследвани и заради нашите съкровища.

Но за нас това не е въпрос на пари. А на живот и смърт.

Земята ни подхранва, но скъпоценните камъни ни дават нещо повече. Те са черешката на тортата, най-чистата енергия на света. Те ни подсилват. Също като нашите драконови предци, ние усещаме скъпоценните камъни под земята. Устроени сме да долавяме тяхната енергия. Когато останем и без земя, и без скъпоценните си камъни, ние почти гладуваме.

Тамра поставя ръце на кръста си.

— Хайде. Да продадем само един. Имам нужда от нови дрехи.

Мама поклаща глава.

— Получавам заплата в петък. Ще видим какво можем да заделим тогава.

— Какво толкова ще стане, ако продадем само един малък камък? — питам аз безгрижно, преструвайки се, че не съм наясно с потенциалната опасност. Да не говорим пък колко мъчно би ми било да се разделим дори само с един от семейните си камъни. Бих се чувствала така, все едно съм продала част от себе си. Но може би си струва. По този начин прайдът ще ни открие и ще ни върне. Защото, ако остана тук, с мен е свършено.

Майка ми отмества към мен искрящия си суров поглед. Тя вижда накъде бия, разбира играта ми.

— Това би било лоша идея, Ясинда.

Тя ме предупреждава. В заплашителния ѝ тон се долавят непрекословни нотки.

— Добре — отвърщам, поставям последната чиния на сушилнята за съдове и тръгвам през всекидневната към стаята, която дяля с Тамра.

— Ясинда — извиква майка ми в момента, в който се хвърлям на леглото. Тя ме е последвала, спира се на прага на стаята, изразът на лицето ѝ вече е по-мек. Не се сърди.

Удрям меката възглавница.

— Защо смяташ, че нещо тук може да ме направи щастлива?

— Знам, че е трудно.

Поклащам глава и се обръщам на другата страна. Дори не мога да я гледам. Тя разбира всичко. Минала е през това. И точно това ме вбесява най-много.

— Ти сама си решила да убиеш твоето *драки*. И сега решаващ вместо мен.

— И на мен не ми е лесно.

Поглеждам я през рамо.

— Ти си тази, която взе това решение.

Тя поклаща тъжно глава и за момент си помислям, че все пак бих могла да я убедя, че това е грешка. Може би ще осъзнае, че аз не принадлежа на това място и винаги ще бъде така.

— Знам, че решението беше мое. Не ти дадох избор — съгласява се тя. — Но исках да си в безопасност.

Отново падам духом. Пак старата тема за безопасността. Какви аргументи можех да имам срещу това?

— Оставането ни в прайда вече криеше опасности — продължава. — Аз съм твоя майка. Ще трябва да ми се довериш за това. Идването ни тук беше правилната стъпка. — Но в тона ѝ има някаква особена нотка... нещо, което ме кара да мисля, че тя не ми казва всичко. А именно, че оставането ни в прайда е вещаело дори по-голяма опасност, отколкото подозирам.

Поглеждам настрани, вирам се в карираните пердета. Вдишвам миризмата на химикали в къщата, които изгарят ноздрите ми. В тази стая тя е по-силна. Дори надделява над миризмата на плесен.

— Няма ли да закъснееш за работа?

Меката и въздишка полита във въздуха.

— Лека нощ, скъпа. Ще се видим сутринта.

После си тръгва.

Тя и Тамра си казват нещо. Твърде тихо, за да мога да ги чуя, което ми подсказва, че говорят за мен.

Чувам как външната врата се отваря и затваря, а аз оставам в моя затвор.

Не съм делила стая с Тамра, откакто бяхме седемгодишни. Не съм сигурна как ще изтърпя оптимизма и, докато самата аз страдам, но

ще опитам. Нямаше никакъв смисъл да помрачавам щастието ѝ.

— Какво ще облечеш утре? — Тя се вижда в дрешника ни. Съсредоточено. В продължение на няколко секунди. Сякаш там магически се е появило нещо, което преди това го е нямало.

Мама ни отстъпи по-голямата стая с по-големия дрешник. Който не изглежда особено пълен и размерът му само подчертава оскъдността на нашия гардероб.

— Джинси — отвърщам аз, свивайки рамене.

— Днес беше с джинси.

— Това не ми пречи да нося джинси отново. Ще си сложа друга блуза.

Тя се тръшва на леглото си.

Аз сядам по турски на моето, мажейки краката си с лосион. Отново. Шишенцето ми вече наполовина е свършило, но кожата ми е все още суха и жадна, копнееща за още.

— Изглежда, не ти липсва нищо от дома ни? — питам аз, надявайки се да има поне една причина, която би я накарала да обмисли възможността да се върнем.

— Не.

— Дори и Касиан? — осмелявам се да попитам.

Настроението ѝ моментално се променя. Лицето ѝ е посърнало, когато подхвърля:

— Той не ми принадлежи, за да ми липсва, нали? — И старата рана отново е отворена.

— Това не ти пречеше да го желаеш през всичките тези години.

— Касиан не може да се откаже от драконовата си природа. Баща му никога не би го допуснал. Отдавна знам това.

Дали наистина го знаеше? Защо тогава усещах гняв? Болка? Защо погледът ѝ го следваше неотлъчно през всичките тези години, щом е разбирала това?

— Вие двамата бяхте близки приятели — припомням и аз.

— И тримата бяхме приятели. И какво от това?

— Аз не бях толкова близка с него, колкото теб.

Тамра въздъхва.

— Това беше отдавна. Тогава бяхме деца, Ясинда. — Тя поклаща глава и ме поглежда. — Какво се опитваш да ми кажеш? Че между мен и Касиан може да има нещо? И че трябва да хукна подир него? О,

сигурно ужасно много искаш да се върнем, за да ме мислиш за толкова глупава, че да се хвана на това!

Засрамвам се и усещам по шията ми да се издига топла вълна. Нима съм толкова прозрачна?

— Просто ми е трудно да повярвам, че напълно си го забравила.

Очите ѝ блясват и гласът ѝ започва да трепери от вълнение.

— Да не смяташ, че е по-добре да продължавам да се заблуждавам? Нямам никакъв шанс с него. Прайдът няма да го допусне. Касиан няма да го допусне. Затова искам да започна тук на чисто. — Очите ѝ ме гледат студено. — Аз имам достойнство, Ясинда. Няма да позволя някакво глупаво увлечение да ми попречи най-накрая да имам свой живот, така че може ли да приключим с темата?

Пренебрегвам желанието ѝ и решавам да я попитам нещо, за което до този момент не съм отваряла дума, за да не ѝ вдъхна лъжлива надежда.

— Ами ако не си изчакала достатъчно дълго...

Очите ѝ блясват гневно.

— Не подхващай това. Ако съм можела да се преобразя, досега щеше да се е случило.

Свивам рамене.

— Може би се развиваш по-бавно? Нидия се преобрази доста късно...

— Едно тринайсетгодишно момиче може би все още има шанс, но не и аз. А сега, моля те, нека да приключим с темата? Не искам повече да говоря за прайда!

— Добре, добре! — казвам аз, поглеждайки отново краката си, които пак са сухи.

Тръсвам ожесточено глава. Втривам с ръка лосиона дълбоко и енергично в кожата си. Лосион без ухание, защото миризмите от света на хората и без това постоянно ме задушават.

Вече се чувствам различно. Планът на мама работи. Драконът в мен крее. Умира в тази суха пустинята.

Освен когато съм с Уил.

Забавям движенията си, но продължавам да нанасям лосиона върху кожата си. В гърдите ми трепва надежда. *Освен когато съм с Уил.* Неговата близост даваше живителна сила на моето *драки*. Уил. Разбира се, че всичко това криеше рискове. Но в сегашната ситуация

рискът е като въздух за мен. Нищо сигурно няма в живота ми, каквито и усилия да полага майка ми в тази посока.

[1] Verda (есперанто), зелен. — Б.пр. ↑

9

Следвам групата момичета към физкултурния салон, опитвайки се да спазвам здравословна дистанция. Всичко е толкова объркващо. Чуждите миризми, дразнещите звуци, липсата на открито пространство и свеж въздух. Спареният въздух трепти от тупкането на баскетболните топки, чийто трясък в дървения под става по-силен, докато се приближаваме към двойната врата на салона.

— Изглежда, ще бъдем навън с момчетата днес — казва Катрин, влизайки в салона, който е пропит от тежката миризма на пот.

Отново ме обзема онова познато чувство и веднага осъзнавам, че той е тук. Забелязвам Уил, който в този момент стреля от линията за три точки, повдигайки се леко на възглавничките на пръстите си. Още преди топката да е попаднала в коша, той ме поглежда. Познатата топлина се надига в гърдите ми и лицето ми пламва.

— Момчетата от тази страна, момчетата от другата! — Учителката по физическо надува свирката си и ни дава знак да се разделим от двете страни на игрището.

— Ох, пак този баскетбол! — промърморва Катрин провлечено. — Предпочитам да тичам по пистата.

Нареждаме се в редица, за да стреляме към коша от място. Към средата на игрището крайт на редицата на момчетата се среща с този на момичетата. Настъпва малък хаос, защото двете групи се смесват, което им дава повод за добродушни закачки.

С крайчеца на окото си зървам Уил да излиза от редицата и да застава най-отзад, където сме аз и Катрин.

— Здравей — поздравява ме той.

— Здравей.

Катрин поглежда ту към него, ту към мен. Сетне се отзовава хладно:

— Здравсти.

Аз и Уил я поглеждаме.

— Да-а... — изрича бавно Катрин, отмятайки кичурите коса от очите си, след което застава пред мен и обръща гръб и на двама ни.

— Е — започва Уил, — и в баскетбола ли си толкова добра, колкото в бягането?

Засмивам се леко. Неволно. Той е толкова сладък и обезоръжаващ, че едва успявам да запазя самообладание.

— Всъщност не.

Разговорът ни замира, когато всеки от нас застава в редицата си. Катрин ме поглежда през рамо, големите ѝ морскосини очи са критични. Сякаш нещо в мен остава неуловимо за нея. Усмивката ми помръква и отмествам поглед. Нито пък някога ще успее да ме разбере. Не мога да ѝ позволя това. Не мога да го позволя на никого тук.

Тя се обръща към мен със скръстени ръце.

— Бързо се сприятеляваш. Откакто съм първокурсничка съм говорила с около... — Тя прави пауза и поглежда нагоре сякаш брои наум. — ... С трима-четирима души. И ти си четвъртата.

Свивам рамене.

— Той е просто едно момче.

Катрин се подготвя пред линията за хвърляне, дриблира няколко пъти и стреля. Топката минава гладко през мрежата на коша. Тя я улавя и ми я подава.

Опитвам се да повторя движенията ѝ, но топката полита анемично и пада под баскетболното табло. Отново се насочвам към края на редицата.

Уил вече е по средата на игрището, пускайки хора пред себе си. Лицето ми леко пламва, когато разбирам, че търси срещата ни.

— Права беше — извиква той над грохота от баскетболните топки.

— Ти успя ли? — питам аз, съжалявайки, че съм пропуснала да видя как стреля.

— Да.

— Не се и съмнявам — подхвърлям шеговито.

Той пуска още едно момче пред себе си. Аз правя същото. Катрин сега е няколко души пред мен.

Уил ме гледа настойчиво, погледът му обхожда лицето и косата ми, сякаш се опитва да запомни чертите ми.

— Е... Аз пък не мога да бягам като теб.

Придвижвам се напред в редицата, но когато поглеждам скришом назад, виждам, че той също ме гледа.

— О — възкликва Катрин с ниския си, приглушен глас, озовавайки се неочаквано до мен. — Никога не съм знаела, че става така.

Стрелвам я с поглед.

— Кое?

— Нали знаеш, като Ромео и Жулиета. Любов от пръв поглед и разни такива неща.

— Не е това — казвам бързо.

— Почти ти повярвах. — Отново е наш ред. Катрин стреля и топката отново се плъзва чисто през мрежата.

Моята обаче отскача от баскетболното табло, полита във въздуха и удря учителката по физическо по главата. Закривам устата си с ръка. Учителката едва успява да се задържи на крака. Няколко ученици прихват. Тя ме поглежда гневно и намества шапката си.

Извинявам се, вдигайки плахо ръка, и отново тръгвам към края на опашката.

Уил се бори със смеха си.

— Много добре — отбелязва той. — Радвам се, че бях в другия край на игрището.

Скръствам ръце пред гърдите си. Сдържам усмивката си и не си позволявам да се чувствам добре с него. Но той прави нещата трудни за мен. Искам да се усмихна. Искам да бъда с него, да го опозная...

— Радвам се, че ти е било забавно.

В следващия момент усмивката изчезва от лицето му и Уил отново ме наблюдава с онази странна напрегнатост. Само аз разбирам защо. Само аз знам причината. Той навярно си спомня... навярно ме разпознава на някакво ниво, макар да не го осъзнава.

— Искаш ли да излезем? — пита той неочаквано.

Аз примигвам.

— Искаш да кажеш на среща?

— Да. Когато едно момче задава този въпрос на едно момиче, обикновено има предвид това.

Чува се свирка. Момчетата и момчетата тръгват в противоположни посоки.

— Следва баскетболен мач — промърморва Уил мрачно, докато гледа как треньорите раздават спортни фланелки. — Ще говорим покъсно в класната стая. Става ли?

Кимвам. Усещам някакво неприятно стягане в гърдите, което ми пречи да си поема въздух. Това е седмият час. Имам няколко часа, за да реша дали да изляза на среща с един ловец. Решението, очевидно, би трябвало да е лесно, но вече ме измъчва главоболие. И се съмнявам дали някога нещо ще бъде отново лесно за мен.

Катрин ми е запазила място за обяд. Сядам срещу нея и приятеля ѝ. Очевидно това е един от останалите трима души, с които разговаря, откакто е в това училище.

Тя ни запознава. Брендън е дългуресто момче с подскачаща адамова ябълка. Той се е навел над опакования си обяд, отхапвайки от сандвича си с фъстъчено масло, който стиска в големите си ръце, сякаш боейки се, че някой може да му го вземе.

— Здрасти — казва той тихо, почти неразбираемо. Трескавите му, кафяви очи не се задържат дълго върху лицето ми. Или върху каквото и да е било друго, освен Катрин.

— Здравей — отвърщам аз. После се оглеждам за сестра ми, пренебрегвайки обърнатите към мен лица. Както бях правила през целия ден.

Забелязвам я в другия край на претъпканата столова. Държейки подноса си, тя стои до едно друго момиче. Изглежда самоуверена. Толкова неустрашима. Никога не съм я виждала такава.

Размърдвам се на стола. Пъхвам един къдрав кичур зад ухото си. Докато я наблюдавам, аз се почесвам отчаяно по ръката и трепвам, когато усещам парене. Поглеждам раздразнената си кожа, която е станала на петна. Така съм цял ден. Зле ми е и съм почти като болна. Прималяването в корема ми определено не прави нещата по-леки за мен. Освен днес в часа по физическо. Усещането е приятно... когато съм с Уил.

Тамра ме вижда. Забелязва, че съм сред познати и на лицето и се изписва облекчение. Кое и позволява да седне, където си иска. Тя ми кимва и се присъединява към голяма група красиви, добре облечени

тийнейджъри. Очевидно това е каймакът на гимназията в Чапарал. Бруклин е сред тях, разбира се.

Онова, което открих за нея в третия час, потвърждаваше изцяло казаното от Катрин. Очевидно тя бе чула, че Уил е седял вчера до мен и беше взела съответните мерки. Всеки път щом мисис Шулц се обърнесе към черната дъска, Бруклин се завърташе на стола си и ме гледаше със смразяващ поглед. Чудя се дали вече беше разбрала, че е говорил с мен и в часа по физическо възпитание.

Предполагам такъв поглед би накарал много момичета скришом да се разхленчат. Но на мен не ми действаше. Аз си имах по-сериозни проблеми.

Не съм виждала Уил от часа по физическо. Нито съм решила още дали да изляза с него. От една страна, той вдъхва живот на моето *драки*, което е най-важното за мен на този етап. Аз трябва по някакъв начин да съхраня тази част от себе си жива. Но същевременно той е всичко онова, което трябва да отбягвам.

Той означава смърт за едно *драки*. Тук има мрачна ирония, нали? За да запазя себе си, трябва да съм близо до онова, което ме убива.

Обхождам с поглед стола, но не го виждам. Вероятно обедната му почивка е била по друго време. Сърцето ми се свива от съжаление. И в следващия момент се изпълвам с гняв. Объркана съм. Пръстите ми си играят с пакетче кетчуп.

Поне не съм мяркала братовчедите му. Що се отнася до тях, няма объркване. Те трябва да бъдат избягвани на всяка цена. Зендър с неговите лукави очи и Ангъс със свитите му устни. Не знам как бих понесла да видя Тамра на една маса с тях. Бруклин е едно нещо, но те са съвсем друго.

— Сестра ти се приспособява доста добре — коментира Катрин.

— Да — промърморвам аз, докато отварям кутийката си със сода, опитвайки се да внуша на Катрин, че одобрявам това. Защото е така.

Наистина е така.

В онова, което се случваше, имаше логика. Редно беше Тамра да се вписва сред тях. Тя на практика е човешко същество. Винаги бе обичала пътуванията до града или докъдето и да е другаде, стига да бяхме далече от прайда.

— Тя е добра в това — промърморвам аз.

— В какво?

— В приспособяването — отвръщам аз, отпивайки от портокаловата си сода. Типът вредни напитки, които майка ми никога не ни позволява да прием. Течността гъделичка гърлото ми и носът ми се изпълва със силния цитрусов аромат.

— Ти защо не си там с красивите хора?

Свивам рамене.

— Би могла — подхвърля тихо Брендън и след като отхапва залък от сандвича си, на устните му трепва срамежлива полуусмивка. — Ти си точно толкова красива, колкото и тя.

— И как иначе? — Катрин игриво го смушква с лакът. — Нали са близначки?

Усмиввам се. Ръката ми, в която държа парченце картофен чипс, увисва за момент във въздуха.

— Само това ли е нужно? Трябва просто да си привлекателен, за да бъдеш един от тях? Ти също си красива. Би трябвало да е нужно нещо повече от това. — Хапвам чипса и отварям хамбургера си, оглеждайки съмнителното кюфте в него. Сбърчвам нос и поставям хлебчето обратно върху кюфтето.

— Във всеки случай сестра ти трябва да бъде внимателна.

— Ще я направят една от тях — добавя Брендън лаконично.

Все едно са вампири. Въпреки това многозначителните му думи изпращат ледени тръпки по гърба ми.

После пропъждам неприятната мисъл. Тамра и аз сме сестри. Обичаме се. Никога не бихме се наранили една друга. Нищо няма да промени това. Може би най-сетне е дошъл моментът и тя да се почувства някъде у дома си.

Катрин кимва, бръсвайки твърде дългия бретон от очите си, които са с цвета на морска вода.

— Той е прав. Ти не би искала тя да стане една от тях.

Много са нещата, които не бих искала. Не искам да съм тук. Не искам да изгубя себе си в този нов, гибелен за мен свят. Сестра ми се мотае с най-популярните момичета в училище? Трябва ли да добавя и това в списъка? Дори ако то я прави щастлива?

Катрин махва с ръката, в която държи бургера си.

— Казвам ти, тези момичета там са глутница вълци.

В този момент обаче не искам да мисля за това, искам просто този ден да свърши и да реша какво да правя с Уил. Затова решавам да се пошегувам:

— Ти май гледаш доста позитивно на нещата? Нека позная. Обзалагам се, че си мажоретка.

Брендън изсумтява.

Челюстта на Катрин увисва отворена, изглежда ужасена. Бузите и пламват. Сетне свива рамене.

— Може пък да си имам някакво вземане-даване с Бруклин от едно време.

— Наистина ли? — подсмиввам се аз.

— Някога бяха най-добри приятелки — включва се Брендън. —
Още преди гимназията.

— Казах ти никога да не споменаваш това — смъмря го Катрин.

— Наистина ли? — питам отново, този път напълно сериозна.

— Всъщност да. Това приключи още първата седмица на първи курс, когато местните богове...

— Тези от по-горния курс — уточнява Брендън.

— ... избрах Бруклин за своето малко протеже. Оттогава аз съм просто лош спомен.

И в този момент неволно се замислям за Касиан, за себе си и всички онези *дракита*, надарени със способности, които прайдът смяташе за толкова важни. Ние бяхме късметлиите. Там ми се възхищаваха, бях ценена. Докато Тамра остана незабележима за тях. Тя и другите, които никога не се преобразиха.

Странно. Тук аз съм нищожната. Ненужна в очите на съучениците ми. Особено момиче, което не се чувства добре в собствената си кожа — е добре, в човешката си кожа. Както й в обкръжението си. Момиче, което не знае как да говори, как да се държи или да се облича.

Този поток от мисли отново събужда копнежа ми по дома. Моят дом — в прайда. Въпреки че прайдът се опитва да ме контролира. Поне там съм себе си.

Малко по малко се изпълвам с увереност. Трябва да запазя своето *драки* живо достатъчно дълго, за да се върна обратно. Мисълта, че то може да умре, ме ужасява и ме кара да се чувствам отчаяна. Достатъчно отчаяна, за да сторя нещо, което не трябва.

Достатъчно отчаяна, за да кажа *да*, на Уил.

— Сигурно понякога се питаш какво си направила в предишния си живот, че да попаднеш точно тук — казва Катрин, топвайки пържения си картоф в кетчуп, при което проблясват многобройните пръстени на ръката ѝ.

— Е, много мило — промърморва Брендън.

Тя го поглежда.

— Не бъди толкова чувствителен. Знаеш, че те обожавам.

Оставям почти недокоснатия си бургер.

— Разбира се, че не е така. Просто се радвам, когато някой иска да ми бъде приятел.

— Хей, Ясинда — извиква Нейтън, почти изправен над масата, на която седи. Той ми маха с ръка и ми кима, канейки ме при него.

Катрин престава да се усмихва и се пресяга за друг картоф, избягвайки погледа ми.

— Има доста хора, които искат да са ти приятели. Хайде, върви при Нейтън. Той е добро момче — въпреки злополучната му слабост да носи розови блузи. Без да влагам лоши чувства.

Махвам в отговор на Нейтън, но оставам на мястото си.

— Добре съм си тук. — Поне в това ме бива. Да седя с Катрин и тихия Брендън. Те са невзискателни. Непринудени. Приятно е да бъдеш с тях, когато всичко друго е толкова трудно. И аз се нуждая от това. — Освен ако вие не ме искате.

— Напротив. — На лицето на Катрин грейва усмивка. — Остани.

Кимвам и отново си взимам от чипса. Отклонявам поглед към другия край на помещението, където е сестра ми. Косата ѝ пада плавно върху раменете, блестейки като пламтяща коприна.

Същото момче, с което я видях вчера в коридора, сега седи до нея. А срещу нея седи друго момче, което се съревновава за вниманието ѝ. И двамата са приятни на вид. Сърцето ми трепва щастливо. Заради нея. Кой да подозира, че тя може да флиртува? Касиан все пак не беше единственото момче, което я отбягваше и ѝ обръщаше гръб. Момчетата от прайда рядко говореха с нея. Не би могло и да бъде иначе. Семействата им в никакъв случай не искаха те да се обвързват с едно непълноценно *драки*. Защото това застрашаваше тяхната генетична чистота.

Отмествам очи от нея и забивам поглед в подноса си. Съжалявам, че не мога да споделя радостта ѝ. Съжалявам, защото знам, че трябва да положи огромни усилия, за да понесе живота, който на нея ѝ носи толкова щастие.

Съжалявам, че може би накрая ще изгубя тази битка и ще трябва да се разделя с нея.

10

Денят изглежда безкраен. Имам чувството, че седмият час никога няма да дойде. Стрелките на кръглия часовник пълзят едва-едва, премествайки се от деление на деление с нервно потрепване. Когато стигам класната стая, пулсът ми вече бие с бавния ритъм на подскачащата стрелка на минутите.

Спирам се на вратата за момент, оглеждайки почти празната стая. Сега най-накрая ще го видя отново.

С разтуптяно сърце сядам на същата маса, на която бях вчера, и се надявам той да дойде преди Катрин, за да не се налага да обяснявам, че искам да седя до него. И в следващия момент осъзнавам, че това е самата истина. Аз искам да седя до него, да разговарям с него, да го видя, да излизам с него... Всичко. Или поне докато съм тук. И не само заради моето *драки*. Каквото и да бях, щях да харесам Уил Рътлидж.

Усмивайки ми се бързо, Нейтън ме подминава и сяда на друг чин. Опасността да пожелае да седне до мен за щастие е отминала. Звукът на предупредителната камбана отеква в ума ми. Дъхът ми се ускорява. Гледам към вратата. Може би остава само миг...

В следващия момент Катрин влита в стаята с разрошен бретон. Опитвам се да скрия разочарованието си, когато тя, а не Уил, сяда до мен. Звънецът за началото на часа бие. Все още съм в очакване Уил да се появи.

Монотонният глас на мистър Хенк се чува от предната част на стаята, повтаряйки същата реч като вчера. Продължавам да гледам към вратата.

— Той не е тук.

Сепвам се от гласа на Катрин.

— Кой?

— Уил. Видях го да си тръгва от петия час с братовчедите си.

Свивам рамене, все едно не ме е грижа. Все едно не бях решила да изляза с него. Все едно той не ми беше предложил. Все едно всяка частица от тялото ми не копнееше за него.

— Всичко е наред. След онова, което се случи между вас вчера и днес по физическо, предположих, че се оглеждаш за него.

Не отговарям. Ръцете ми треперят. Мушвам ги под масата. Бях се надявала да го видя. Да почувствам отново моето *драки*. Бях се надявала да ми вдъхне живот, да ме накара да си спомня коя съм. Нуждаех се от това и сега, когато знам, че то няма да се случи, се чувствам съкрушена. Усещането за разочарование ме притиска като тежест.

Катрин рови в раницата си. Безнадеждността в сърцето ми е достатъчна, за да попитам:

— И къде е той? — Като че ли тя би могла да знае.

— Ето. — Катрин плъзва към мен някаква бележка по повърхността на масата. — Каза ми да ти предам това.

Взирам се за дълго в сгънатото парче хартия, усещайки ударите на сърцето си. Най-накрая го взимам. Хартията е хладна и шумоли в треперещите ми пръсти, докато я разгъвам и приглаждам гънките, за да прочета написаното.

Ясинда,

Извинявай, но ми се наложи да замина извън града по семеен въпрос. Опитай да не нокаутираш други учители, докато ме няма.

Ще се видим скоро (но не достатъчно скоро).

Уил

От устните ми се откъртва въздишка. Тръсвам замаяна главата си. Това е лудост! Аз копнея по ловец! И по мен копнее ловец. Би трябвало да спра това, дори ако Уил не може. Особено ако той не може.

— Той и братовчедите му често отсъстват от училище — продължава Катрин.

Не мога да повярвам. Те бяха на север от тук преди малко повече от седмица. Преследваха ме край водопадите. Съмнявах се, че ограничават ловуването си само до уикендите. Несъмнено им се налагаше да отсъстват и от училище.

— Наистина ли? — Неволно слагам пръсти върху устните си. Напукани са. Сухи, като останалата част от мен.

— Да. — Катрин изважда учебника си по химия, отваря го на периодичната таблица и започва да попълва някакъв лист. — И знаеш ли... защо отсъстват толкова често?

Поклащам глава, въпреки че знам. По-добре от нея. Сърцето ми се свива като юмрук в гърдите ми, все повече и повече...

— Тяхното семейство е прочуто с лова на риба с мухи. Супер, а? Да бягаш от училище, за да ходиш на риба. — Тя почуква с молива по масата, докато изучава таблицата. Звукът е като ехо на несигурните удари на сърцето ми. Надигам се бавно от стола си, вкопчаха пръсти в края на масата.

Лов на риба с мухи. Това би било почти забавно. Ако не причиняваше такава силна болка в гърлите ми.

Катрин продължава:

— Те пътуват всяка... Ясинда, добре ли си?

Уил го няма... Отново е някъде на лов. Вероятно на същото място, където без малко да ме заловят. Преследват моя прайд.

Уил не е мой спасител. Той е убиец.

Това беше пробуждането, от което се нуждаех. Трябва да съм глупачка, за да си мисля, че мога да бъда спасена от ловец. Да си мисля, че той би ме пазил и би могъл да ми вдъхне живот. Ще намеря друг начин. Юмрукът ми се свива около бележката му, смачквайки я на топка. Ще забравя за Уил. Ще прекъсна нишката, която усещам, че ме свързва с него. Но взела това решение, аз не се чувствам по-добре. Гърдите ме болят още повече.

През следващите няколко вечери успявам да се промъкна на два пъти до близкото голф игрище, за да летя. След всеки опит се чувствам ужасно зле. Преобразяването е трудно и болезнено, но това не ме прави по-малко решителна. Нямам избор. Трябва да продължа. Трябва да летя. Дори и Уил да беше тук, трябваше да продължа да правя това, за да съхраня моето *драки*.

Не преставам също да обработвам майка ми. Постоянно ѝ натяквам и я моля. До момента, в който тя ме поглежда мрачно и тихо, уморена от спора, но все така категорична, че трябва да останем в Чапарал. Тази вечер обаче разправията е с Тамра.

Мама се извързва от печката с лъжица в ръката, от която капе сос *маринара*. И пита с характерния си скептичен тон.

— Колко?

От тенджерата с макарони зад нея се издига пара. Опитвам се да не се вирам в кълбящия се облак, защото той ми напомня за мъглите у дома. Кожата ми започва да ме смъди.

Отмествам поглед отново към майка ми. Изглежда уморена, по-близо до истинската си възраст от петдесет и шест години. *Дракилата* остаряват различно, по-бавно. Средната продължителност на живота ни е около триста години. Щом стигнем пубертета, процесът на остаряване се забавя. В момента аз изглеждам нормално за възрастта си, но ще продължа да изглеждам като тийнейджър и през следващите години. Дори когато съм на трийсет.

Времето обаче е сложило печата си върху майка ми. Това са последствията от решението ѝ да се откаже от драконовата си същност. Сега тя е човек и резултатът най-накрая е видим. В бръчките на челото ѝ. И в малките гънчици около очите ѝ. Сега те са постоянни, а не се появяват само когато е притеснена.

Стоя до масата с три чинии в ръцете си, наблюдавайки как Тамра размахва една листовка, избягвайки ловко въпроса на майка ми.

— Хайде, мамо. Това ще стои много добре в молбата ми за кандидатстване в колеж.

Навеждам глава и слагам една от чиниите на масата. Скришом завъртам очи в знак на отегчение.

Тамра толкова силно иска това. Би трябвало да я подкрепя. Би трябвало образът на Тамра, заобиколена от Бруклин и другите мажоретки, да не ме дразни.

— Това са много пари, Тамра.

— Пари, които нямаме — не успявам да се сдържа да добавя. Защото виждам колко много работи мама. Тежката миризма от цигарения дим в казиното се усеща от нея, дори след като се изкъпе и си измие косата. Тя е пропита дълбоко в порите ѝ.

Не вижда ли Тамра сенките под очите ѝ? Не я ли чува как се прибира в пет сутринта?

— Мога да започна почасова работа. Моля те мамо. Само подпиши формуляра. Дори не знаем дали ще ме одобрят. Ще трябва да платим само ако бъде приета. — Отчаянието в гласа на Тамра е нещо

ново. Преди, докато живеехме в прайда, го бях виждала само в очите ѝ. Но никога не го бях долавяла в гласа ѝ. Някога тя копнееше по много неща, но се беше примирила с живота си. Питам се защо сега искаше това толкова силно?

И неволно изричам въпроса си на глас.

Тамра ме поглежда, очите ѝ са като тънки кехлибарени ивици.

— Това е нещо, за което дори не съм и мечтала, а сега е възможно.

И тогава разбирам. Сега тя може да има всичко това. Нормален живот. Хората да я приемат. Тук в Чапарал. Чувствам товара, който лежи върху плещите ми. Съзнавам, че до голяма степен зависи от мен дали нещата ще потръгнат.

Това е нейната мечта. Да бъде нормално момиче с нормален живот. За Тамра да бъде мажоретка е част от онова обикновено всекидневие, което тя иска да има.

Мама се взира във формуляра, бръчките около устата ѝ стават по-дълбоки. Ако се подпишеше, Тамра щеше да кандидатства и ако я приемеха, щеше да се наложи да намерим необходимите пари за униформи и прочее.

Нямам никакви съмнения, че Тамра ще бъде приета в отбора. Гледам майка ми в ръцете, любопитна съм дали ще отстъпи поне пред желанието на едната си дъщеря. Знам, че това е различно, но не мога да спра да мисля, защо не я интересува какво искам аз.

Мама кимва уморено, победена.

— Добре.

И в този момент аз също се чувствам победена.

Животът ми тече в едно тихо еднообразно русло откакто Уил замина. Училище, вечеря с мама, слушане на музика и гледане на телевизия с Тамра.

Вървя машинално по коридорите като робот, който функционира с хладна безпогрешност. Драконът в мен продължава бавно да чезне. Тази част от мен потъва постепенно и мъчително в мрака. Като заздравяваща рана, която пулсира по-малко, боли по-малко и се усеща по-малко. Ще ми се да я отворя, да разкъсам зарасналите краища... да я накарам да прокърви. И да си спомни!

В петък започва да ме измъчва мисълта дали нещо не се е случило с Уил. Почти няма миг, в който да не се питам къде е, къде ловува в този момент. Моят прайд не е единственият, но ние не контактуваме с останалите и затова не знам къде се намират. По тази причина не знам къде е и Уил.

Не е хубаво да си го мисля, но се надявам, че семейството му преследва някой друг прайд. Само не и моя. Искам онези, които оставих там, да са в безопасност. — Лазур, Нидия... дори и Касиан.

Когато мисля за Уил, чувствата ми са ужасно объркващи. В един момент искам да се върне невредим, но в същото време се моля за живота на *дракито*, което той може би преследва. Двете желания са в конфликт.

Убеждавам себе си, че прайдът е в безопасност. Ние не сме слаби създания. Имаме нашите способности. И сили. Когато случайни туристи навлязат в мъглите на Нидия, впоследствие тя изтрива спомените им и ги отправя обратно. Но с ловците е различно.

Трепвам уплашено. Това е едно от нещата, които никога не се коментират, но се разбират от само себе си. Прайдът трябва да бъде защитен. Дори ако Нидия изтрие паметта на един ловец, той може пак да се върне, за да преследва нашия вид. Той си остава завинаги хищник.

Хищник, който трябва да бъде унищожен!

Досега никога не бях мислила, че в тази практика има нещо нередно. Особено след смъртта на татко. Но сега...

Виждам единствено лицето на Уил. И при мисълта, че може да е мъртъв, гърлото ми се стяга до болка. Заради момчето, което ме пощади. Момчето, чиято красота е като невъзможна мечта, толкова понереална сега след дългата ни раздяла.

— Хей, Ясинда.

Поглеждам сепнато. Лицето на момичето ми е познато. Мисля, че е от класа ми по английски.

— Здравей — кимвам ѝ в отговор. Не си спомням името ѝ.

Опитвам се да изляза от унеса си, докато вървя по коридора. Да изключая автопилота. Заприличала съм на пустинята, която ме обгражда отвсякъде. Суха и безжизнена.

Свикнала с монотонния ритъм, в който не се случва абсолютно нищо.

И точно това е, което ме безпокои. Това тихо еднообразие. Пасивното бездушие, с което приемам всичко, заплашва да ме помъкне към дъното. Майка ми е права. Ако искаш да убиеш своето драки, безплодната пустош е най-подходящото място.

Не мога да продължавам така. Не мога да остана тук. Трябва да намеря изход. Трябва да летя... Трябва да продължа да се опитвам.

Преди да вляза в класната стая, си поемам дълбоко въздух. Днес в часа по физическо момчетата ги нямаше. Бяха в залата за вдигане на тежести, докато ние играехме в салона. Не знам дали Уил се е върнал, но си казвам, че това няма значение. Не мога да изляза с него. И не мога да му се доверя. Никога.

Силни думи. Аз съм такава лъжкиня. Защото, въпреки че се заклех да го забравя, не го сторих. Спомням си всичко, свързано с него. Той ми липсва също като затуленото от облаци небе, мъглите и пулсиращата земя.

Той е единственото нещо, за което мисля. И единственият, когото копнея да видя отново. Макар да знам, че това е грешно. Макар да знам, че трябва да го избягвам.

Влизайки в стаята, аз леко се препъвам, когато виждам Зендър и Ангъс в дъното. По тила ми пробягва хладна тръпка.

Те са се върнали.

11

Моментално се оглеждам за Уил. Не го виждам никъде.

Неувереното ми сърце се свива от болка. Зендър ме наблюдава, катранено черните му очи са непроницаеми. Той кимва за поздрав. Ангъс говори с момичетата на съседната маса, размахвайки големите си силни ръце във въздуха. Той не ме забелязва.

В ума ми отчаяно отеква една-единствена мисъл. Уил го няма. Уил го няма.

Сядам на стола си. Гледам право напред. Катрин още не е дошла. Разстоянието от крилото по изкуствата до тук е доста голямо.

Бърша ръце в джинсите си. Мнозина се нареждат в редица в предната част на стаята, нетърпеливи да получат пропуски, за да се освободят от часа. Усещам, че Зендър се е вторачил в гърба ми и обмисля дали да не се нареди на опашката.

Той току-що се е върнал от лов. Може би ръцете му още са изцапани с пурпурната, пречупваща светлината кръв на драконите?

Може би и той като хрътките умее да надушва плячката си? Може би усеща, когато наблизо има дракони? Може би усеща мен! Защото това би обяснило хищния поглед, с който ме наблюдава.

В този момент се чува пронизващия болезнен звън на първия звънец. Вече съм свикнала с него. Почти не трепвам на мястото си. Обзема ме негодувание. Примигвам веднъж, стискам силно очи. Не искам да свиквам с нищо от това.

— Хей, Ясинда, искаш ли да дойдеш с мен и Майк в библиотеката? — Нейтън се спира до чина ми с непринудена усмивка на момчешкото си кръгло лице.

— Благодаря, не. Ще уча тук с Катрин.

Свивайки рамене, Нейтън и приятелят му застават в редицата, а аз се замислям дали не трябваше да се присъединя към тях. Дали все пак да не го направя?

И след това мислите ми за бягство са прекъснати, усещам в гърдите си познатите вибрации, които постепенно се разпростират из

цялото ми тяло. Кожата ми се съживява. Обръщам глава и в следващия момент търсещите ми очи се спират на Уил, който тъкмо влиза в стаята.

Всичко у него изглежда някак по-ярко, отколкото съм го запомнила.

Златните кичури в кестенявата му коса. Блясъкът в светлокафявите му очи. Височината му. Широчината на раменете. Всяко друго момче в сравнение с него изглежда дребно. Незряло и глупаво.

Изведнъж дните, в които не го виждах, ми се струват цяла вечност. Чаках този момент твърде дълго. Да го зърна отново. Да усетя как белите ми дробове се изпълват. И как сърцето бие силно в гърдите ми.

Да почувствам как моето *драки* се събужда.

Погледът му попада върху мен. Лешниковите му очи са ярки и жадни по начин, който кара кожата ми да пламне. Но неговите очи не са единствените, които ме наблюдават. Усещам зад себе си и пронизващия поглед на Зендър.

Уил тръгва към чина ми и аз забравям за всички останали. Забравям, че трябва да стоя настрана от него. Когато Уил е толкова близо, забравям дори за неясния страх, който Зендър поражда у мен. Искам единствено Уил да се спре пред мен, да каже нещо и да направи магията си, която се отразява така благотворно върху вехнещата ми душа. Нуждая се от това. Сега е почти до чина ми. Белите ми дробове се разширяват, тлеят. В гърлото ми се надига пара. Чувствам се прекрасно. Чувствам се жива.

Изпънатата ми кожа се затопля и по нея пробягват леки златисточервени проблясъци. Стисвам ръката си и пръстите ми се забиват болезнено в плътта ми. Като че ли по този начин мога да спра превръщането си в дракон в стая пълна с човешки същества.

Сега е толкова близо, че мога да видя зелените и златистите пръски в кафявите му очи. Още една крачка и ще бъде до чина ми.

Сдържам дъха си. Очаквам някакъв знак от него...

След това той отклонява поглед от мен и поглежда над главата ми към братовчедите си. През лицето му преминава лека сянка и аз излизам от унеса, в който съм изпаднала. С отегчено изражение подминава чина ми, където аз седя трепереща на стола си.

Студеният начин, по който ме игнорира, кара дъхът ми да спре. Надигналата се у мен топлина ме напуска, докато издишам гореща струя въздух през носа си. Огънят в дробовете ми стихва и се превръща в тлееща жарава.

Нищо? Нито думичка.

Мисля си за последния път, когато го видях — колко мил беше тогава. Мисля си за бележката, която ми остави. Във всичко това нямаше логика. Ръцете ми треперят. Стисвам ги силно една в друга. Не би трябвало да се чувствам толкова съкрушена. Така или иначе бях решила да го отбягвам. Да приключа с това, още преди да е започнало.

Звънецът бие точно когато Катрин сяда до мен, ярките ѝ очи сияят под дразнещата флуоресцентна светлина.

— Здравей — казва тя, задъхана от дългия път от сградата по изобразителни изкуства. — Какво става? — Тя поглежда през рамо и продължава по-тихо: — Виждам, че са се върнали. О... ето го и него!

Наблюдавам с крайчеца на окото си, как Уил минава покрай нашия чин и почти незабележимо оставя бележка до лакътя на Катрин.

Устните ѝ се извиват в усмивка.

— Предполагам, че това е за теб.

Взира се в бележката, възпирам желанието си да посегна към нея.

— Не я искам. Скъсай я.

Тя ме поглежда изненадано.

— Сериозно ли говориш?

Грабвам бележката и я накъсвам на малки парченца, докато Уил си взема пропуск от мистър Хенк. Когато се обръща, за да излезе от стаята, погледите ни се срещат само за миг. Той вижда малката купчинка от късчета хартия. Очите му притъмняват, като облачно небе над гора, и гърдите ми се свиват.

— Добре... — Катрин поглежда парченцата хартия и после към мен. — Това беше доста мелодраматично. Искаш ли да ми кажеш какво става?

Неспособна да говоря, поклащам глава, отварям учебника си по химия и вторачвам празен поглед в страницата, казвайки си, че така е по-добре. Хладният начин, по който ме беше подминал, само затвърждава убеждението ми, че трябва да стоя далече от него. Дори се

радвам, че скъсах бележката му. Радвам се, че видя малката накъсана купчинка.

Довечера. Потребността ми да летя днес е по-силна от всякога. Мога да разчитам само на себе си и това е достатъчно. Трябва да си вдъхна тази увереност. Защото преди винаги е било така.

По-късно през нощта се измъквам изпод завивките и намирам обувките си до леглото. Бях запомнила къде съм ги сложила, за да не събудя Тамра, докато ги търся.

Късно е и не се вижда почти нищо. Никаква външна светлина не прониква през транспарантите. Частта от стаята, която е на Тамра, е тъмна като гроб. Надявам се, че и навън е също толкова тъмно. И облачно. Облаци и непрогледна нощ. Съвършеното прикритие.

Взимам обувките си с два пръста и излизам от стаята, трепвайки, когато подът изскърцва под тежестта ми. Сдържам дъха си и се забързвам на пръсти през къщата. Издишам въздуха едва когато съм в безопасност навън.

Лампите на мисис Хенеси са загасени. За щастие нейното малко джафкащо куче не се впуска в неистовия си лай при тихото изщракване на бравата на портичката.

На улицата сядам на бордюра и обувам чорапите и обувките си, гледайки към небето, докато стягам връзките си. Пълнолуние е и няма облаци. За съжаление. Но това няма да промени решението ми.

Изправям се и тръгвам към голф игрището, на което съм ходила и преди, но си казвам, че този път ще бъде различно. Ще се преобразява лесно, ще се издигна високо, ще се рея из въздуха, както някога... Ще правя това, за което съм създадена. Изминавам седемте километра път в добро темпо. Игрището се простира като зелено разлюляно море и е в рязък контраст със скалистата пустош около него.

Оглеждайки се плахо, аз навлизам в този трептящ, яркозелен свят. Това е единственото място, което прилича на планините, които обграждаха някогашния ми дом. Като изключим жегата и сухотата, които правят косата ми ронлива и кожата ми болезнена, почти мога да си представя, че пустинята е изчезнала.

Събувам чорапите и обувките си и стъпвам в тревата, наслаждавайки се на зеления килим под краката ми. Минавам през

песъчливо място. След това покрай група от стратегически разположени каменни блокове. Точно пред мен проблясва езерце, чиято повърхност е като стъклена. Малко по-нататък виждам горичка и ускорявам крачка. Събличам дрехите си и сухата горещина обгръща тялото ми.

Въздъхвам, вдигам лице и вдишвам разределения топъл въздух, оставяйки го да изпълни дробовете ми. Протягам ръце, подготвяйки се за преобразяването...

Затварям очи и се съсредоточавам както никога досега.

Не! По-трудно е дори от предишните пъти.

Костите на лицето ми се опъват, превръщат се в остри черти и ъгли. Дишането ми се ускорява, докато носят ми променя формата си с леко пращане на кости и хрущяли. Чувствам лека болка. Сякаш тялото ми не харесва това. Бори се с трансформацията. Не иска тя да се случи.

Постепенно крайниците ми се отпускат и издължават. Човешката ми кожа се стопява, заменена от друга по-плътна — опънатата и гъвкава драконова плът.

Топла сълза се плъзва по бузата ми. От устните ми се изтръгва стенание и изгубвам контрол над себе си.

Кожата ми е като забулена в мъгла, блещука в златисто и червено. От гърдите ми се надига дълбоко буботене.

Най-накрая крилата ми се освобождават. Тънки като паяжина, те се разпъват рязко зад мен и завихрят разределения въздух. Веднага правя опит да се оттласна и неосъществимостта на това усилие извиква ридание в гърлото ми.

Мускулите ми горят, пищят в знак на протест. Крилата ми бият силно в опит да ме издигнат във въздуха. Въздух без никаква плътност. Без никакво съдържание. Цялото ми същество отчаяно търси някаква опорна точка. Толкова. Трудно. Толкова е трудно!

Успявам да се издигна, останала без дъх от усилието. Сълзи на безсилие замъгляват очите ми, влага, която не бива да губя.

Зеленото игрище остава далече под мен. Примигвам, оглеждам периметъра, проследявам червените покриви на къщите, които се простират към хоризонта.

В далечината светлините на колите по магистралата са като миниатюрни точки. Още по-нататък планините изглеждат като течни на фона на нощното небе.

Нося се в мастиления безкрай. Плясъкът на крилете ми във въздуха отеква някак дразнещо.

Нещо не е наред с тялото ми. Усещам белите си дробове някак странно... Те са немощни и обикновени. Чувствам се по-естествено дори когато съм в своя човешки облик. И осъзнавайки това, ми се иска да изпищя. Да заплача.

Въпреки това продължавам да летя над зеленото игрище, стремя се да набера скорост, но в същото време внимавам да не се отдалеча прекалено много, в случай че не мога да възпра преобразяването си. Вдишвам въздуха, пия го на големи глътки. Но това не помага. Колкото и да се опитвам, не успявам да изпълня докрай съсухрените си бели дробове.

Но аз упорствам и напъвам сили, докато прекъслечният ми дъх става единственият звук, който тътне в главата ми. Най-накрая се предавам, спирам да размахвам криле и политам надолу, въртейки се в кръг. Както се носи във въздуха умираща нощна пеперуда.

Приземявам се, ридаейки, и тръгвам обратно към горичката. Преобразявам се. Там се превивам надве, притискам корема си, тялото ми ме наказва за това, което вече не иска да прави. Получавам спазми и имам чувството, че ще повърна. Жалките ми стенания са грозни. Агонията — безкрайна.

Протягам ръка към едно дърво и забивам пръсти в кората му. Усещам как от натиска нокътят ми се сцепва.

Най-накрая пристъпът преминава. Обличам се, разтреперана, и падам изтощена по гръб, разперила широко ръце с длани, обърнати навън. Отпускам се. Ударите на сърцето ми утихват до приглушено плахо туптене, осезаемо само на китките ми.

Земята под мен е тиха. Не усещам никакви скъпоценни камъни. Никаква енергия. Под килима от трева има само твърда, мъртва земя.

Свивам ръката си в юмрук и удрям веднъж земята. Твърда е. Не поддава. Дълбоко под земята тя спи, лишена от сърце.

Взирам се нагоре в тъмната нощ през решетката от клони. За момент мога да се самозаблудя. Да си представя, че тялото ми не ме боли. Че съм отново у дома, загледана през гъстата плетеница от борови клони. Че подхранващата гора ме обгражда отвсякъде. Закриля ме и ме обгръща с любящите си ръце.

Лазур е близо до мен. Ние съзерцаваме заедно небето, говорим си, смеем се, без да се тревожим за утрешния ден. Продължавам да се самозалъгвам още за кратко. Усмивам се като глупачка в мрака, докато се наслаждавам на тази игра, спомняйки си времето, когато всичко беше толкова просто и единственото, което ме смущаваше, бяха тъмните очи на Касиан.

Гледайки назад във времето, сега това ми се струва просто малко досадно неудобство. Пред този ад.

12

Накрая ставам и се отправям към дома си. Дом. Тази дума не ми носи никаква утеха.

Вървя бавно. Цялото ми тяло ме боли, чувствам се като пребита и всяка крачка ми струва усилие. Нощта е тиха и спокойна. Няма никакви коли в този късен час. Подметките ми скърцат по настилката. Следвам криволичещия тротоар, загледана в обувките си, които стъпват една след друга върху избелелия от слънцето бетон.

Когато приближавам къщата на мисис Хенеси, поглеждам нагоре.

От отсрещния ъгъл се задават фарове, които постепенно стават все по-големи. Дръпвам се навътре, за да бъда по-далече от улицата. Колата почти се е изравнила с къщата на мисис Хенеси и чувам тежкото боботене на двигателя ѝ.

Тя забавя. Аз също.

Не би било добре да бъда видяна навън толкова късно. Не бих искала някой приятел на мисис Хенеси или неин съсед да съобщи за това на майка ми.

Вече мога да кажа със сигурност, че колата, която идва към мен, не е лек автомобил. Може би е джип? Предното стъкло проблясва като огледало, когато се приближава до бордюра. Кожата ми потръпва и усещам пулса на шията си. Гледала съм достатъчно криминални канали, за да се изпълня моментално с мрачни опасения. И знам, че трябва да се доверя на инстинктите си.

Тялото ми се напруга и забавям ход, почти спирайки да вървя. Чакам, наблюдавам, преценявам ситуацията, стрелвайки поглед в различни посоки. Сдържам уплахата си и се стремя да запазя самообладание, за да не се преобразя... ако изобщо съм в състояние да го направя.

Тогавя забелязвам нещо.

Фаровете на покрива му са загасени. Сякаш се опитва да бъде невидим. Виждам това и разбирам.

Те са тук. Където живея. Преследват ме. Някак са разбрали. Разбрали са истината за мен. Може би Уил ме е разпознал в крайна сметка и е тук, за да поправи милостивата си постъпка от онзи ден в планината.

Тогава те ме виждат. Ленд ровърът набира рязко скорост към мен.

Обръщам се и тичам.

Залива ме вълна от адреналин, която прогонва умората отпреди малко. Отново съм преследвана. Само че този път съм в някакъв странен град. В тяло, което вече не познавам. Преди в пристъп на такава уплаха моментално бих се преобразила. Просто инстинкт, срещу който едно *драки* не може да се съпротивлява. Това, че още запазвам човешката си форма, може да означава единствено, че губя силите си. Че умирам.

Маратонките ми трополят по тротоара и силният звук кънти в главата ми, смесен с шума на кръвта в ушите ми... Ревът на ленд ровъра се усилва. Сякаш зад гърба ми е оживяло някакво огромно чудовище.

Улицата се простира надалече пред мен. Няма къде да се скрия, няма къде да избягам, докато следвам нейното открито пространство.

Рискувам и се втурвам към някакъв двор. Скърцане на гуми по асфалта и миризма на изгоряло. Без да поглеждам назад, се опитвам да се покатеря по една ограда, подметките на обувките ми трескаво трополят по дъските. Хващам се за горната ѝ част. Заострените и върхове се забиват в дланите ми.

Прехвърлям се през оградата и скачам в двор с камъни и кактуси. Покатервам се по друга ограда и се озовавам в нечий друг преден двор.

Кожата ми се изпъва и трепти от увеличаващата се топлина. Горната част на носа ми се издава напред, хрущялите изпъкват. Белите ми дробове започват да тлеят, гърдите ми вибрират. Най-накрая моето *драки* се пробужда. Това може би трябва да ми носи утеха. Може би трябва да се радвам, че тялото ми все още реагира. Че не съм напълно мъртва отвътре.

Скърцане на спирачки пронизва ушите ми. Светлини на фарове проблясват френетично в нощта. Обръщам се и пред мен се изпречва нова ограда.

— Ясинда! Спри! Почакай!

Губя контрол над себе си. Гласът достига до мен и ме тегли назад като невидима ръка. Провесена на оградата, поглеждам през рамо.

Той стои под улична лампа, кестенявата му коса проблясва като злато. Очите му също изглеждат златни. Искрящи и горящи, докато се взират в мен, ленд ровърът боботи само на няколко крачки от него. Вдига ръка, сякаш за да успокои някакво диво животно, което смята да опитоми.

— Уил — произнасям името му, но твърде тихо, за да ме чуе. Стисвам очи, силно и продължително, за да позволя на страха ми да стихне... А с него и моето *драки*. Отварям очи и скачам от оградата.

Погледът ми обхожда улицата за други хора. Освен ако някой не се крие в колата, той е сам. Въздъхвам на пресекулки.

Ръката му все още е протегната към мен.

— Какво правиш навън толкова късно? — Той се намръщва. — Един часът е.

— Аз ли? — Прекосявам моравата, все още подозрителна. — Ти какво правиш тук? — Не ми се вярва просто да е минавал оттук. — Следиш ли ме? — „*Преследваш ли ме?*“ иска ми се да добавя.

Уил примигва. Напрежението, което е изписано на лицето му, отслабва. Заменено от нещо друго. Той се почесва по тила. Движението му издава неловкост. Смущение. И в него има нещо толкова човешко.

— Аз...

— Ти... — произнасям и на лицето му се появява нежелана усмивка.

— Виж — промърморва той, очите му са гневни. Заел е отбранителна позиция. — Просто исках да видя къде живееш.

Спирам се пред него.

— Защо?

Той отново се почесва по тила си, този път движението е ожесточено и издава раздражение. Не знам дали е насочено към мен или към него самия. На една веранда отляво светва крушка. Трепвам и присвивам очи под потока на враждебната жълтеникава светлина.

— Хайде! — подканя ме Уил при звука на отключващата се входна врата.

Изплашена се затичам и дори не се замислям, когато Уил отваря предната врата на колата. Скачам вътре, връхлетяна мигновено от

миризмата на кожена тапицерия. Вратата се затваря зад мен.

За момент съм сама. Поглеждам многобройните светещи уреди и приспособления върху голямото табло. След това извърщам глава. Купето е огромно и в него могат удобно да се настанят няколко души. Потръпвам при мисълта кои са хората, които обикновено седят тук.

Уил сяда до мен, преди да успея да премисля къде съм се качила, и потегля точно когато мъж по хавлия се появява пред къщата.

Постепенно осъзнавам ситуацията, в която се намирам. Аз съм с ловец на дракони. В един часа сутринта. Сами сме.

И никой не знае къде съм.

Минава ми през ум, че това може би е най-глупавото нещо, което някога съм правила. И фактът, че Уил кара в посока, обратна на дома ми, ме убеждава в правотата на този извод.

— Знаеш къде живея, нали? — питам аз.

— Да.

— Тогава защо не караш натам?

— Мислех си, че може да поговорим.

— Добре — казвам бавно, стискайки бедрата си с две ръце. И след кратко мълчание добавям: — Откъде знаеше къде живея?

— Не е трудно да се разбере. Адресът ти е в училищната картотека.

— Влязъл си с взлом в канцеларията на училището?

— Не, познавам една от служителките там. Тя ми даде адреса ти още първия ден, когато дойде.

Първият ми ден. Имал е адреса ми през цялото това време. Защо? Скръствам ръце. От вентилационните отвори духа хладен въздух и леко потрепервам. Но не от студ.

Той натиска някакво копче.

— Студено ли ти е?

— Защо ти трябваше адресът ми?

— Просто в случай че искам да те намеря. Или да те видя.

Очевидно случаят беше възникнал.

— Това е странно, имайки предвид как ме подмина днес в класната стая.

— Ти скъса бележката ми — отвърща той и един мускул трепва на челюстта му.

— Няма значение. — Свивам рамене, разкършвайки леко едното от тях.

— Напротив, има. Трябваше да я прочетеш.

Въздържам се да попитам какво е пишло в нея, отказвайки да бъда въвличена в този разговор. Решила съм да стоя настрана от него. Затова не трябваше да се интересувам от него. И не трябваше да се хващам на уловките му.

— И смяташе да позвъниш на звънеца ми в един сутринта.

— Разбира се, че не.

— Тогава защо...?

— Не спя добре. Реших, че мога поне да видя къде живееш.

Той не спи добре? Значи ставахме двама. Но какво го държеше буден? Чувство за вина? Кръвта на моя вид, с която са изцапани ръцете му? Или може би това имаше нещо общо с мен?

Първо ме покани да излезем и след това неочаквано промени решението си. Държа се с мен като с прокажена в класната стая. Защо? Искам да знам, но не смея да го попитам. Това само би породило нови проблеми. Рискувам да отворя врата, която се бях заклела да затворя завинаги.

Около нас цари тишина. Толкова плътна, че изглежда почти материална. Той ме поглежда косо, златото в лешниковите му очите извиква топлина в гърдите му, разпалва пламък, който си мислех, че е угаснал.

Един негов поглед е достатъчен да разпали жаравата в мен. Тя се разгаря като от внезапен порив на вятъра. Той ми въздейства именно по този начин. И колкото и да се опитвам да се убедя, че не се нуждаю от него, за да събудя моето *драки*, той всеки път доказва, че греша. Може би нуждата не може да бъде разделена от желанието.

13

Известно време Уил кара безцелно. Завивайки от една улица в друга. Те всички си приличат. Домове на средната класа в различни нюанси на бялото и бежовото, наредени в една линия покрай тротоара. Керемидени покриви, напомнящи на развълнувано червено море.

Сърцето ми препуска, развълнувано от близостта му. Живо, както не е било от дни, които ми се бяха сторили като години.

Не съм забравила обещанието, което си дадох. Обещанието да страня от него. Чувам го как отеква в ума ми. В костите ми.

Но си спомням и другото обещание, което си дадох, когато за пръв път дойдох тук. Тогава се заклех да запазя моето *драки* живо, на каквато и да е цена. А когато съм край него, драконът в мен почти не може да бъде обуздан. И несъмнено е жив.

Нежно улавям бедрата си и плъзвам ръце по настръхналата си кожа. Докато не убедя майка ми да се върнем обратно, неговата близост е може би единственото ми спасение. И за целта трябва да му позволя да бъде близо до мен... Сърцето ми прескача един удар при тази мисъл.

Ниският му глас прекъсва тишината.

— Не ми каза какво правеше навън толкова късно.

— На мен също не ми се спеше — отвърщам. Което не е точно лъжа.

Устните му се извиват почти незабележимо.

— Значи сме идеални един за друг. Двама души, страдащи от безсъние.

Идеални един за друг.

На лицето ми се изписва глуповата, налудничава усмивка.

И дори когато неговата усмивка угасва, не успявам да изтрия своята. Не мога да сдържа идиотското щастие, което прелива в гърдите ми.

— Ти кървиш — съобщава той и отбива бързо встрани.

Проследявам погледа му и забелязвам ивицата кръв върху горната част на бедрото ми. Сърцето ми се свива от ужас. Обръщайки ръката си виждам малката рана върху дланта ми, от която сълзи кръв. Мислено се моля да не се загледа в цвета ѝ.

На светлина лилавото блещукане на кръвта ми е съвсем очебийно. Но в този сумрак няма да е толкова видимо. Или поне така си казвам, поемайки си дълбоко въздух.

— Няма нищо, одраскала съм се на оградата.

Уил съблича блузата си през главата. Дъхът ми засяда в гърлото ми. Гърдите му са широки и гладки. Мускули и сухожилия опасват цялото му тяло и трептят под кожата му.

Той сгъва блузата си на топка и я притиска към дланта ми. Сякаш имам смъртоносна рана.

— Н-не, няма нужда — промърморвам аз. Свивам пръстите си, защото ме обзема неистовото желание да докосна гърдите му. — Ще си съсипеш блузата.

— Моя е вината, че беше на онази ограда. Нека направя това, става ли?

Кимвам безгласно. Тъй или иначе не мога да се съпротивлявам. Усещам натиска на пръстите му върху ръката си и от тях струи топлина. Затварям очи. Неговата галантност ми напомня за онзи първи път, когато ме докосна. Там, в малката пещера. Спомням си близостта ни. Начинът, по който ме поглъщаше с очи.

Сега, когато отново съм толкова близо до него, си поемам въздух и пия уханието му. Солената топлина на тялото му. Буйна гора. Влажен вятър. Знам къде е бил. Знам къде е ловувал. Мигновено се пренасям у дома.

Отварям очи и изучавам лицето му, забелязвам как ускорено тупти пулсът на гърлото му. Ноздрите му се разширяват, сякаш той също поема аромата ми.

Погледът му се спуска към гладката повърхност на бедрото ми и ивицата тъмновиолетова кръв. Кожата ми блести като златна под светлината на близката улична лампа. Или поне се надявам това да е причината. За нищо на света не трябва да се преобразявам в този момент!

Той сваля ръката си. Тя е неуверена, докато се спуска надолу. Главата му се свежда до моята. Дъхът ни се слива. Потръпвам, когато

ръката му докосва треперещото ми бедро. Въздух свисти през зъбите ми.

За момент погледът му се отмества към лицето ми. Въпросително. Зениците на очите му са толкова тъмни, обградени от светли пламтящи ириса с лешников цвят. Той поглежда отново надолу, лицето му е сковано, съсредоточено върху бедрото ми и кървавото петно върху кожата ми.

Отново си спомням, че до мен седи хищник. Гладният израз на лицето му ми помага да го видя такъв, какъвто е. Той е ловец!

Палецът му докосна тънката ивица кръв и леко я размазва. Ахвам, опарена от ласката му.

— Кожата ти... — Палецът му отново ме погалва.

Стомахът ми се свива почти болезнено.

Той се намръщва.

— Толкова е гореща.

И аз действително усещам топлината, която се надига у мен. Пара изпълва белите ми дробове. Трябва да спра това. Трябва да избягам от досега му. Дълбоко в мен започва познатата вибрация и аз знам какво ще последва, ако не се отдръпна.

Всичко това, което се случва — самият факт, че съм с него — би трябвало да ме изпълва с ужас. Логичната реакция би била да побягна през глава. Но аз искам още. Искам още от Уил.

Стомахът ми се стяга на топка от усещането на ръката му върху бедрото ми. Палецът му докосва леко кожата ми, избърсва кръвта и после се отдръпва. Вдишвам дълбоко въздух през носа си.

Той маха блузата си от ръката ми и оглежда раната.

— Не е много зле — обявява Уил.

Кимвам. Сърцето ми бие твърде силно, за да съм в състояние да отговоря.

— Имаш ли нещо за дезинфекция у вас? — продължава той.

Все още не мога да кажа и дума. Той сериозно ли ми говори за първа помощ? Кракът ми е изтръпнал и тупти там, където ме беше докосвал. Нежният начин, по който държи ръката ми, има същия ефект.

Отказът ми да говоря го кара да вдигне глава. Улавя ме с лешниковите си очи, зениците му са разширени и катраненочерни. Странни, но красиви. Запитвам се дали не е под въздействието на

някакъв наркотик. Нещо вътре в мен отхвърля тази мисъл. Или защото усещам, че не е така, или просто защото не искам да е истина.

— Ти си различен — прошепвам, вторачена в него, забравяйки за въпроса му. Усещам иглички в дланите си, те копнеят да го почувстват... да докоснат лицето му, широките му гърди.

Той също се визира в мен, пиейки ме с очи.

Различен си от братовчедите си — мисля си аз. — Различен си от всичко, което някога съм чувала за ловците. Различен си от момчетата драки, които познавам. Бдителните очи на Касиан никога не са ме оставяли без дъх. Никога не са вдъхвали живот на моето драки по този начин, не са правели ударите на сърцето ми толкова осезаеми.

Близвам устните си и потръпвайки, поемам дълбоко въздух.

— Къде са братовчедите ти? Не правите ли почти всичко заедно?

За нищо на света не трябва да забравям това. Никога. Дори да не смятам, че той е заплахата за мен, те винаги ще бъдат!

Очите му помръкват. Отдръпва се назад и пуска ръката ми.

— Виждам, че някой те е запознал с мен и семейството ми.

— Ти си този, който ми каза да стоя далече от тях. И така просто провокира любопитството ми. И освен това чух някои неща. — Е добре, най-вече от Катрин.

Той бавно кимва.

— Да, казах го. И наистина е така. — Въздъхвайки, Уил прокара пръсти през косата си. — И по тази логика, предполагам, би трябвало да стоиш далече и от мен. Редно е да кажа именно това. — Той отпуска главата си назад и затваря очи, изражението му е напрегнато и угнетено. Отново искам да го докосна, да го погала по лицето и да облекча онова, което го измъчва.

Думите му отекват в ума ми. *Би трябвало да стоиш далече от мен.* Това е нещо, което вече знам, и с което очевидно не се справям особено добре, имайки предвид, че седя на предната седалка в колата му. Бих искала да мога да му се противопоставя. Искане ми се да не усещах това постоянно притегляне към него. Искане ми се моето драки да не се съживяваше, когато съм близо до него. Плъзвам лявата ръка под бедрото си, задържайки я там като в капан.

— Ти си този, който ме преследваше — напомням му аз и трепвам. Освобождавам ръката си, за да потъркам мястото върху

бедрото ми, което все още гори и пулсира от докосването му.

— Права си. — Отваряйки очи, той включва колата на скорост и се отдалечава от бордюра. След няколко завоя осъзнавам, че ме кара у дома. Отчаянието, което ме пронизва, когато осъзнавам това, ме кара бързо да попитам:

— Защо дойде при мен тази вечер? — *По средата на нощта?*

Кокалчетата на пръстите му побеляват там, където стиска волана.

— Не очаквах да те видя навън, но...

— Да? — подканям го да продължи.

Той спира рязко пред дома ми. Изгася фаровете. Завърта се на седалката с лице към мен. Навеждайки се напред, обляга едната си ръка на гърба на седалката, почти докосвайки рамото ми.

Изражението му е неразгадаемо. Очите му изглеждат странно с неговите пулсиращи зеници.

— Ти не си като другите момичета. Ти си специална.

Опияняваща топлина залива страните ми. Неговото признание ме прави щастлива. Радвам се, че съм уникална за него така, както и той е за мен. В предишния си дом се чувствах единствено сигурна, защитена и почитана. Дори и Касиан като че ли ме харесваше не толкова заради самата мен, а заради мястото ми в прайда.

Във всеки миг, който прекарвам с Уил, се чувствам незащитена и изложена на риск. Опасностите дебнат наблизо, осезаеми като гъстите мъгли, сред които някога живеех. И въпреки това не мога да се наситя на това усещане. Не мога да утоля копнежа си по него. По близостта му. Това е като наркотик, от който се нуждаеш, за да оцелееш, за да преживееш деня. Пристрастеност. Силна и поглъщаща емоция.

— Опитвах се да отхвърля това чувство — продължава той. — Но то е винаги там, взира се в мен всеки път, когато те видя. Ако беше като другите момичета... — Уил се изсмива дрезгаво. — Ако беше като другите момичета, сега дори нямаше да съм тук.

Изведнъж се размърдвам неспокойно на седалката, свивам пръсти около коленете си. Нямаше да е също тук и ако знаеше истината. Коя съм, каква съм аз!

Навлажнявам устните си.

— Аз не съм това, което си мислиш...

Близо съм. Твърде близо. До това да му призная истината.

— Помислих си, че може би... — Той се спира и поклаща глава.

— Какво? — едва разпознавам гласа си, толкова е пресипнал и напрегнат. Ударите на сърцето ми са оглушителни. В гърдите ми трепва едно непонятно чувство на надежда, каквото не съм изпитвала никога преди.

— Няма значение. Глупаво е — Гласът му се снишава дрезгав и почти недоловим. — Просто забрави, че съм идвал. — Промърморва нещо толкова тихо, че не успявам да го чуя, но мисля, че е ругатня. — Няма как да се получи. Не и с моето семейство. Те са... различни.

— Какво му е на семейството ти? — питам, макар вече да знам. Или поне знам какво не му е наред според мен. Основанията на Уил може да са различни.

Устните му се свиват и му придават почти жесток израз. Израз на ловец, какъвто не искам да бъде.

— Нека просто да кажем, че не се разбираме.

Опитвам се да гледам невинно.

— Баща ти...

— Той не е от онези бащи, с които можеш да играеш футбол в задния двор. Веднага щом завърша, се махам.

Изведнъж ми става по-леко. Това доказва, че той не е като тях. Не е ловец, не е убиец. Опитвам се да не изглеждам твърде щастлива. Да скрия истинските си чувства.

Отново облизвам устните си и питам:

— А междувременно не можеш да имаш никакви приятели?

Той прокара ръка през косата си. Златистокестенявите му кичури се повдигат и после падат на мястото си.

— Малко е сложно, но да, не искам да се сближавам с никого... или пък да водя някого у дома. — Уил ме поглежда в упор. Мрачно. Решително. — Те са като отрова, Ясинда. Не искам да имаш нищо общо с тях. Не искам никой, за когото ме е грижа, да има нещо общо с тях. — Той тръсва глава. — Не съм искал да те подведа. Съжалявам, че те поканих да излезем. Съжалявам, че не мога... — Пръстите му стискат силно волана, докато успее да си възвърне гласа. — Просто съжалявам...

Гърдите ме болят. Защото съзнавам, че и той чувства същото. Тази връзка помежду ни. Но той ще се отрече от нея, ще я убие. Какъвто и импулс да го е довел тук, той няма да го последва.

Предполагам, че това е за добро, но не се изпълвам с чувство на признателност.

Той махва с ръка към къщата на мисис Хенеси.

— По-добре се прибирай.

Кожата ми пламва в пристъп на гняв.

— Никога не съм те смятала за страхливец — изтърсвам аз.

Главата му се извъръща към мен.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ти дойде тук тази вечер с определена цел. Защо просто не си признаеш? — Преди да си дам сметка какво точно правя, се навеждам над скоростния лост и го поглеждам право в очите. — Винаги ли бягаш от това, което искаш?

Може би изпадах в неловко положение, загатвайки, че ме желае, но вената, която пулсираше на шията му, ми подсказваше, че това действително е така. И самото присъствие тук също беше доказателство.

Погледът му се спуска малко по-надолу към устата ми.

— Не си спомням последния път, когато наистина съм желаел нещо — казва той дрезгаво, толкова тихо, че едва успявам да го чуя. По-скоро съм го почувствала.

Думите му отекват в мен, удряйки в душата ми дълбока струна, която ме изпълва с убеденост, че за всичко това има определена причина. Имаше причина да се срещнем в планините и след това тук. Причина. И нещо повече. Нещо повече от съвпадение.

— Аз също.

Той се навежда над скоростния лост. Мушва ръка зад тила ми и притегля лицето ми по-близо. Аз съм като течност, разтапям се и се устремявам към него.

— Тогава може би е време да променим това.

При първия досег с устните му през мен преминава пареща топлина, която ме вцепенява. Вените и кожата ми трептят и пулсират.

Изправям се на колене, обгръщам раменете му с вкопчени пръсти, опитвайки се да бъда още по-близо до него. Ръцете ми обхождат тялото му, спускат се от гладките му рамене надолу към гранитните му гърди. Сърцето му бие като барабан под пръстите ми. Кръвта ми кипи, белите ми дробове се разширяват и тлеят. Не мога да

си поема достатъчно въздух през носа... Или поне не толкова, колкото е нужно, за да охладя димящите си дробове.

Ръцете му се плъзват по бузите ми, обхващайки лицето ми. Кожата му е като ледена върху напуканата ми плът и аз го целувам още по-силно.

— Кожата ти — прошепва той с устни върху моите, — толкова е...

Изпивам го — думите му, докосването му, простенвам от вкуса му, от внезапното горещо изпъване на кожата ми. От възхитителния опън в гърба ми.

Той ме целува по-силно с хладните си сухи устни. Движи ръцете си надолу по лицето ми, през челюстта към шията ми. Връхчетата на пръстите му ме докосват зад ушите и аз потръпвам.

— Кожата ти е толкова мека, толкова топла...

И тогава осъзнавам какво всъщност означава приятното подръпване в гърба ми. Крилата ми са будни. Готови и нетърпеливи, каквито не са били, откакто пристигнах в Чапарал. Те напират в гърба ми, на път всеки момент да се освободят.

Отдръпвам се с вик и протягам ръка към дръжката. С болезнен стон отварям вратата, слизам, препъвайки се, и падам на колене на тревата.

Изправям се на крака и без да си правя труда да затворя вратата... просто побягвам.

Отчаяният му вик ме следва:

— Ясинда!

Когато съм достатъчно далече, така че да не може да забележи леките промени във външния ми вид, аз се спирам и поглеждам назад. Гърдите ми се надигат и се спускат под напора на горещото ми дихание.

Той се навежда над скоростния лост, почти прехвърляйки се на пасажерското място. Някаква сянка преминава през лицето му. Емоция, която не мога да разчета. Нещо неразгадаемо.

— Ще се видим в училище — казва Уил с такава решителност, сякаш това е извън всякакво съмнение.

Без да му отговоря, без да потвърдя, се обръщам и се затичвам по алеята толкова бързо, колкото ме носят краката ми.

— Ясинда — извиква той отново и аз трепвам, надявайки се да не събуди мисис Хенеси или съседите.

Не го изричам, но отговорът ми е недвусмислен, изписан на лицето ми, подсказан от паническото ми бягство. Уил го чува високо и ясно и той очеводно не му хареса. Вероятно целувката ни го беше накарала да мисли, че онова, което ни свързва, трябваше да получи своя шанс.

Но за мен нашата целувка означаваше точно обратното. Тя ме убеди в онова, което вече знаех, но отричах досега. Не мога да рискувам да бъда с него. Дори той да бе превъзмогнал задръжките към мен, аз не мога да кажа същото. Не би имало нищо лошо в това да черпя сили от него... но да изгубя изцяло контрол над себе си и да се преобразя пред очите му, е нещо съвсем друго. Сега знам това. Знаем какво трябва да направя.

Няма да разговарям с него в училище, няма да го поглеждам... И със сигурност никога повече няма да го докосвам.

Дори това да ме убие, няма да го забелязвам и винаги ще стоя далече от него.

Докато бързам надолу по алеята, пръстите ми се свиват и неволно докосват леко наранената ми длан, чувствам влагата там. Кръв. Моята кръв. Доказателство за това, което съм.

В следващия миг ме обзема паника и сърцето ми се свива от ужас.

Спирам рязко и се обръщам, с напразната надежда, че Уил все още може да е там, но той си е отишъл. Отнасяйки... блузата си. Отправяйки се към свърталището на моите врагове.

Затварям очи и поклащам глава, страх стяга гърлото ми като в менгеме. Тръгнал си е с блузата, по която е моята кръв. Моята лилава драконова кръв.

И когато я види, ще разбере. Ще узнае точно какво съм.

Къщата е тиха, когато влизам вътре, движейки се като сянка през стаите, които сякаш ме затискат. Сега повече от всякога. Неподвижният силует на Тамра се очертава под завивките, докато си събувам тихо обувките.

Леглото подава под тежестта ми. Въздъхвам, когато дръпвам завивките до брадичката си. Обхващам ръце пред гърдите си и търся успокоение, каквото не чувствам. Мисля единствено за блузата с моята кръв, която сега е у Уил.

— Ако провалиш всичко, никога няма да ти го простя.

Странно, но безплътният глас на сестра ми в мрака не ме стресва. Не и сега, докато умът ми трескаво търси начин как да премахне доказателството, че не съм човешко същество.

Тя не иска обяснение и аз не ѝ давам такова. Достатъчно е, че съм била навън и тя знае това. Според нея от мен тъй или иначе не може да се очаква нищо добро.

Леглото ѝ изскърцва, когато се обръща на другата страна. Не мога да измисля какво да кажа. Не знам как да я успокоя. Никакви думи не могат да ме накарат да се чувствам по-малко виновна, по-малко егоистична.

Устните ми помръдват при спомена за целувката на Уил. Тогава едва не изгубих контрол над себе си. Едва не се разкрих. Едва не погубих всички ни.

И опасността няма да премине, докато не стигна до блузата на Уил.

Трябва да се добера до нея. На всяка цена!

На следващия ден по гърба ми се стича пот, докато пробягвам последния километър до къщата на Уил, звукът от обувките ми по асфалта е странно ободряващ.

Обещах на майка ми, че ще се върна за вечеря. Тя обича да се храним рано в съботните вечери. В дома ни и без това има достатъчно напрежение и не искам да я разстройвам.

Ако имам късмет, Уил използва кош за пране също като мен и Тамра. Представям си блузата му, хвърлена вътре на топка. Кръвта ми — лилава, с преливащи се тонове, блещукаща, дори когато е извън тялото ми. И надявам се, незабележима. Той по-лесно от всеки друг би разпознал лилавите оттенъци. Откритието, че съм *драки*, ще изложи на риск всички нас. Всеки един дракон, в това число и майка ми, и Тамра. И само защото са свързани с мен, те ще платят за това с живота си.

Забавям ход, докато приближавам къщата му, съзирайки керемидения покрив сред дърветата. Запомних ориентирите, които Катрин ми даде по телефона. Знаех си, че имам основание да я харесвам. Като изключим едно многозначително „*хм*“, тя не полюбопитства и не ме попита защо искам да знам къде живее Уил.

Портата е отворена и аз се затичвам по алеята, поколебавайки се за кратко пред широкия портал, когато забелязвам ленд ровъра, паркиран пред самостоятелен гараж. Спирам се за момент на място, обмисляйки следващия си ход.

В един перфектен свят къщата щеше да бъде оставена отключена или с отворен прозорец. Щях да се вмъкна вътре, да намеря блузата и да съм навън след по-малко от пет минути. Но моят свят никога не е бил перфектен.

Нямам избор. Нито време за губене. Просто трябва да го направя. Изругавам и продължавам.

Без да му мисля повече, стигам до прага и чукам на голямата двойна врата. Звукът отеква, сякаш идва от голяма пещера или пропаст, която се намира от другата страна. Докато чакам, ми хрумва,

че е трябвало да облека нещо по-различно вместо шортите на райета и потника, с които съм в момента. Хванала съм си косата, която виси на гърба ми почти като конска опашка. Не съм в най-добрия си вид. Когато вратата започва да се отваря, отново ме обзема онова усещане и аз знам, че Уил е зад нея, още преди да го видя.

Той дори не прави опит да изглежда щастлив, че ме вижда. И почудата му не е толкова необяснима, като се има предвид как избягах вчера от колата му.

— Ясинда! Какво правиш тук?

Прибягвам до неговото обяснение от предишната вечер:

— Реших да видя къде живееш. Нали разбираш? Просто за всеки случай.

Той не се засмива, дори не се усмихва на шегата ми. Вместо това поглежда неспокойно през рамо. Мога да съм благодарна, че поне не би тревога, че на прага на къщата им стои дракон. Очевидно не беше разгледал блузата си отблизо.

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Уил? Кой е тук? — Вратата се отваря по-широко. Мъж със същите светлокафяви очи като на Уил застава до него. Но приликата помежду им свършва с очите. Не толкова висок, колкото Уил, той е жилиав и видимо прекарва доста време във фитнес салоните, тренирайки тялото си.

— О, здравей. — За разлика от Уил, мъжът се усмихва непринудено, но формално. Сякаш това е някаква отработена мимика, лишена от всякакъв смисъл.

— Татко, това е Ясинда. От училище.

— Ясинда — казва той сърдечно, протягайки ръка към мен. Аз я поемам. Здрависвам се със самия дявол, гледам го в очите, усещам допира му и осъзнавам, че той няма нищо общо с Уил. Този ловец никога не би оставил едно драки да избяга.

— Мистър Рътлидж — успявам да кажа с нормален глас. — Приятно ми е да се запознаем.

Ръката му обгръща изтръпналата ми длан.

— На мен също. Уил не води често приятелите си тук.

— Татко — казва Уил напрегнато.

Мистър Рътлидж пуска ръката ми и потупва Уил по гърба.

— Добре, няма да ви притеснявам повече. — Той отново извърща глава към мен, изражението му е някак алчно, докато ме оглежда с очевидно одобрение. — Ясинда, присъедини се към нас. Правим барбекю на задната тераса.

— Татко, не мисля...

— С удоволствие — лъжа аз. Да обядвам с бащата на Уил е почти толкова приятно, колкото и ходенето на зъболекар, но това е единственият начин да проникна в дома им. Правя го не само за себе си, а също и за Тамра, за мама, за прайда и за всички *дракита* по света... Ако блузата с кръвта ми остане в тази къща, това излага всички ни на риск.

Мистър Рътлидж ми махва с ръка да вляза. Минавам покрай Уил и прекрочвам прага на къщата, която се оказва необикновено студена.

— Обичаш ли гърди, Ясинда? Опушват се от сутринта. Трябва скоро да са готови.

Уил върви след мен, докато следваме баща му по широкия коридор. Стъпките ни отекуват по керамичния под. Къщата е съвършена по един хладен начин. Безжизнени картини висят по стените, а на високия таван са окачени масивни бели вентилатори, които се въртят над главите ни, докато крачим един зад друг по коридора.

— Какво правиш тук? — прошепва дрезгаво Уил в ухото ми.

И този въпрос ме кара да осъзная къде съм попаднала. Аз съм в дома му, в бърлогата на врага. Тук ли водят пленените *дракита*? Преди да ги предадат на *енкросите*? Кожата ми потръпва, опасността е ужасно близо. Поемам си въздух и разтривам едната си ръка, обуздавайки въображението си.

— Толкова ли си разочарован да ме видиш? — питам аз, събирайки кураж. Баща му завива пред нас. — Вчера нямаше нищо против. — Почти се задавам при спомена. Миналата нощ за момент дори си помислих, че ще ме догони в къщата ми.

Той сграбчва ръката ми и ме спира. Тези негови променливи очи обхождат лицето ми въпросително. Усещам объркването му, неспособността му да ме разбере... И да си обясни защо съм тук.

— Исках просто да те видя, нищо друго... — Той замълчава смутено. — И не тук!

— Уил? Ясинда? Хайде!

Той трепва, когато чува гласа на баща си. Погледът му се стрелва над рамото ми.

— Можем да се виждаме някъде другаде. Казах ти как гледам на семейството си. Ти не трябва да си тук — казва той тихо.

— Е, тъй или иначе съм тук и няма да си тръгна. — Издърпвам ръката си и продължавам напред, извиквайки през рамо: — И тъкмо навреме, защото съм гладна.

— Ясинда — казва той умоляващо с нотки на отчаяние, които остават непонятни за мен. Сигурна съм, че непоколебимостта му да ме държи далече от дома и семейството си по някакъв начин е свързана с факта, че е ловец. Но какво общо има това с мен? Той не знае каква съм. Нито пък семейството му може да заподозре нещо само заради това, че е довел в дома си момиче.

Уил ме настига в кухнята, която е с блестящи повърхности и модерно обзавеждане. Чувствам тревогата му, когато минаваме през двукрилата стъклена врата и излизаме на терасата. Няколко лица се обръщат към нас. Никой не казва нищо.

Мистър Рътлидж махва с ръка към мен, докато отваря капака на барбекюто.

— Моля за малко внимание, това е...

— Ясинда — допълва Зендър, ставайки от стола си от ковано желязо със запотена бутилка сода в ръката. — Уил, не знаех, че ще водиш тук приятелка.

Ангъс дъвче чипс, взимайки си от голям пакет. Не си прави труда нито да стане, нито да каже нещо, просто ме наблюдава с враждебния си поглед.

— Пропуснал съм да го направя. — Уил ме съпровожда до една от градинските маси и ме представя на останалите: родителите на Зендър, няколко лели и чичовци и още братовчеди. Всичките несъмнено ловци. Освен тези под тринайсет години. Не мога да си представя наскоро проходилия малчуган със сока със сламка или ухиленото седемгодишно хлапе как ловуват. Или поне на този етап.

Те всички ме поздравяват, оглеждайки ме със същия хищен поглед, който видях в очите на бащата на Уил. Докато ядем, съм подложена на канонада от въпроси. Къде живея? Откъде идвам? С какво се занимават родителите ми? Имам ли брат или сестра? Спортувам ли? Сякаш съм на интервю. Господин Рътлидж изглежда

най-заинтригуван от факта, че тичам... И че съм пробягала десетте километра до дома им.

— Тя е и доста бърза — добавя Уил почти неохотно, сякаш съзнавайки, че светският разговор е нещо задължително, въпреки нежеланието му да участва в него.

— Наистина ли? — казва мистър Рътлидж, повдигайки вежди. — Бягането на дълги разстояния изисква голяма издръжливост. Винаги съм се впечатлявал от хората, които притежават такива способности.

По време на разговора Зендър ме изучава през масата, мълчаливо и съсредоточено. Уил, който седи от едната ми страна, ми вдъхва известно спокойствие. Облекчение ми носи и машината, пръскаща миниатюрни хладни капчици вода, които подхранват кожата ми.

След като приключваме с обяда, лелите на Уил тръгват към кухнята за десерта. В този момент виждам своя шанс и скачам да помогна. В кухнята се измъквам с извинението, че трябва да използвам тоалетната.

Качвам се по стълбите, които гледат срещу входната врата. Маратонките ми тихо сноват по червената пътека. Отварям вратите една след друга и надниквам във всяка от стаите, докато най-накрая намирам тази на Уил.

Дори и да не бях усетила уханието му, с което беше пропита, пак щях да се досетя, че тази стая с дървена ламперия е неговата. На нея и липсва студената подреденост на останалите стаи. Леглото е оправено, но иначе всичко друго подсказва, че в тази стая живее някой. Нощната масичка е отрупана с книги и списания. Учебникът му по литература лежи отворен на бюрото, а до него е отворена тетрадка с наполовина написано есе. Там има и фотография в рамка на жена със златистокестенявата коса на Уил и аз знам, че това е майка му, защото виждам него в усмихнатото ѝ лице.

Отмествам поглед, отварям килера и съзирам коша за пране под окачените над него дрехи. Започвам да ровя вътре и малко по-късно изваждам окървавената блуза с въздишка на облекчение. Стисвам я в треперещите си ръце и затварям вратата на килера. Вената на шията ми трескаво пулсира. Какво да правя с нея сега?

Докато оглеждам внимателно коридора, ми хрумва да скрия блузата някъде навън, може в храстите до улицата, откъдето по-късно мога да я взема, след като се измъкна оттук. Премислям бързо плана

си, докато бързам надолу по коридора, доволна от себе си, но все още предпазлива. Откриването на блузата се оказва донякъде прекалено лесно.

Постепенно до слуха ми достига звук — глухи стъпки, които се изкачват по стълбите.

Обзема ме паника. Вмъквам се в най-близката стая и затварям вратата след себе си с тихо изцракане. Улавям резето на вратата и напрягам слух, за да чуя и най-лекия шум от другата страна. Сподавам пристъпа на френетичен ужас и на няколко пъти си поемам бързо въздух в опит да охладя белите си дробове. Да се преобразя точно в този момент би бил най-лошият сценарий.

Вторачила съм поглед във вратата, като че ли мога да видя през нея какво има от другата страна. Освобождавайки резето, отстъпвам крачка назад, после още една. Очите ми, без да мигат, са все така приковани във вратата, докато усуквам блузата в ръцете си. Сякаш бих могла някак да я убия, да спра съществуването и. Ако можех да се преобразя и да я изгоря, превръщайки я в пепел, без да задействам някоя противопожарна аларма, бих го сторила.

Минава известно време, без да влезе никой, и раменете ми малко по малко се отпускат. Вече дишайки по-леко, оглеждам стаята, в която се намирам.

И ужасът се стоварва върху мен с пълна сила. Не мога да помръдна. Очите ми се стрелкат в различни посоки е главомайваща скорост.

Навсякъде около мен виждам... драконова кожа. Бюрото, абажурите на лампите, мебелите. Всички тези неща са тапицирани с плътта на моя вид. В гърлото ми се надига гняв.

Коленете ми поддават и се олюлявам. Пресягам се към един стол, за да се подпра на него, и след това отдръпвам ръката си с болезнен стон. Изпускам блузата, вирайки се с ужас в блестящата черна тапицерна, която докоснах — кожа на оникс, шокираше позната с нейните преливащи се нюанси на лилавото. Баща ми изплува в ума ми. Възможно ли е...

Не! Обзема ме неистова ярост. Затискам устата си с две ръце, за да не изкрещя — забивайки пръсти в бузите си. Очите ми парят и осъзнавам, че хлипам. По ръцете ми капят сълзи.

Продължавам да се оглеждам, въртя се в малък кръг, сдържам риданието си при вида на възглавниците на канапето, които са в наситения бронзов цвят на *земните* дракони — втория най-често срещан тип в нашата раса, отличаващ се със способността си да открива скъпоценни камъни, хранителна растителност, подземни води... изобщо всичко, свързано със земята. Да видя останките им тук, в тази къща, в пустинята, толкова далече от земята, която са обичали, е опустошително.

Извърщам глава, твърде отвратена, за да гледам отблъскващото доказателство за престъплението над моя вид.

Погледът ми се спира на огромна карта на Северна Америка на стената. Черни, зелени и червени флагчета са пръснати по нея, групирани главно в планинските райони, предпочитаните обиталища на *дракитата*. Стомахът ми се свива, когато разбирам предназначението им. Свалям ръце от лицето си и пристъпвам напред, омагьосана от гледката на всички тези черни флагчета. Толкова са много. Потръпвам при мисълта за това какво обозначават те.

Само две червени флагчета стърчат на картата, но са по-големи от останалите. Изолирани са, около тях няма нито зелени, нито черни знаменца. Едно е в Канада. Другото — в щата Вашингтон. Зони на изстребление? Мъртви зони?

Очите ми трескаво обхождат картата, спирайки се на Каскадите^[1], малкия ъгъл, където съм прекарала целия си живот. И там виждам други две флагчета. Едно зелено. И едно черно. Стисвам ръцете си толкова силно, че след известно време преставам да усещам пръстите си.

Зеленото знаменце е поставено в района на моя дом, а черното знаменце, което е в непосредствена близост, хвърля сянката си върху него. Едно-единствено черно знаменце. Машинално се сецам за татко. Той е единственият *дракон*, който е умрял от неестествена смърт през последните две поколения. Взирам се в самотното флагче, докато очите ме заболяват. Осъзнаването на мрачната ужасяваща истина ме кара да потръпна. Това флагче означава убийство.

В ума ми се загнездва страшно подозрение, което се увива около мен като змия. *Уил може да е бил част от групата, погубила баща ми.*

Чапарал е само на няколкостотин километра южно от нашия прайд... Трябваше да се досетя за това по-рано. Или може би съм го

знаела още от самото начало. И просто съм отказвала да го приема. И сега, докато се взирам в картата, вече не мога да си затворя очите за този факт. Те очевидно ловуват в района на нашия прайд. И аз през цялото време съм знаела това.

Очите ми започват да ме смъдят и премигвам бързо. Ужасно е да си мисля това. Подозрението, което ме измъчва, е като горчив хап, заседнал в гърлото ми.

Баща ми ме разбираше. Знаеше, че имам нужда да летя. Защото се чувстваше по същия начин. Той никога не бе очаквал от мен да потисна моята драконова природа. Затова не искам да мисля, че Уил е отговорен за смъртта на единствения член от семейството ми, който ме обичаше заради това, което съм.

Тръсвам силно глава. Може би той е бил твърде млад тогава, за да ловува. Сигурно е било така! Дълбоко в себе си вярвам в това. Той е различен. Той ме остави да избягам. Не е възможно да е убил баща ми.

Но семейството му бе вероятният извършител. И сега те са на долния етаж.

Навеждам се и грабвам блузата. Трябва да се махна оттук, да избягам от тази къща, преди да е станало твърде късно. Докато все още мога. Но не съм в състояние да откъсна очи от стената. Сякаш съм видяла някаква ужасяваща катастрофа, която напълно ме е встретила.

Звукът от затваряща се врата зад мен ме изважда рязко от вцепенението ми.

[1] Планинска верига в западната част на Северна Америка. — Б.пр. ↑

Опитвам се да се овладеея, докато се обръщам към Зендър. Отблъсквам отчаяно страха си, боря се да не мисля за това къде ме е открил... за ужаса да се намирам в стая, тапицирана с кожата на представители на моята раса.

— Какво правиш тук? — пита той рязко.

— Търсех тоалетната. — Примигвам, за да скрия сълзите в очите си. Вдишвам предпазливо въздух през носа си, съсредоточена върху това да охладя топлината, която си пробива път през дихателната ми тръба.

— Има такава срещу кухнята. — Той накланя леко глава и ме изучава с тъмните си, проблясващи очи. — Защо се качи горе? — Погледът му се движи из стаята, стрелва се за миг към картата, преди да се спре отново на мен с проникателна суровост. — Защо си вреш носа наоколо?

— Не правя нищо подобно — отричам аз, преглъщайки надигащата се в гърлото ми топлина.

Той махва с ръка към блузата на Уил.

— Какво държиш там?

Стисвам смачкания плат.

— Нищо. Просто блуза.

— На Уил ли е? Защо си я взела? — Очите му се присвиват, клепачите му са ниско спуснати и подозрителни над тъмните му очи. — Не ми казвай, че си от онези момичета, които спят с кичур коса на гаджетата си. Не ми изглеждаш чак толкова жалка.

Погледите ни се срещат. Мълча, неподвижна като камък. Той посяга към блузата и аз отскачам назад. Знам, че реакцията ми е крайна — особено след заявлението ми, че това е „просто блуза“ — но нямам избор. Не мога да допусна тя да попадне в ръцете му.

Той тръгва заплашително към мен.

— Какво кроиш? И защо всъщност си тук?

Отстъпвам назад.

— Заради Уил. Харесвам Уил, това е всичко. Защо иначе да съм тук? — Блъсвам го в гърдите с длан. Гневът ми до такава степен е посилен от паниката ми, че съм готова дори да го докосна. — Махни се.

Той не ми обръща внимание и продължава да настъпва.

— Мисля, че и той те харесва. И това се случва при него за първи път. — Оглежда ме арогантно, без да пропуска нищо. — Какво толкова специално има у теб, а?

Блъсвам се в писалището. Протягам назад ръка, за да се подпра на него. Изпъшквам при допира, когато си спомням. Ужасена, прибирам ръката си и се отдръпвам от тапицираното с кожа на оникс бюро.

Той се усмихва мрачно, не пропуска реакцията ми.

— Красиво, нали? — Ръката му докосва моята, когато се протяга и поглажда повърхността.

Стомахът ми се свива на топка. Страхувайки се да не ми се догади, аз се спускам покрай него, преди да съм казала или направила нещо ужасно. Нещо, което после няма да мога да поправам.

Той ме сграбчва и ме принуждава да се извърна отново към него. Отвратена от досега му, кожата ми припламва в златисточервено.

— Не си спомням последния път, когато Уил е харесвал момиче. Той не си позволява да харесва момичета. Не и откакто се разболя... което ме навежда на мисълта, че си нещо по-специално. Признавам, че съм любопитен.

Уил се е разболял? Кога се е случило това? Искан ми се да го попитам, но не смея да стоя и миг повече в тази ужасна стая, докато държа блуза, изцапана със собствената ми кръв, борейки се с лапите на Зендър, който настоява да научи какво точно ме прави толкова различна.

Освобождавам ръката си и се втурвам покрай него, при което усещам въздушната вълна върху лицето си.

Но точно преди да се измъкна, той отново ме хваща и ме завърта към себе си. Точно тогава ме сграбчва ужасът, че може никога да не изляза от тази стая. Лицето му е толкова близо до мен, че виждам себе си в тъмното отражение на очите му.

— Искан да знам какво правиш тук?

Гърдите ми се повдигат силно и учестено под напора на горещата пара и огън, които клокочат в мен.

— Пусни я.

Гласът, който чувам, е като хладна, успокояваща вълна. Уил е на прага на вратата, свивайки и отпускаяки пръстите на ръцете си.

Зендър продължава да ме държи.

— Хванах я да се върти наоколо.

Уил пристъпва напред, лицето му е като изсечено от хладен мрамор.

— Пусни я!

Зендър заема отбранителна позиция, държейки ме все още за ръката.

— Напъни си малко ума! Аз я хванах тук вътре!

— Вдигаш много шум за нищо. — Уил тръгва напред и ме издърпва от ръцете му. Аз се спъвам и в този момент Зендър грабва блузата от ръката ми.

— Не! — извиквам ужасена и се хвърлям напред, за да си я върна.

Твърде късно е. Зендър е отстъпил назад и подхвърля блузата в ръцете си, разглеждайки я с престорено отегчение.

— Какво и е толкова специалното на тази блуза?

Всъщност той не се интересува от нея, а само от това, че искам да си я върна на всяка цена.

Очите ми се приковават върху лилавите кървави петна, защото това е всичко, което има значение сега. Огнена вълна изгаря гърдите ми.

Усещам момента, когато Зендър осъзнава какво вижда, и забелязвам как недоверието и почудата си пробиват път върху лицето му, което сега е като озарено от светкавица.

Уил също разбира и за момент ние всички стоим вцепенени като замръзнала жива картина, очаквайки някой да помръдне или да каже нещо.

Уил е първи. Той грабва блузата от братовчед си. Зендър я пуска без борба. Аз стоя окаменяла и онемяла. Нито един от сценариите, които бях разиграла в главата си, не съвпада със случващото се.

— Това твоя...? — обръща се Зендър към Уил с намерението да го попита дали кръвта е негова, но думите остават недоизказани. И после се завърта рязко към мен, тъмните му очи проблясват.

Потръпвам объркано, несигурна какво точно се случва в главата му.

След това Зендър се обръща отново към Уил.

— Какво знаем за тази твоя малка приятелка? Да не си се разприказвал? Или да си издал семейните ни тайни? Какво изобщо знаеш за нея?

— Не говори глупости! — просъсква Уил и едната му ръка се плъзва по моята, улавяйки дланта ми. *В знак на подкрепа? Или е опит да възпре евентуално мое избухване?* — Грешиш... И освен това ти си този, който говори, без да мисли, така че си затваряй устата.

Греши за кое? Какво подозира Зендър? Гледам уплашено ту към единия, ту към другия, не разбирам какво се случва. Защо Зендър не е смутен от драконовата кръв по блузата на Уил? Защо не иска обяснение?

Уил поглежда надолу. Очите му изглеждат като стъклени, докато се взира в блузата в ръката си... Гледайки кръвта ми. Палецът му се плъзва по лилаво петно, почти с благоговение.

— Да не би да излизаш сам? Това ли е обяснението? — пита Зендър и тогава разбирам. Той обвинява Уил, че ходи на лов за дракони сам. — Баща ти знае ли за рисковете, които поемаш? По дяволите, Уил, мислиш се за голяма работа, но...

Останалите думи остават недоизречени.

Уил сграбчва Зендър за ризата.

— Млъквай!

Зендър ме поглежда мрачно и изпитателно над рамото на Уил. Не изглежда притеснен, че е разкрил твърде много. И съвсем основателно. Според него аз или знаех истината, или нямаше как да се досетя за нея, защото беше твърде невероятна.

Уил бутва Зендър към вратата, сякаш му е неприятно да се докосва до него.

— Ако нямаш намерение да се правиш повече на глупак, бих искал да сляза долу, за да опитам браунито на майка ти. А ти, Ясинда? Ти искаш ли брауни? — Абсурдно баналният въпрос е зададен грубо, сякаш нямам никакъв избор. Уил просто слага край на този разпит.

Кимвам безмълвно, мислейки си само, че това далеч не е приключило. Зендър видя кръвта. Моята кръв. Дори и да не знае още,

че е моя. И Уил също я видя. По гърба ми полазват тръпки, защото той няма как да не знае.

Зендър промърморва нещо и тръгва към вратата, но сетне се спира и се вторачва в мен със зловещ блясък в очите. Едва се сдържам да не побягна, драконовият ми инстинкт се събужда.

Уил застава близо до мен. Близостта му ми вдъхва смелост, успокоение, от което толкова отчаяно се нуждая в този момент.

— Върви, Зендър. Ние ще дойдем след малко.

Зендър напуска стаята с гневни крачки.

Заставайки срещу мен, Уил минава направо на въпроса:

— Коя си ти?

Спомням си за нас двамата в планините, нежността на лицето му, докато ме гледаше в драконовия ми вид. На път съм да му кажа истината, но преглъщам думите си. Няма да допусна тази грешка. Нямам право да правя такова признание. Нито пък това е правилното място. Има и други неща, за които трябва да мисля, освен за себе си.

— Не знам какво имаш предвид.

Той се вира в мен продължително, преди да извърне глава, оглеждайки бързо стаята с отвращение. Очите му притъмняват до цвета на сумрачна гора и аз знам какво той вижда в този момент. Същото каквото виждам и аз. Останки от мъртви *дракита*.

След това свежда поглед към блузата в ръката му.

— Носех тази блуза, когато нарани ръката си. Това е твоята кръв.
— Той държи блузата в пространството между нас, няма доказателство, което не мога да опровергая.

Мълча... Какво бих могла да кажа в своя защита?

— Съществува само един начин човек да има такава кръв — добавя Уил.

Опитвам се да скрия учудването си. Човек може да има драконова кръв? Как е възможно това?

— *Енкрос* ли си? — пита той. — Как иначе би могла... — Гласът му заглъхва и след това той поклаща бавно глава, изглежда пребледнял.

Навлажнявам устните си.

— Какво е *енкрос*? — Може би си въобразявам, но гласът ми като че ли леко потреперва, когато задавам въпроса, чийто отговор вече знаем.

Уил се вира в мен. Сякаш очаква признание. Проницателният му поглед ми подсказва, че не се е хванал. Той знае, че крия нещо. И доказателство за това е блузата в ръцете му. Сега е съвсем близо до мен, неумолимо близо, наблюдава ме изпитателно, решен да получи своите отговори.

— Хайде, Ясинда. Не е възможно да имаш такава кръв и да не знаеш това. — Зениците на окото му потъмняват, изглеждат неподвижни и черни като мъртва вода през нощта. — Каж ми. Какво си ти?

Опитвам се да го заобиколя.

— Трябва да тръгваме...

Той произнася името ми рязко, препречвайки пътя ми. Не мога да мина покрай него, няма как да избегна това.

Притисната в ъгъла като заек, аз чувствам пулсиращата вена в гърлото си, която сякаш всеки момент ще разкъса горящата ми кожа.

Нямам какво да кажа. Той знае твърде много, разбира твърде много... Не мога да измисля никакво логично обяснение.

Затова правя единственото нещо, което мога, за да спра въпросите му.

Улавям лицето му в двете си ръце и го притеглям към моето. Той е неподвижен в първия момент, когато устните ми докосват неговите. Кожата му е като топла напечена от слънцето скала под дланите ми. И след това отвърща на целувката ми.

Задъхан ме притиска към себе си. Ръцете му ме обгръщат. Сгушвам се в прегръдката му, моята мекота среща твърдите линии и ъгли на тялото му. Сякаш сме две парченца от пъзел, които току-що са съвпаднали едно в друго.

Боря се с нарастващата топлина, с усиливащите се вибрации дълбоко вътре в мен. Тогава го чувам — мъркането в гърлото ми. Звук, свойствен за драконите. И определено нечовешки.

Рискувам още малко, открадвам още няколко мига, забравяйки защо потърсих тази целувка, забравяйки всичко, освен усещането за устните му върху моите, освен вкуса му, сладостен като мъглив вятър. Дланите му върху гърба ми ме притискат толкова силно към него, сякаш иска да се слеем в едно, да останем съединени завинаги.

Не мога да рискувам повече.

Не и сега, когато белите ми дробове са изпълнени с пара и кожата на лицето ми е изпъната и болезнена в тази стая на смъртта.

Отдръпвам се задъхана.

Той също трепери. Ръцете му са във въздуха, протягат се към мен. Изглежда леко замаян, светлокафявите му очи са толкова тъмни, че зеленото е почти изчезнало в тях. Сдържам дъха си, убедена, че всеки момент ще ме привлече отново към себе си, и се надявам да го направи. Надявам се, че ще го стори вместо мен. Тогава ръцете му се отпускат до тялото му. Той ме поглежда студено, сякаш съм нещо изгубено за него, откраднато.

— Да вървим за десерта — казвам задъхано, устните ми са изтръпнали, цялото ми тяло гори и кипи от живот като миналата нощ на предната седалка в колата му. Чувствам се опиянена и ликуваща, също както когато се рея във въздуха и мъглите, усещайки вятъра в лицето си.

Побързвам да изляза от стаята, преди да изгубя самоконтрол и да го целуна отново... Или преди да продължи с разпита си. Той все още държи блузата си, но решавам, че лошото вече е станало.

Докато слизаме по стълбите, думите му отекват в ушите ми: „Има само един начин човек да има такава кръв“.

Как? Как е възможно драконова кръв да тече във вените на човек? Никога не съм чувала такава неща. Има ли това нещо общо с *енкросите* и техните ужасяващи практики? Това като че ли е единствената възможност, но аз просто не знам.

Осъзнавам, че както Уил не знае много за моя вид, аз знам още по-малко за неговия свят... И копнея да науча повече. Всичко. Защото от това знание може да зависи живота ми.

В понеделник вървя по един празен коридор, радвайки се на всеки момент, в който съм далече от шумната тълпа. По стените са окачени плакати, които пърпорят под напора на течението като нощни пеперуди, чиито криле са забодени с карфица. Климатикът мърка като спящ звяр някъде в търбуха на училището. Приглушени звуци се чуват от класните стаи, докато стъпките ми отекват ритмично по старите плочки.

Това е приятна промяна. Кен с очичките на невестулка разговаря с мен в часа по английски, въпреки че мисис Шулц го заплаши да го накаже. Тя никога не изпълнява заканите си и всички знаят това. В нейните часове класната стая е като истински зоопарк.

В прайда ние никога не си позволявахме да се държим непочтително към учителите си. Не и когато учителят ти по естествени науки е един от най-старите оникси. Или учителят ти по музика е *сладкопоен дракон*, който може да разбие стъкло със силата на гласа си.

Спирам се до една чешма и отпивам жадно, обичам успокояващата хладина, която докосва устните и езика ми и се стича надолу по гърлото ми. В края на коридора се блъсва врата на шкафче и неволно подскачам. Изправям се и избърсвам водата, която се стича по брадичката ми с опакото на ръката си, виждайки как едно момиче се отдалечава от шкафчето си с учебник в ръка.

Въздъхвам разтреперана. През целия ден се чувствам на тръни, всъщност през целия уикенд — откакто бях в къщата на Уил. Сякаш очаквам всеки момент върху мен да се спуснат хайка ловци.

И едва ли би могло да бъде иначе. Бях хваната в онази стая... държейки изцапаната с кръв блуза... и като по чудо се измъкнах, без да дам каквото и да е обяснение на Уил или Зендър.

Зендър е подозрителен, но няма голям шанс да узнае истината. Или поне успях да убедя самата себе си в това. Ако мислеше, че съм

драки — или дори допускаше, че бих могла да бъда такава — той никога нямаше да ме остави да изляза от онази стая жива.

С Уил е различно. За него връзката между блузата и мен е съвсем очебийна. И ако за момент допусне възможността, че *дракитата* могат да се преобразяват, той ще стигне до истината.

Спирам се пред вратата на женската тоалетна, откъдето се разнасят тихи забързани гласове и приглушен смях. Едно момиче излиза, препъвайки се, с пламнало лице и очи, блестящи като стъкло, докато се опитва да приглади разрошената си коса.

— О! — изчуруликва тя, щом ме вижда. Сетне слага ръка на устата си, сякаш уплашена, че е размазала червилото си. Въпреки че не носи червило. Или поне вече не.

На крачка зад нея съглеждам чифт познати тъмни очи, които се спират на мен. Разбирам какво се случва и изплашена бързо отстъпвам крачка встрани, за да могат да минат.

Момичето хваща Зендър за ръката и го повлича след себе си, сякаш няма нищо необичайно в това едно момче да излиза от момичешката тоалетна.

— Хайде, Зендър — казва тя с кикот. — Да се връщаме в час.

— Здравей, Ясинда. — Той минава бавно покрай мен, при което тялото му се докосва до моето. Струя от въздух излиза със свистене през зъбите ми.

Гърлото ми се стяга. Връщам се мислено към спомена за блузата с моята кръв в ръцете на Зендър. Той държеше доказателство за това каква съм в действителност и дори не го знае.

Кимвам едва-едва в отговор на поздрава му. В ума ми бушуват страх и паника. Страх, който се боря да отблъсна, дори докато свивам пръстите си в юмруци, готова да се защитя. От белите ми дробове се надига дим, който изгаря гърлото ми и разширява дихателната ми тръба.

— Хайде, Зендър. — Момичето го дръпва по-силно за ръката, поглеждайки ме свирепо, очевидно недоволна от това, че съм отвлякла вниманието му.

— Ще се видим в класната стая, Ясинда. — Той изрича името ми, сякаш го вкува. — Ще седнеш ли при нас днес?

Поклащам глава.

— Ще седна при Катрин.

— Защо, страх те е да дойдеш при нас ли? — пита той, ухилен.

Момичето също се засмива, но по объркания израз на лицето ѝ разбирам, че не е схванала шегата.

— Не ме е страх от нищо — отвърщам дръзко, но това е само отчасти вярно.

— Така ли? — Той се навежда към мен. Намирам смелост да не отстъпя назад, възпирам надигания се огън в гърлото си и импулса да се преобрази. Въпреки че това би било нещо, което си струва да се види — а може би трябва?

Отпускаяйки ръка върху рамото на момичето, той се обръща и ме оставя да стоя пред вратата на тоалетната.

Ням ужас ме обзема, докато го гледам как крачи високомерно по коридора. Споменът за отчаяния ми полет през покритите със сняг планини проблясва в ума ми. Мускулите ми горят, докато се връщам мислено към лудешкия ми безнадежден бяг през гората, болезненото чувство на паника.

За момент аз съм отново там и ловците са по петите ми. Тялото ми е обгърнато от влажния планински хлад. Болка пронизва крилото ми, разкъсвайки мембраната. Минаха дни, преди раната да зарасне и болката да утихне. Споменът е отчетлив в паметта ми и аз съм решена да го запазя такъв. Зендър е част от този спомен. Но също и Уил!

Може би това е нещо, което съм си позволила да забравя.

А не е трябвало. Не мога да го допусна. И въпреки че все още усещам сладкия му вкус върху устните си, аз се заклевавам никога повече да не забравям това.

В седмия час седя на стола си в очакване те да влязат в стаята. Катрин е до мен и ми разказва за някаква група, която щяла да идва в града идния уикенд. Тя и Брендън смятали да отидат на концерта и искали и аз да отида с тях. Замислям се за тълпите и за съкрушителните миризми и звуци и промърморвам някакво извинение. След това не казвам нищо друго, защото предусещам идването на Уил.

Той влиза в стаята, вижда ме. Сърцето ми бие несигурно, докато върви право към чина ми.

Поглежда Катрин и пита учтиво:

— Имаш ли нещо против да седна до Ясинда?

— Да, има — казвам аз, преди Катрин да успее да се съгласи. — Трябва да учим.

Не мога да прочета нищо в очите му. Тъмните му зеници са безизразни, неподвижни и черни, докато се взира в мен. След това той заговаря високо и гласът му далеч не е безизразен. Грубото му буботене кара кожата ми да настръхне.

— Ще говорим по-късно — обещава той. Заплашва.

Усмиввам се невинно и сдържам дъха си, докато отmine, доволна, че съм избегнала присъствието и въпросите му, на които не бих могла да дам отговор. Поне засега.

— Какво беше това? — Провлеченият говор на Катрин е успокояващ. Тя се навежда към мен и рамото и докосва моето.

Отварям учебника си.

— Нищо.

Навеждам поглед и се преструвам, че чета. Преструвам се, че не ме е грижа за това, че той иска да говори с мен, че миналия петък седяхме в колата му и се целувахме толкова пламенно, та чак започнах да се преобразявам. Че докосна крака ми и се погрижи за раната ми. Че ме защити от братовчед си в онази кошмарна стая, в която отново го целунах.

Мога да го забравя. Да заглуша всичко, което чувствам. Мога. И ще го сторя. Той е твърде опасен за мен. Мога да го направя. Заради мама и Тамра, мога.

След вечеря намирам мама в стаята ѝ, коленичила до леглото с отворена метална кутия с ключалка пред себе си. От телевизора във всекидневната се чува грохот от преследване с коли.

Наблюдавам я от прага на вратата как отключва кутията и я отваря. Дори от мястото, където стоя, аз ги чувствам. Тях. Съдържанието на кутията ме връхлита. Кръвта ми бумти от изблик на живот. Въздухът се променя леко. Мелодичен шепот. Все едно в ушите ми звучат безброй слаби гласчета, повтарящи името отново и отново. *Ясинда. Ясинда. Ясинда.*

Неспособна да спра, се приближавам, навеждам се напред, претеглена от прелъстителните гласове и тихата монотонна мелодия с името ми.

За всички хора скъпоценните камъни са студени и безжизнени. Беззвучни. Само драконите могат да чуват гласовете им, да почувстват енергията им. Те са нашата храна. Нашата жизнена сила.

Неведнъж бях ровила из стаята на мама за скъпоценните камъни, след като се нанесохме. Но без успех. Изгаряща от желание да открия нещо, стига да е различно от Уил, което би могло да ме подсили и да поддържа моето *драки* живо.

Очевидно беше скрила кутията добре. Майка ми изважда един камък и го държи в ръката си. Парче кехлибар, което едва се побира на дланта ѝ. Тя го погалва с пръсти. Почти с обич, което е странно, защото на нея не би трябвало да може да ѝ влияе.

Кутията излъчва блясък. Осветява въздуха в отънъци на червено, златно и зелено. Призовавайки моето *драки*. Тези камъни са свързани с мен, с кръвта ми, с кръвта на всички от моето драконово семейство, чак до най-далечните ми предци.

Въздъхвам и въздухът излита, потрепвайки, през устните ми. Мама ме чува, поглежда през рамо и в същото време захлопва капака.

Няма смисъл да се крия повече. Пристъпвам в стаята.

— Какво правиш?

Със строго изражение тя заключва кутията. Пуска ключа в джоба си. Наблюдавам я как се изправя и отваря вратата на гардероба. Сърцето ми тупти от желание. Следвам кутията с жаден поглед, докато я поставя на най-горния рафт на гардероба, поглеждайки назад крадешком. И веднага разбирам, че тя няма да е там, когато я потърся по-късно.

— Нищо — отвръща майка ми, изваждайки дрехите си за работа от гардероба. — Просто се приготвям за смяна.

Тя ще продаде един от камъните.

Гърлото ми се стяга до болка от увереността ми. Макар сама да ѝ бях предложила да продаде един от камъните — с идеята по този начин прайдът да ни открие — сега не мога да понеса тази мисъл.

— Не можеш да го направиш? — казвам, наблюдавайки я как сваля блузата си и взима потника с пайетите от закачалката.

Тя дори не си прави труда да отрече.

— Нуждаем се от пари, Ясинда.

— Тези камъни са част от нас.

Устните ѝ се свиват, докато се облича.

— Вече не.

Опитвам по друг начин, който знам, че ще има по-голям ефект.

— Прайдът ще ни открие. Ще ни проследят. Ще разберат още на минутата...

— Няма да ги продам тук.

— Ами къде?

Тя се обръща към огледалото. Слага си червило, което изглежда като кървяща рана на фона на бледото ѝ лице.

— Ще помоля за няколко дни отпуска. Ще ги продам някъде другаде. Далече оттук. Ще бъдем в безопасност.

Мама винаги има правилните отговори — само тези, които искам да чуя.

Сплитам пръсти, опитвайки се да успокоя трепери нето на ръцете си.

— Ти. Не можеш.

Тогава тя ме поглежда. Застава с лице към мен име поглежда с огорчение в очите.

— Не можеш ли да разбереш, Ясинда? Трябва да направим това.

Спокойствието ѝ е влудяващо... И ме кара да се чувствам още по-самотна. Тъжна. Безполезна. Сякаш иска да ми внуши, че трябва да съм по-добра дъщеря. Такава, която разбира, че тя просто се опитва да ми помогне.

Но аз не съм такава. Не разбирам. Никога не мога да бъда тази дъщеря, колкото и да се старая. Не и докато тя се опитва да убие част от душата ми.

На следващия ден нито мама, нито аз споменаваме нещо за продажбата на камъка. Глупаво е, но аз тая малката надежда, че мълчанието по този въпрос може да я накара да забрави за намерението си.

Докато тя и Тамра чакат пиците ни в „Чъбис“, славеща се като най-добрата пицария в Чапарал, аз отивам малко по-надолу, за да избира филм за вечерта. За предпочитане комедия. Нещо, което да ме разсее.

Случва се на връщане.

С диска в ръката пресичам улицата малко преди „Чъбис“, когато бивам грабната и завлечена в тясно оградено пространство между две бетонни стени, усещайки в ноздрите си силната миризма на близката боклукчийска кофа.

Боря се, изпускайки дим, усещайки огъня, който се надига в гърлото ми. Извивам глава в опит да се завъртя с лице към нападателя си, за да го превърна в купчина кости и пепел.

— Спри!

Веднага разпознавам ниския хриплив глас и никак не съм изненадана. Дълбоко в себе си знаех, че ако прайдът ни проследи и ни открие... той ще бъде този, който ще ги води.

Той леко ме раздрусва.

— Приключи ли? Няма да ти позволя да се обърнеш докато не ми обещаеш, че няма да ме изпепелиш.

— Не съм сигурна, че мога да ти обещаая това — казвам през смях, все още задъхана.

След известно време големите ръце около раменете ми се отпускат. Изтръгвам се от тях и се обръщам.

— Здравей, Ясинда — казва той, сякаш срещата ни тук е най-естественото нещо на света.

На очите ми им трябва повече време да възприемат онова, което вече знам. Втрещвам се в него. Подобен на издигаща се стена. Близо

два метра висока. Бях забравила за ръста му. За внушителното му присъствие. Някак с времето и разстоянието, тук в човешкия свят той се беше смалил в ума ми. И сега отново осъзнавам защо именно той е водачът на нашия прайд. Отстъпващ единствено на баща си.

— Как ни откри, Касиан?

Той кимва леко глава. Виолетово-черни кичури се спускат по раменете му.

— Мислеше, че няма да успея ли?

— Не знам защо е трябвало да си правиш труда.

— Така ли?

— Защо просто не забрави...

— Не мога да го направя.

— Защото така ти заповяда баща ти — просъсквам аз.

Петна с цвят на въглен пробягват под смуглата кожа на Касиан, драконовата му плът всеки момент е готова да се появи.

— Не съм тук заради баща ми или прайда.

Докато виолетово-черните му очи се взират в мен, осъзнавам, че това е самата истина. Разбирам какво иска да ми каже. Той е тук заради себе си.

Изправям гордо глава.

— Ето какво, Касиан — не смятам да се връщам у дома. — Най-малкото не и по този начин. Нямах да позволя да бъда завлечена обратно.

Той реагира на това като типичен мъжки дракон. Лицето му се сковава, носът му става на остри бразди, кожата му просветва и потъмнява. В един момент е черна драконова кожа, а в следващия човешка.

Подготвям се за евентуално нападение, свивам пръстите на краката си. От носа ми излиза пара като топъл дъх в зимен ден.

Той може да е по-силен, но аз не съм беззащитна. Касиан знае това, разбира се. И именно затова е тук. Той ме иска заради онова, което умея.

Изучава ме, обмисляйки ситуацията.

— Готов ли си за това? — предизвиквам го аз.

— А ти? — отвърща той.

Готова ли съм да го изпепеля с едно-единствено дихание? Въпреки гневния му поглед, той е част от миналото ми, един от вида

ми, от нашето наследство, с което майка ми беше решила да се разделим завинаги.

— Не можеш да се бориш срещу целия прайд — добавя той малко по-късно.

Повдигам кротко вежди, въпреки че вътрешно кипя.

— О, значи смяташ да въвлечеш целия прайд в това? Мислех, че си тук по собствено желание.

— Така е, но тъй или иначе те щяха да изпратят някой след вас. Аз предложих услугите си, но ако се върна с празни ръце, просто ще изпратят някой друг. Вероятно Корбин.

Опитвам се да не потръпна. *Корбин*. Синът на Джабел и братовчед на Касиан. Той и Касиан никога не се бяха разбирали. Дори и не си правеха труда.

— Ела с мен, Ясинда. Неизбежно е.

Свивам ръце в юмруци, при което ноктите ми се забиват в дланите.

— Това ли искаш? Да дойда с теб и да те мразя до края на живота си, защото не си ми оставил избор?

— Ще го превъзмогнеш...

— Не, няма!

Изглежда изненадан за момент, сетне леко тъжен. Очите му се присвиват, сякаш ме вижда за пръв път, или открива нещо ново в мен.

— Можеш да се върнеш — казвам аз, възползвайки се от мълчанието му. — Да ги насочиш в погрешна посока. Да им кажеш, че не си успял да...

— Не мога да направя това.

— Мислиш си, че един ден просто ще се събудя и ще си кажа: „Хей, аз искам отново да съм собственост на прайда и да бъда използвана за продължението на вида ни“. — Скръствам ръце пред гърдите си. — Няма да се върна.

Той се вира продължително в мен. Коремът ми се свива под погледа му и за момент разбирам защо Касиан има толкова силно въздействие върху повечето момичета в прайда. В това число и върху сестра ми.

— Добре. Но не е възможно тук да ти харесва. Ти не би искала да останеш тук. Не си създадена да живееш на такова окаяно място. Каквото и да казваш и да мислиш сега, светът на хората ще ти дотегне.

Тази жега трябва да е истински ад за твоето *драки*. Истинско мъчение! Затова ще чакам. И ще дойда отново след... — Той накланя леко глава, сякаш пресмятайки колко мога да издържа тук. — Пет седмици — съобщава в заключение.

Пет седмици! Почти съм изненадана, че ми даде толкова много време.

— О, мама ще се зарадва, че си се отбил. Сигурно ще ти сготви задушено.

— Не е нужно тя да знае, че съм те намерил... или че съм бил тук. — Устните му се свиват. — Не искам да те вземе отново и да побегне нанякъде. — *А тя несъмнено ще го направи. Тук той е прав.*

Очите му надникват в мен и усещам да ме обзема едно познато чувство на неловкост. Но също така и нещо друго. Нещо, което не съм изпитвала никога преди, когато съм с Касиан. Странно чувство на копнеж. Казвам си, че то е насочено по-скоро към прайда и моя вид. А не към него. Към онова, което той олицетворява. Почти усещам миризмата на планините и мъглите, която като че ли се носи от него. Трябва ми много воля да не пристъпя напред и да не вдишам въздуха, да заровя нос в топлата му, благоуханна плът.

— Мога да бъда търпелив — добавя той.

Не казвам нищо. Просто отвърщам на погледа му, чувствайки се леко замаяна, докато се вирам в моравочерните вировете на очите му, възпирайки се да не пристъпя към него.

В миналото никога не бих го описала като търпелив. Той беше от типа момчета, които вземат, без да питат, защото това е тяхно рождено право. Великият принц на драконите. Като всяко друго женско *драки* от мен се очакваше да се хвърля в краката му в блажено преклонение. Какво би могло да го е променило?

Слагам ръка на кръста си.

— Търпелив? Ти? Възможно ли е наистина това?

Той въздъхва и се приближава към мен. Отстъпвам назад, докато гърбът ми среща твърдата бетонна стена.

— Не отричам, че се надявам между нас да има нещо повече, Ясинда. Нещо истинско и трайно. — И вероятно забелязал някаква промяна по лицето ми, побързва да добави: — Надявам се! Никога не бих прибягнал до принуда.

— А ако не искам? Ако не го поискам никога?

Той стисна устни, като че ли опитва вкуса на онова, което е чул. И то очевидно не му харесва.

— Тогава ще уважа желанието ти — казва Касиан рязко, сякаш бързайки да изрече думите, които го нараняват. Изписаното на лицето му отвращение е почти комично. Идеята, че никога няма да се обвържа с него и няма да създадем малки огнедишащи *дракони*, е неприемлива. Независимо дали го разбира или не, той вече гледа на нещата като алфа-водач. Дар на прайда, грижещ се за бъдещето на нашия вид. Нехаещ за отделните индивиди. Той заяви, че е тук по собствено желание. Само дете не осъзнава, че прайдът е част от него. Той никога не може да отдели нуждите и желанията си от тези на прайда. И точно в това се крие опасността.

— Искам да ми дадеш думата си. Обещай ми, че няма да се бъркаш в живота ми, докато съм тук, и няма да ме принуждаваш да се върна. — *И ако го направи, ще му повярвам. Познавам и много негови страни, но той никога не е бил лъжец.*

Усещам върху себе си тежкия му поглед.

— Обещавам.

— Добре — казвам накрая, минавайки покрай него. — Ще ти се доверя. — Има нещо в очите му и израза на лицето му, което ме кара да му вярвам. А и какво друго ми остава?

— Би трябвало — промърморва той. — Винаги можеш да ми вярваш.

Когато съм отново на улицата, виждам майка ми в Тамра да излизат от „Чъбис“. Поглеждам бързо през рамо — Касиан вече го няма. Внезапен полъх на вятъра ме накарва да вдигна поглед към тъмната сянка във въздуха, която се издига все по-високо и се топи в нощта като чезнеща мъгла. Единствено гласът му остава да шепне в мен. *Винаги можеш да ми вярваш.*

Надявам се да е прав. Или по-скоро се надявам да не греша.

Трепвам, когато звънецът бие неочаквано малко след началото на петия час. Оглеждам се объркано, докато всички от класа скачат от чиновете си, оставяйки вещите си.

— Какво става? — питам момичето до себе си.

Тя завърта очи.

— От небето ли падаш? Не чу ли обявлението? Съобщиха го днес, повтарят го през цялата седмица.

Поклащам глава. Всеки ден чувам гласа на директора да ехти по високоговорителя, но дори сега, месец по-късно, никога не се заслушвам.

Месец по-късно. Разсъждавам като затворник. Като арестант, който брой дните, които е прекарал зад решетките.

Непрекъснато мисля за Касиан. Почти не мигнах през изминалата нощ, връщайки се отново и отново към случилото се в онази малка странична алея. Приятно е да си мисля, че може да е наблизо, готов да ме върне у дома, ако всичко тук стане твърде мъчително. Или се окаже повече, отколкото мога да понеса. Хубаво е да знаеш, че имаш изход.

— Имаме общо училищно събрание — обяснява момичето.

— О! — Гледам надолу в чина си, преценявайки дали мога да остана в стаята.

— Присъствието е задължително.

— О! — повтарям аз.

Тя ме поглежда с възмущение.

— Малко спортен дух няма да ти навреди. Нашият баскетболен отбор стигна до плейофите.

Кимвам, сякаш знам това. И осъзнавам значението на този факт. Подготвям се мислено за предстоящото събрание. Надявам се да е на открито.

Потръпвам при мисълта, че мога да бъда затворена някъде заедно с още шестстотин ученици. Това не трябва да се случва. Не бих могла да го понеса. Часът по физическо в салон с шейсет ученици беше достатъчно тежко изпитание. Изправям се и се вливам в шумния поток по коридора.

* * *

Желанията ми никога не се сбъдват, мисля си аз, докато цялото училище се стича в спортния салон, предназначен преди седемдесет години за много по-малко ученици.

Силни удари на барабан отекват от стария дървен под, звукът се изкачва по краката ми и достига до гърдите ми — нежелано ехтящо пулсиране.

Преминавам през двойната врата и стомахът ми се свива при вида на превъзбудените ученици, насядали нагъсто по скамейките. Оркестърът е в далечния край на салона. Музикантите носят тъмночервени униформи с колосани яки. Докато свирят на инструментите си, те леко се поклащат, сякаш се забавляват. Подпухналите им, червени лица, лъщящи от пот, говорят друго.

Струйка пот се стича по гърба ми. Тук е по-топло, отколкото навън. Порите ми се разширяват, жадувайки за по-хладен въздух, мъгла, влага. Но единственото, което се долавя, е тежката миризма на твърде много хора, натъпкани на едно място. Непознати ученици се бутат покрай мен.

— Хайде, движение! — промърморва някакво момиче и ме блъсва с рамо.

Изтласкана съм напред в море от хора, много по-навътре в салона, отколкото бих искала да бъда. Обръщам се и напрегам очи, оглеждайки се за врата или нещо подобно. Някой в потната тълпа, за когото да се залепя. Тамра. Катрин или Бърнард. Дори и Нейтън би свършил работа. Някой, който да ме разсее и да ми помогне да се справя с това.

Но не и Уил. Знам това добре. Той не е подходящият човек.

Вдигам лице, опитвайки се да вдишам чист въздух. Невъзможно. Салонът е спарен и мирише на пот и нечисти пори. Поемам си въздух още по-дълбоко в смалените си бели дробове. Долавям миризмата на кръв, попила надълбоко в дървения под, и ми прилошава. Чувам в ума си гласа на Касиан: *„Но не е възможно тук да ти харесва. Ти не би искала да останеш тук. Не си създадена да живееш на такова окаяно място“*.

Краката ми се движат вдървено. Казвам си, че събранието не би трябвало да продължи дълго и се оглеждам къде да седна. Мушвам се на първото място, което зървам, и се снишавам колкото мога повече.

Мажоретки развличат множеството, размахвайки помпоните си и подскачайки изящно във въздуха. Бруклин е там. Силно гланцираните и устни са извити в широка усмивка, докато вика към тълпата.

И най-отпред в самия център, колкото може по-близо до действието, седи Тамра с изражение на истински възторг.

— Хей! — Момиче с грозни зелени шини ме смушква грубо. — Ти от единайсетите класове ли си?

Взираме се в нея и в заплашително потракващите ѝ зъби, докато изрича думите си ядовито. Думи, които като че ли не достигат до ума ми.

Сетивата ми са свръхнатоварени. Оглушителните удари на барабаните се стоварват като юмруци в главата ми, сякаш оркестърът е решил да разцепи черепа ми отвътре.

Трепвам, когато гръмват писъци и викове, които взимат връх дори над какофонията на оркестъра.

Оглеждам се замаяна. През една от двойните врати в салона влитат дузина момчета, облечени в червени бейзболни фланелки. Тълпата полудява и се надига екзалтирано, подобна на бурно море.

Гласът на директора се извисява над всички останали — странен безплътен звук по микрофона. Сякаш Бог говори на хората на земята.

Някой ме дръпва силно за ръката. Завъртам глава и това е отново момичето със зелените шини.

— Хей, това е секторът на единайсетокласниците!

Чувам думите ѝ, но те отново не достигат до съзнанието ми. Не разбирам.

— Ти кой клас си? Да не си няма? — пита тя.

— Десети — отвръщам аз.

Тя се навежда напред, тиквайки лицето си до моето и заговаря високо и бавно, сякаш съм умствено изостанала.

— Ти. Седиш. Ето. Там! — Сетне забива пръст във въздуха, сочейки над рамото ми.

Две момичета до нея прихват. Разменят си одобрителни погледи. Окуражена, тя ме бутва по рамото.

— Хайде. Махай се оттук.

Тръгвам отчаяна. Не специално заради момичето със зелените шини, а заради всичко. Затова, че съм тук. Затова, че изгубих всичко. Небето, прайда... живота си.

Затова, че майка ми дори не я е грижа какво ми причинява. Затова, че Тамра е толкова щастлива. Затова, че Уил, единственият,

който ме връща към истинската ми същност и запълва чувството ми за гнетяща празнота, е някой, когото трябва да държа далече от себе си.

Когато до игрището остават само няколко реда скамейки, се спирам и светът се завърта. Сухата горещина, противните миризми, пронизителните звуци, неприятният досег с множеството, което е навсякъде около мен...

Всичко това е твърде много. *Твърде. Много.* В беда съм.

Някой ми извиква да седна. Други подегат вика. Потръпвам. Треперя. Усещам кръвта да се смъква от лицето ми и да се стича надолу като вода през сито.

Сред врявата разпознавам гласа на момичето със зелените шини:
— Ще повърне ли? Отвратително!

Да повърна? Искане ми се... иска ми се това да е само пристъп на гадене. А не предсмъртна агония. Или може би вече съм мъртва. Залутал се дух.

Пред очите ми пада сива мъгла. Не виждам. Едва се държа изправена. Повдигам крак, опитвам се да стъпя на долното стъпало. И тогава разбирам какво ще се случи. Ще се строполя на дървения под. Или върху нечие тяло. Знам това. Усещам, че падам. Спускам се в дълбоката сивота. Въздухът се завихря покрай лицето ми.

И след това, нищо. Всичко спира.

Нечия ръка обгръща раменете ми. Подхваща ме отзад. Улавя ме. Сивотата се отдръпва. Светлина изпълва зрението и заедно с нея се появява лице.

Уил.

Той се навежда над мен, лицето му е напрегнато и ослепително красиво. Светлокафявите му очи проблясват, завладени от чувство, което не мога да разчета. Той промърморва нещо приглушено, след това стисна зъби и не казва нищо повече.

Ръката му се плъзва по моята и я стисва, пръстите му се преплитат с моите, дланите ни се целуват. Мога да усетя силното туптене на сърцето му само от това единствено докосване. Равномерният пулс на дланта му възвръща силите ми.

Близостта му винаги има това въздействие върху мен. Вдъхва ми живот. Призракът на смъртта отстъпва като бързо чезнеща мъгла. Кожата ми се изпъва и сетивата ми се възвръщат. Гърдите ми вибрират. Изпълва ме чувство на облекчение, благодарност и още нещо.

Той е приковал поглед в мен. И в този момент става тихо. Врявата около нас заглъхва и се превръща в далечен неясен шум. Сами сме.

— Да се махаме оттук. — Гласът му разваля магията. И отново дочувам звуци. Дисонантният оркестър. Стотици крещящи гласове. Неприятната миризма. Замайването се връща. Гледам налудничавата въртележка от лица. Момичето със зелените шини ме зяпа с широко отворени очи. На лицата на приятелките ѝ е изписан подобен шок.

Кимвам с готовност. Изведнъж вече не е от значение, че не трябва да бъда с него. Просто трябва да избягам от този салон.

Уил ме води за ръка надолу покрай скамейките. Топлите му пръсти са вплетени в моите. Чувството е хубаво, сякаш отново съм в безопасност. Стъпките му са уверени, докато вървим към края на скамейките. Заобикаляме закъснелите. Минаваме покрай Катрин, която ме сграбчва за китката.

— Къде... — Гласът ѝ заглъхва, когато вижда Уил. Тя произнася беззвучно думи, които не успявам да разбера.

Продължавам, теглена напред.

— Хей, Уил.

Ангъс маха с ръка от една от горните скамейки, викайки Уил да седне при него. Не виждам Зендър, вероятно е в тоалетната с някое друго момиче.

Уил поклаща глава към Ангъс и стисна по-силно ръката ми.

Стигаме до средата на салона, където седи Тамра. Извърщам глава и я виждам как се изправя, мрачно намръщена. Кехлибарените и очи преливат от безпокойство, което остава непонятно за мен.

След това погледът и се насочва към танцуващите мажоретки. И тогава ме осеня прозрение. Разбирам защо гледа към тях точно в този момент. Не трябва да поглеждам натам, но го правя. И срещам погледа на Бруклин. Лицето ѝ е пламнало и знам, че това не е от физическото усилие.

В следващия момент я изгубвам от погледа си. Уил бутва тежката двойна врата. Когато тръгваме по коридора, вратата постепенно

заглъхва. Все още усещам равномерното бумтене на оркестъра, което преминава през стените и тътне в тялото ми.

— Къде отиваме? — питам.

Уил продължава да върви с широки крачки.

Тегли ме след себе си, докато стигаме навън и поемаме по един покрит пасаж. Въпреки сянката, която той предлага, сухата палеца жега е все така непоносима.

— Има ли значение? — Уил ме поглежда през рамо с блестящите си очи, които сега са някак топли и напрегнати. Стомахът ми се свива.

Не — казвам си, — няма значение. Не ме е грижа къде отиваме. Всякъде другаде е по-добре оттук. Всякъде другаде, стига да съм с него.

Връщаме се в главната сграда и Уил ме повежда по едно стълбище на юг, далече от спортния салон, където са всички.

Захлопването на вратата след нас отеква продължително по стълбището. Имам чувството, че се намирам в някаква тясна капсула, запечатана в земята. Откъснати от всички и всичко. Последните двама души на земята.

Уил пуска ръката ми и сяда на едно стъпало. Последвам примера му и се настанявам едно стъпало по-надолу, твърде стеснителна, за да се осмеля да седна до нето. Бетонът под мен с твърд и студен. Стоманените пръчки на перилата се врязват в гърба ми.

Обикновено избягвам тесните, душни стълбища, предпочитайки откритите пасажи в средата на училището, които свързват първия и втория стаж. Въпреки че така стигам по-бавно до класната си стая.

Но сега, когато съм с Уил, това не ме притеснява особено. Мога да понеса усещането, че съм затворена.

— Благодаря ти, че ме измъкна оттам — казвам тихо и сплитам пръсти около колената си, поглеждайки към него.

— Да. Изглеждаше малко пребледняла.

— Не се чувствам добре сред тълпи. Май винаги е било така.

— Може да си навлечеш проблеми — предупреждава ме той, взирайки се в мен по онзи странен жаден начин, сякаш разнищва душата ми. Сетне докосва с пръст долната си устна. За част от секундата очите му изглеждат странни. Някак различни. Блестящи

ириси и малки тъмни зеници. Почти като на *драки*. Премигвам, за да проясня зрението си. Очите му отново са нормални. Просто въображението ми се е развихрило. Вероятно пренасям липсващия си дом, Лазур и всичко останало върху него. — Този род събирания са задължителни — продължава той. — Много хора те видяха да си тръгваш. Включително и учители.

— Видяха и теб да излизаш — отбелязвам аз.

Уил се накланя настрани и подпира лакътя си горното стъпало.

— Това не ме притеснява. И преди съм си имал неприятности. — Той се усмихва дяволито и вдига ръце кръстосал пръсти. — Директорът и аз сме ето така! Човекът направо ме боготвори. Наистина.

Разсмивам се дрезгаво.

Усмивката му ме кара да се чувствам добре. Свободна. Сякаш не бягам от нищо. Сякаш мога да остана тук, в този свят, стига да имам него.

Мисълта за това извиква тревога у мен. Върху гърдите ми като че ли ляга някаква тежест. Защото аз не мога да го имам. Никога. Единственото, което мога да получа от него, е само временна подкрепа.

— Но ти се притесняваш, че аз мога да имам проблеми? — Опитвам се да не показвам колко много ме радва това. В продължение на дни аз го пренебрегнах и ето че сега седях на крачка от него и копнеех за вниманието му като напъдено пале. Повишавам леко глас: — Защо те е грижа? Аз странях от теб дни наред.

Усмивката му изчезва. Изглежда сериозен, но в израза му има и нещо присмехулно.

— Да. Трябва да спреш с това.

Сдържам се да не се засмея.

— Не мога.

— Защо? — В очите му вече няма никакъв присмех, никаква ирония. — Ти ме харесваш. И искаш да бъдеш с мен.

— Никога не съм казвала...

— Не беше нужно.

Поемам си бързо въздух.

— Не прави това.

Уил ме гледа толкова настойчиво, толкова напрегнато! Отново е ядосан.

— Аз нямам приятели. Да си ме виждала с някой, освен с малоумните ми братовчеди? За това си има причина. Нарочно държа хората далече от мен — изръмжава той. — Но след това се появи ти...

Намръщвам се и поклащам глава.

Изражението му омеква и докосва нещо в мен. Докато погледът му обхожда лицето ми, като че ли усещам в гърдите си топлина.

— Която и да си ти, Ясинда, аз трябва да те допусна до себе си.

Известно време той мълчи, просто ме изучава по онзи напрегнат начин. Ноздрите му се разширяват и отново имам чувството, че вдишва уханието ми. Сетне продължава:

— Някак си все ми се струва, че те познавам. Още от първия миг, в който те видях, знам, че те познавам.

Думите му пробягват в ума ми и веднага си спомням за онзи път в планините, когато ми позволи да избягам. Той е добър. Готов е да ме защитава. Няма защо да се страхувам от него, въпреки че семейството му представлява най-голямата заплаха за мен.

Примъквам се по-близо до него, притегателната му сила е твърде голяма. Топлината дълбоко вътре в мен и вибрациите в гърдите ми са толкова естествени и непринудени, когато съм край него. Знам, че трябва да съм внимателна и да се владея, но усещането е твърде хубаво.

Виждам пулсиращата вена на шията му.

— Ясинда.

Дрезгавият му шепот кара кожата ми да потръпне. Взирам се в него, чакайки. Той се смъква едно стъпало по-надолу и сядат до мен. Доближава лицето си до моето, обръща глава. Диша дълбоко и учестено. Дъхът му изпълва пространството между нас, няколкото сантиметра, които ни делят.

Докосвам лицето му, виждам как ръката ми трепери и бързо я отдръпвам. Той грабва китката ми, поставя дланта ми отново на бузата си и затваря очи, сякаш е в агония. Или прелива от блаженство. Или може би изпитва и двете неща едновременно. Сякаш никога преди не е бил докосван. Сърцето ми се свива. Сякаш никога преди не съм докосвала някого.

— Недей да ме отбягваш повече.

Едва се възпирам да му отговоря, че няма. Аз не мога да му обещаю това. Не мога да лъжа.

Той отваря очи. Взира се в мен настойчиво, мрачно.

— Нуждая се от теб.

Казва го така, сякаш не може да го проумее. Сякаш това е възможно най-лошото нещо. Нещастие, което трябва да понесе. Усмивам се с разбиране. Защото същото изпитвам и аз.

— Знам.

Тогава ме целува. Твърде съм слаба, за да се съпротивлявам.

Устните му са хладни и сухи върху моите. Потръпват — или това са може би моите устни?

Първоначално го целувам плахо, решена този път да се владее... Но скоро се отдавам на упадъчната игра на устните му върху моите, наслаждавам се на края на самотата ми! Целувката му става по-дълбока и аз ѝ отвърщам, мислите ми падат една по една като камъчета във вода, потъвайки надолу, надолу в тъмна забрава.

Изгубвам се във вълната от усещания, във вкуса му, в уханието на чистата му кожа, в ментовия дъх на пастата му за зъби. И след това се случва логичното — засилващите се вибрации в гърдите ми, възбуждащия опън в костите ми, танцуващите тръпки по гърба ми...

О, господи! Не отново!

Отдръпвам се, откъсвам се от него с болезнена въздишка, притискам се в студените неумолими перила, позволявайки на твърдия метал да се впие в гърба ми, да накаже крилата, които се осмеляват да напомнят за себе си. И временно те са спрени.

Той заравя лице в шията ми, притиска ме към себе си, шепне името ми.

В лицето ми настъпва промяна, изпъва се. Основата на носа ми се издава напред. Поглеждам надолу към ръцете си. Кожата ми ту потъмнява, ту изсветлява. Блещука леко като златен прах.

С лек вик извивам тялото си и долепям лице до студените метални пръчки на перилата. Обзема ме панически ужас. Като онази нощ в колата му. Не мога да повярвам, че допуснах това да се случи отново. Не мога да повярвам, че имам толкова слаб контрол над себе си. Че съм толкова глупава. Нищо ли не научих от предишния път?

Дишам равномерно през носа си, решена да се овладее и да дойда на себе си, докато съм с него. Няма да съм аз тази, която ще

разкрие най-голямата и най-грижливо пазената тайна на *дракитата*.

Поглеждайки надолу към ръката си, забелязвам едва доловимо златисто проблясване. Притискам бузите си и откривам, че кожата на лицето ми отново е отпусната, нормална. Човешка.

Ръката на Уил нежно обгръща рамото ми, пръстите му ме стисват нерешително.

— Ясинда...

След още известно време, когато съм сигурна, че опасността е преминала, аз се извързвам към него, дишайки дълбоко, бавно, спокойно...

Уил ме наблюдава, тъгата е жива в изменчивите му очи. Гърлото ме боли. Той е единствената светлинка, която открих тук. Не е честно. В този случай моето *драки* работи срещу себе си. Докосвам устните си. Те все още горят, все още усещам вкуса му по тях.

Гласът му е дълбок и равен, като онзи ден в планините, когато чувствата, които преливаха между нас, бяха плътни като мъгла.

— Съжалявам. Предполагам, че се поувлякох. Помислих си... — Той поклаща глава, заравяйки и двете си ръце в косата си, очевидно разбирайки погрешно онова, което е изписано на лицето ми. — Когато съм с теб, аз просто... Ясинда, аз не исках...

— Спри — казвам аз.

Защото ми е непоносимо да се извинява за това, че ме е целувал.

Не и когато сама съм искала това. Не и когато искам да го направи отново. Поемам си дълбоко въздух, доволна, че отново имам контрол над себе си и съм спряла преобразяването си.

Това е хубаво, напомням си аз. Моето *драки* реагира на него. Моето *драки* е живо. Само дете се чувства твърде добре. Но ще се науча да се владее по-добре, мисля си с упование. Защото се нуждая от него. Той е всичко, което имам. Не Касиан. Не ми е нужен Касиан, за да ме спасява.

Имам Уил. Тук до мен, той е моят път обратно към небето.

Уил продължава да бръщолеви, сякаш не може да се спре.

— Не те обвинявам, че ме мислиш за някакъв играч и използвач. Целувам те на училищните стълби, все едно...

Накарвам го да замлъкне с друга целувка. Без никакви заобикалки и хитрости. Просто дръпвам лицето му към моето и притискам устните си към неговите. Първо, защото искам това и не

мога да устоя на желанието. Второ, защото искам да забравя колко е важно да стоя далече от него. И трето, защото все пак съм намерила сили да се овладея и искам да опитам отново.

Белите ми дробове са хладни. Кожата ми е спокойна и отпусната. Той, както изглежда, няма нищо против моята тромавост. След като за миг стои като вцепенен, ръцете му се плъзват към гърба ми. Кожата ми моментално започва да потръпва отново, мускулите ми се стягат в готовност.

Кое то отново доказва колко много греша. Просто не ми е по силите да се контролирам. Не съм в състояние да възпирам моето *драки*, когато съм до него. Очевидно не съм научила нищо.

Целувката му става съкрушителна, поглъщаща. Той като че ли също е престанал да се владее. Преди да успее да се изтръгна от него, вратите над нас се отварят широко, блъсвайки се в бетонната стена. Силният трясък стресва и двама ни. Скърцане на обувки и гласове изпълват въздуха.

Уил се дръпва рязко от мен.

Аз се притискам към железните перила, колкото може по-далече от него. Пръстите ми се свиват около една от пръчките с олюпена боя.

Две момчета и момиче подтичват надолу по стълбите. Минавайки покрай нас, обръщат глави.

— Ей, Рътлидж — казва едно от момчетата и ни оглежда с противна усмивка, самодоволно и многозначително.

Уил кимва мрачно.

Седим като окаменели, далече един от друг, докато те слизат, трополейки, по стълбите. Вратата по-долу се отваря и затръшва. Отново сме сами.

— По-добре да тръгваме. — Уил се изправя.

Аз също ставам, отблъсквайки се от перилата, с изтръпнали крака.

— Вече по-добре ли си?

— Разбира се — отвръщам, надявайки се да звуча непринудено и безгрижно. — Това все пак беше просто целувка.

Лицето му е безизразно.

— Имах предвид онова, което се случи в салона. Вече не ти е зле, нали?

— О — казвам аз. — Не. Добре съм. Благодаря.

Той извърща поглед от мен и тръгва надолу по стълбите. Следвам го неохотно, без да имам никаква представа какво ни очаква. Звънецът бие точно когато стигаме площадката на стълбището.

— Събранието е свършило — казва Уил. Коридорът все още е пуст, но няма да е за дълго. — Имам английски — добавя той.

Аз скръствам ръце пред гърдите си, сякаш ми е студено. И треперя, въпреки жегата.

Драконът в мен го харесва твърде много, за да стои скрит. И колкото и да се опитвам, не мога да се контролирам, когато съм с него. Няма да се заблуждавам повече за това. Нямам право да излагам прайда на опасност. Дори и за да съхраня моето *драки*. Не искам също да рискувам да видя презрението в очите му, ако научи каква съм. Да не говорим какво ще стори семейството му с мен, ако бъда разкрита. А що се отнася до Касиан... той е някъде там. Чака. Наблюдава. Може да се появи по всяко време. Но двамата с Уил не трябва никога да се срещат.

Кимвам, усещайки болка в свитите си гърди.

— А аз испански. — В другия край на сградата. — Доскоро — добавям, макар това да е само празно обещание.

Коридорът постепенно оживява. Изпълва се с ученици, които затръшват вратичките на шкафчетата си. Гласовете им ми се струват по-гръмки, движенията по-бързи, миризмите по-силни.

Уил стои пред мен, гледайки ме така, сякаш иска да ми каже нещо. Очите ми обаче го спират, казват му да мълчи. Какъв би бил смисълът?

Трябва да сложа край на това завинаги... Дори това да означава да напусна този град без мама и Тамра. Те и двамата са ми врагове. Уил и Касиан.

В ума ми вече всичко е решено. Когато Касиан се върне, ще замина с него.

Уил поклаща глава и ме поглежда намръщено.

— Не можеш да бягаш повече от мен. Ще се видим по-късно — казва той с решителни нотки.

Усмиввам се тъжно. Защото съм готова да бягам вечно, ако се наложи. Най-малкото мога да избягам там, където никога няма да ме намери. Учениците минават покрай нас като рибен пасаж. Обръщам се и изчезвам по течението.

19

— Какво беше всичко това? — пита Катрин, озовавайки се до мен в класната стая.

Опитвам да ѝ отговоря с невинен, празен поглед, но тя просто хвърля на чина тетрадката си и копие от романа „Да убиеш присмехулник“ и ме поглежда в упор.

— Хайде, разказвай. Мислех, че си го преодоляла вече.

— За какво говориш? — Опитвам се да спечеля време, докато търся някакво обяснение. Тя заслужава такова. Не си бях спечелила много приятели в този град. Само Катрин и Бърнард. И в следващия момент осъзнавам с болка, че те ще ми липсват, когато си тръгна.

— Ъ-ъ... за събранието? — Тя поклаща глава, при което палавите кичури на бретона ѝ заиграват. — За теб. За Уил. Цялото училище ви видя. Сещаш ли се?

— О! — Поглеждам към вратата, надявайки се той да не се появи точно в този момент, когато говорим за него. — Не се е случило нищо особено. Уил видя, че ми е зле, и ми помогна... — Гласът ми заглъхва. И след това трогателно свивам рамене.

— Виж ти! — казва тя с подигравателна сериозност. — Ясно, разбирам. И това, че се натискахте на стълбището е просто неговият начин да се увери, че си добре?

Примигвам бавно. Направо страхотно. Сега всички многозначителни погледи, които срещнах, намират обяснение.

— Новините пътуват бързо — промърморвам аз.

— Е, особено такива новини.

— Беше просто целувка.

— Хм. Е, това е повече, отколкото някое друго момиче е постигнало с него.

И въпреки че не трябва, сърцето ми радостно се разтуптява, когато чувам това. Навеждам глава, за да скрия усмивката си. Катрин ме сръчкава игриво с лакът.

— О! Ти май го харесваш! Знаех си! Още от онзи първи ден. Хей, той не може да е толкова лош, щом те харесва. Поне има вкус. А Бруклин може да върви по дяволите...

— Шт! — Вдигам поглед напрегнато, усещам приближаването и го очаквам всеки момент да влезе.

Уил се появява на прага на вратата.

Само че не е сам. Братовчедите му са с него. Вечните сенки. Сърцето ми се свива.

Това не е Уил. Ни най-малко. Не е този Уил, който говори с мен на стълбището. Който ме целуна с толкова безнадеждност, сякаш съм кислородът, от който се нуждаят дробовите му. Не и когато е в компанията на братовчедите си. Този Уил не може да бъде момчето, което вдъхва живот на моето *драки*. Дори вече не искам да бъде момчето, на което не мога да устоя. Глупаво и жестоко е да губя контрол над себе си, когато съм край него.

Така е по-добре. Хубаво е да го виждам с тях, за да не забравям, че е мой враг. Ще издигна стена между нас, докато Касиан дойде за мен и ме отведе от Чапарал.

Взирам се в ръцете си на масата, надявайки се да избегна момента, когато те ще минат покрай чина ми. Но гледайки надолу, виждам как обувките на Зендър се спират непосредствено до мен. Пауза.

— Здравей, Ясинда.

По гърба ми пробягват тръпки. Скръствам ръце пред гърдите си. Не ме е грижа, че погледът ми далеч не е добронамерен.

С ехидна усмивка Зендър се обръща към Уил:

— А ти няма ли да кажеш здравей, Уил?

Ангъс ме изучава така, сякаш изведнъж съм му станала интересна. Сякаш съм парче месо, което трябва да бъде огледано и претегляно.

— Ние вече се поздравихме — отвръща хладно Уил.

— Да. — Ангъс се подсмивва. — Чух за това. Не съм допускар, че е толкова забавна. Може би и аз щях да се позабавлявам с нея, ако знаех.

Катрин изсумтява нещо и понечва да стане. Сграбчвам я за ръката и я спирам, преди да направи нещо.

— Млъкни — изръмжава Уил.

Спомням си какво каза Уил за семейството си онази нощ в колата. Нарече ги „отрова“. Спомням си също онази стая и малките черни и червени знаменца, разпръснати по картата на Северна Америка — и лицето на Зендър, когато ме хвана там.

Ангъс се засмива отново, устата му изглежда огромна върху животинското му лице.

— Е — казвам аз, едва разпознавайки гласа си, който в този момент е плътен като меласа. — Не беше нещо чак толкова незабравимо. — Боли ме, когато изричам тази жестока лъжа, но се налага.

Зендър изглежда объркан и разколебан, поглеждайки ту към мен, ту към Уил.

Погледът на Уил се спира на мен изпитателно. За момент ми се струва, че виждам в него обида, но миг по-късно тя изчезна.

— Може би трябва да опиташ с някой друг Рътлидж. — Ангъс повдига гъстите си червеникави вежди.

— Не сте ли всички взаимозаменяеми? — питам аз. — Опиташ ли с един, опознаваш всички.

Той се намръщва, очевидно затруднен от думата „взаимозаменяеми“.

— Свиня — промърморва Катрин.

Стисвам ръката ѝ предупредително.

— Никой не говори с теб, откачалко! — реагира Ангъс.

И на мен това не ми харесва. Не ми харесва сянката на обида, която преминава през лицето ѝ, преди да успее да се овладее и да изглежда отново невъзмутима. Усещам дълбоко в мен да се надига познатият тлеещ огън.

— Ох! — Катрин ме поглежда озадачено и дръпва ръката си. Забравила съм, че все още я държа и сега я пускам. Тя разтвива китката си и аз знам, че е почувствала покачващата се в мен топлина.

Страхотно! Най-напред без малко не се разкрих пред Уил, когато ме целуваше. А сега това.

Може би тази вечер е подходяща да отида отново на голф игрището.

— Заемете местата си — извиква мистър Хенк отпред.

Ангъс тръгва към дъното на стаята. Зендър ме изучава за кратко с демоничните си тъмни очи, преди да го последва.

Уил не се помръдва, гледайки ме така, сякаш очаква да направя нещо. Или да кажа нещо.

— Предполагам, че не искаш да седна до теб.

Извъртам глава. Не мога да кажа нищо повече, не мога да произнеса друга грозна лъжа. Без да вдигам поглед, го чувам да се отдалечава. Чувствам как присъствието му стана по-малко осезателно.

— О! — ахна Катрин с глас, изпълнен със страхопочитание. — Ти току-що отблъсна Уил Рътлидж!

Свивам рамене, борейки се с мъчителната бучка в гърлото ми, която не ми позволява да говоря.

— Добре ли си? — пита тя.

— Защо да не съм? Той не е мой тип.

Поглеждам през рамо и го зървам да седи прегърбен между братовчедите си. Те говорят, но не и Уил. Той се визира през прозореца и погледът му се е зареял някъде навън.

Изразът на лицето му ми напомня по някаква причина за мама. За Тамра. За това как те се чувстваха, когато живеехме в прайда. Като в капан. Постоянно търсеци изход.

Усещам стягане в гърдите си, сякаш там има някаква плътна безформена буца. Наказание, което той не заслужава.

— Какво означаваше това? — изстрелва Тамра в момента, в който заставам до нея на тротоара. Майка ни е на известно разстояние по-надолу и се приближава бавно към нас.

— Би трябвало да знаеш. Този салон, тълпата... — Потрепервам, присвивайки очи срещу сиянието на пустинното слънце. Горещ вятър повдига косата от раменете ми. Тя прошумолява, суха и повехнала като слама.

Очите и проблясват и аз усещам, че през цялото време е очаквала този момент, за да се нахвърли срещу мен.

Кръвта ми закипява в пристъп на гняв. Защото тя по-добре от всеки друг би трябвало да знае какво щеше да се случи, ако бях останала там. Макар и загубила своето *драки*, тя е наясно с нещата. Ние имаме една и съща история. И двете произлизаме от дракони. Дракони, които са управлявали земята и небето преди хилядолетия.

Как бих могла да издържа в онзи затвор? В препълнен салон с пронизващи звуци и грубо човешко множество?

— Знам само, че губиш контрол над себе си. Особено когато си с Уил Рътлидж. Мислех, че си взела решение да стоиш далече от него.

Опитвам се. Макар това да ме убива. Опитвам се. Но не изричам това на глас.

Вместо това си мисля за всичко преживяно с него, за което тя изобщо не подозира, и за момент се изпълвам с мрачно задоволство.

— Ако толкова се притесняваш, кажи на мама — подхвърлям предизвикателно, знаейки, че няма да го направи.

— За да ни повлече към някой друг град?

И всъщност точно това е, което я безпокои. В отговор свивам рамене.

Тя стисва силно устни и тръсва съвършената си глава.

— Не мисля, че ще го направя — добавя Тамра.

Поглеждам назад към редицата автомобили. Колата на мама е вече съвсем наблизо. Слънчевите лъчи се сипят безмилостно върху главата ми и аз се повдигам нетърпеливо на пръсти.

Стисвам каишките на раницата си и питам, преди да успея да се сдържа.

— Интересува ли те въобще какво ми струва да бъда тук?

Тя накланя рязко глава, докато се взира в мен.

— Сякаш теб някога те е било грижа за мен през всичките онези години в прайда!

Разбира се, че ме е било грижа. Нямахте да отблъсквам Касиан толкова упорито, ако не беше така. Касиан ми беше приятел. Е, най-вече на Тамра, но също и мой. Онова, което ни свързваше, беше вечно и непоклатимо като заобикалящите ни планини. Аз можех да се науча да го харесвам. Но не го сторих. Отказах да причиня това на Тамра.

— Какво трябваше да направя? Прайдът беше нашият дом — напомням ѝ аз.

Ноздрите ѝ се разширяват и виждам в очите ѝ болка.

— Твоят дом. Никога не е бил мой. Аз винаги съм била аутсайдер там и през цялото време бях принудена да гледам как Касиан те ухажва. Всички те обичаха. И искаха да бъдат твои приятели, гаджета, всичко...

— Никога не съм искала това. Не съм искала Касиан да...

— Да, но го получи. В това число и него. И при това не защото си го заслужила. Не защото те обичаше. — Тя поклаща глава. — Знаеш ли, можех да преживея това, вие двамата да сте заедно... ако той те обичаше истински.

Тонът ѝ съдържа намек, че това е най-невъзможното нещо. Нелепа шега. Вдигам лице нагоре, сякаш да уловя някакъв полъх на вятъра в поглъщащата жегга, който би ми донесъл облекчение.

Но тя продължава:

— Хората се чувстват привлечени към теб не заради самата теб, а заради онова, което олицетворяваш. Първородната дъщеря печели всичко. И всекиго. Дори и татко. Вие двамата си имахте вашия малък клуб, достъпен само за членове. — Тя си поема дълбоко въздух през носа.

— Опитваш се да бъдеш жестока ли? — отвърщам аз. — Не мога да променя нищо от това. Не можех тогава. Не мога и сега.

Известно време тя мълчи. Когато най-накрая заговаря, гласът ѝ е по-мек:

— Не можеш ли поне да се опиташ да свикнеш с онова, което имаме тук, Ясинда? — Част от искрите в кехлибарените ѝ очи изгасват и когато виждам това, тя се изпълва с негодувание към мен, макар и не с омраза. Или поне не би искала да е омраза.

Поклащам глава, не знам какво да кажа. Съзнавам, че тя не иска да чуе истината, защото няма да ѝ хареса. Не иска да чуе, че вече съм опитвала. За мен въпросът обаче не е дали тук ми харесва или не. Това не е нещо, което мога да контролирам. Но какво значение има от друга страна? Аз няма да съм тук още дълго. Защо тогава не ѝ кажа каквото иска да чуе?

Качваме се в колата. Тамра на предната седалка, а аз отзад.

— Хей! Как беше днес в училище? — пита мама. Тамра не казва нищо. Нито пък аз. Въздухът е зареден с напрежение. Мама гледа ту мен, ту Тамра, докато излиза от паркинга.

— Толкова ли беше зле? — добавя тя.

Тамра изсумтява.

Чакам със затаен дъх дали ще каже нещо за събранието. За мен и Уил. Минават няколко секунди, без да се случи нищо. Въздъхвам леко с облекчение. Предполагам, че просто ужасно много иска да останем тук. Или съжالياва за избухването си. Никой като нея не може да

сдържа чувствата си. И доколкото я познавам, тя съжالياва за спречкването ни.

Питам се дали би казала на мама, ако знае истината? Ако знае кой всъщност е Уил. Щеше ли това да промени нещо? Може би не. Сега тя е твърде фокусирана върху себе си и онова, което иска да получи. И аз не мога да я обвинявам за това. Защото правото е на нейна страна. Преди никога не е имало значение какво става с Тамра. И винаги съм се чувствала зле заради това. И тогава, и сега.

Но не и толкова зле, че да се отрека от себе си. Не и толкова зле, че да се примиря с неминуемата гибел на моето *драки*, ако остана тук, без да направя каквото и да е било. Имам достатъчно добро оправдание пред себе си. Защото когато замина, тя ще бъде свободна. Както и мама. Тъжна истина. Да знаеш, че тези, които обичаш, ще бъдат по-щастливи без теб.

— Ясинда? — пита пак майка ми.

— Страхотно — излъгвам аз. — Имах страхотен ден.

Защото те и двете искат да чуят именно това.

Почти сме у дома, когато мама ни съобщава голямата новина.

— Утре заминавам.

За момент съм стъписана, решавайки, че всички заминаваме. След това си спомням. Тя отива да продаде някой от скъпоценните камъни. Яркият кехлибар, който прилича на застинал огън.

Навеждам се напред, за да я погледна и да се уверя, че говори сериозно.

Как може да прави това? Как може да разиграва този театър, сякаш не разбира, че ми отнема част от мен, откъсвайки късче от сърцето ми и продавайки го на някой, който смята, че то е просто парче камък. Нещо ценно, но безжизнено. Мъртво.

— Тръгвам рано сутрин. Ще трябва да хванете автобуса. Планирала съм да се върна навреме, за да ви взема в петък следобед. Вече казах на мисис Хенеси и тя ще ви наглежда.

Стомахът ми се свива от мрачно предчувствие, от мъчителен ужас... Точно както се чувствах преди години, когато Северин се появи на вратата ни, за да ни съобщи, че татко е изчезнал.

— Мисис Хенеси? — Тамра сбърчва нос. Съдейки по това, че не пита мама защо заминава, тя очевидно вече знае причината. И не я е грижа. Само мен ме е грижа. Само на мен ми прилошава при мисълта за това...

— Къде отиваш? — настоявам да науча аз, защото трябва да знам истината. Като че ли това има някакво значение. И като че ли имаше някакъв шанс един ден да намеря камъка и да го спася, за да не бъде изгубен за вечни времена.

Мама мълчи.

— Къде ще го продадеш? — упорствам аз.

— Това е страхотно! — възкликва Тамра, ровейки за нещо в раницата си и сетне продължава с нехайство, което ме изважда от равновесие. — Може ли да се преместим някъде другаде? Но без да си сменяме училището, разбира се. О, и може би трябва да помислим за

мобилни телефони? Доколкото знам, ние сме единствените в цялото училище, които нямат...

— Успокой се, Тамра. Не бързай толкова. — Мама я потупва по коляното. — Просто искам да живеем малко по-леко. И все още никъде няма да се местим. С парите смятам да ви купя нови дрехи... и нещата, които ще ти бъдат нужни, ако те приемат в отбора на мажоретките. И може би ще разреда малко смените си. Стойте си вкъщи няколко вечери. Предполагам, че ще ми липсвате. — Тя ни поглежда с обич и в очите ѝ грее обещание. — Може дори да помислим за кола за вас двете.

Тамра надава радостен писък и се хвърля към мама, за да я задуши с прегръдка.

Кола? Семейен камък за кола? Голямо парче машинария, което ще изкара може би десет години? Това трудно можеше да се нарече добра сделка. Взирам се през прозореца, кипяща от гняв. Чувство на парещ яд стяга гърлото ми и не мога дори да продумам.

Колата, разбира се, ще е за Тамра. Тя изобщо не се шегуваше, когато по-рано каза, че в никакъв случай не трябва да карам кола. Аз и не мога. Светът би бил по-безопасно място, ако зад волана седнеше някой току-що проходил малчуган.

Очите ми парят, примигвам и гледам как метрите летят покрай нас. Скали и големи валчести камъни. Кактуси, спяща бугенвилея^[1], пустинна салвия. Трептящи ивици от нагорещен въздух танцуват над напечения от слънцето асфалт.

— Искам да ми обещаете, момичета, че ще се държите добре. И ако имате нужда от нещо, обръщайте се към мисис Хенеси. Ще ви се обаждам всеки ден.

— Да! Разбира се!

Пружините на седалката протестират, докато сестра ми подскача развълнувано на нея.

— Ясинда? — казва майка ми въпросително от предната седалка. Сякаш очаква нещо от мен.

Няма смисъл да се препирам с нея. Тя вече е взела решение. Както и аз. Нещо трябва да се промени. Някой трябва да си отиде. И това ще бъде аз.

Двете са толкова щастливи тук, създавайки своя нов живот, който винаги са желали. Те не искат да напуснат това място. А аз не мога да

остана.

— Да, добре — отвърщам задавено, надявайки се достатъчно ясно, за да остане доволна от отговора ми. За момент имам чувството, че не ми достига въздух, сякаш някой ме е ударил в гърдите.

Веднъж баща ми ни заведе на увеселителен парк в Орегон на една от онези кратки ваканции извън прайда, които майка ми винаги организираше. По онова време единствените ми проблеми с Тамра бяха как да си поделим играчките. И това беше преди първото ми преобразяване. Тогава аз полетях право надолу от кула с височина на двайсететажна сграда, напълно беззащитна срещу гравитацията. Неспособна да летя и да се предпазя, по какъвто и да е начин...

Точно толкова безпомощна и ужасена се чувствам и сега. Защото никакъв мой аргумент не може да промени решението на майка ми. Нито ми е по силите да я накарам да осъзнае какво ми причинява.

Аз пропадам.

И този път нищо няма да ме спаси. Този път няма да има механично съоръжение, което чудодейно да омекоти удара в последния момент.

Но един тих глас ми нашепва, *че тя разбира*. И точно затова го прави. Точно затова ме доведе тук. Тя *иска* да се удари в земята.

По-късно същата вечер намирам майка ми да си оправя багажа в стаята си. Облякла се е за работа, очевидно с намерението да пътува веднага щом свърши смяната ѝ. Кутията от неръждаема стомана е на леглото до наполовина пълния ѝ сак. Сърцето ми се свива от тревога при вида ѝ.

— Нали няма да ги продаваш всичките? — питам аз.

Майка ми вдига поглед, докато сгъва блузата си.

— Не. — Сетне продължава да приготвя багажа си с премерени, бавни движения.

Кимвам с облекчение, пристъпвайки към кутията. Ръцете ме сърбят да я отворя.

— Може ли да надникна?

Тя въздъхва.

— Не си го причинявай, Ясинда. Просто забрави за това.

— Не мога — докосвам капака, погалвам го. Гърлото ми е свито от копнеж. — Само ми ги покажи, за последно.

Тя поклаща глава.

— Явно си решила да се измъчваш.

— Покажи ми ги.

Тя бръква в джоба си ядовито и промърморва нещо, докато завърта ключа. Отключва кутията и отваря бързо капака.

Поемам си дъх при мигновения блясък на цветовете.

Веднага дочувам мелодичните гласове на камъните. Те нежно шептят, обгръщат ме, напомнят ми за истинската ми същност, която бавно изчезва от този свят. Но не толкова бързо, колкото си мисли майка ми. Не и когато съм с Уил. Той навярно е единствената причина моето *драки* да е все още живо. В тази пустиня, без скъпоценните камъни и без него, аз съм загубена. Също като целувката на Уил, камъните докосват най-съкровени кътчета на природата ми... и са щит към живота.

Един от камъните достига до мен преди останалите. Затварям очи, поглъщайки лъча от свежа енергия.

— Кой? — прошепвам аз, отваряйки отново очи, макар вече да се досещам.

Тя взима кехлибара от неговото уютно ъгълче сред събратята му.

Разбира се. Стисвам зъби. Знаех си! По някакъв начин знаех, че именно това ще е камъкът, с който ще се разделя.

Навеждам се и се вирам в него, за да го запомня, обещавайки си да го намеря отново. Когато вече няма да съм жертва на прищевките на майка ми. Ако дотогава не съм угаснала напълно. Стъпкана в прахта, превърната във фантома, който тя иска да бъде. Протягам ръка да погала повърхността му. Топла и пулсираща. И енергията моментално ме зарежда с живот.

Сякаш знаейки, че черпя сила от него, майка ми ме дръпва назад, така че да не мога да го достигна.

Кожата ми крещи от болка и копнеж. Спускам се напред, жадувайки да го докосна отново.

— Достатъчно! Трябва да сложиш край на това. — Погледът на майка ми ме изгаря и аз си спомням как изглеждаше тя преди. Жива, бликаща от енергия. Може би камъните все още шепнат и на някаква

част от нея. — Толкова щастлива можеш да бъдеш тук, трябва само да отвориш ума си за този нов свят.

— Да — промърморвам аз. — Може да се пробвам като мажоретка.

Тя накланя глава и ме поглежда строго.

— Няма нищо лошо в това.

Да. На нея това би й харесало. Ако можех и аз да бъда такава. Колко по-лесно би било всичко. Просто ако можех да съм като Тамра.

— Аз не съм Тамра, мамо! Аз съм *драки*...

— Не, ти си...

— Това е истинската ми същност. Ако искаш да убиеш тази част от мен, това означава, че искаш да убиеш самата мен. — Поемам си дълбоко въздух. — Татко разбираше това.

— И сега е мъртъв. Точно това го погуби.

Примигвам.

— Какво?

Майка се обръща, хвърля кехлибара обратно в кутията и аз решавам, че разговорът е приключил, но тогава тя ме поглежда отново и лицето й сякаш не е нейното. В мен се вижда непознат, очите й са необикновено ярки и се стрелкат диво като на звяр, който излиза от прикритието на гората.

— Той си мислеше, че може да намери друг прайд, който да ни приеме. Такъв, който няма да очаква да пожертваме дъщеря си...

— Друг прайд? — възкликвам аз, отказвайки решително да повярвам на думите й. Общуването с други прайдове бе абсолютно забранено. Още от дните на Великата война, когато почти се бяхме изстребили едни други. — Татко не би направил това! — Възможно ли бе наистина да е допускар, че може да намери прайд, който не би го унищожил на място.

— Заради теб? Заради нас? — Тя се засмива горчиво, почти без глас. — О, да. Би го направил. Баща ти бе готов на всичко, за да те предпази, Ясинда. — Очите й стават студени. — И той го направи.

Тръсвам глава в отказ да приема чутото. Баща ми не е умрял заради мен. Това не е възможно!

— Вярно е — продължава тя, сякаш четейки мислите ми и аз знам, че ми казва истината. Ужасната, отблъскваща истина. Цялата

треперя и болката е толкова силна, че почти не мога да дишам. Аз съм причината баща ми да е мъртъв.

Най-накрая успявам да си поема дъх.

— И ти смяташ, че аз съм виновна за това? Защо просто не го кажеш?

Очите ѝ просветват гневно, преди да се свият отново.

— Никога. Обвинявам прайда.

Въртя главата си бавно ту в едната, ту в другата посока, сякаш съм под вода.

— Искам да се върна обратно — казвам аз, макар вече да не знам дали това е искреното ми желание. Просто искам да се махна от нея и да си спестя всичко онова, което ми казва. Общуването с нея ми струва твърде много. На ко съм от това да ѝ разкажа за Касиан, още сега. Но нещо ме спира. — Ти и Тамра можете да останете тук. Може би ще ви посещавам...

Тя гръсва гневно глава.

— В никакъв случай. Ти си моя дъщеря. Свързана си с мен.

— Свързана съм с прайда. Както и с планините и с небето.

— Няма да позволя да се обвържеш на шестнайсет!

Нима тя не вижда какво се случва? Всеки, който се опита да напусне прайда, го очакват единствено беди, болка и смърт.

— Те няма да направят това. — Касиан ми беше обещал. — Аз няма да го допусна...

Тя се изсмива презрително и нещо в гласа ѝ ме изпълва с уплаха.

— О, Ясинда. Кога ще го разбереш най-накрая? Трябва ли да ти го кажа буква по буква?

Поклащам глава объркано и започвам да си мисля, че може би не е трябвало да се доверя на Касиан с такава готовност. Изведнъж ми се струва, че онази нощ пред „Чъбис“ е била толкова отдавна. Защо му повярвах отново?

— Знам, че искат да ме обвържат с Касиан... още преди да...

— Не е само това. — Тя пристъпва напред и сграбчва ръката ми. — Искаш ли да знаеш какви бяха плановите на прайда за теб?

Обзема ме студен ужас, дълбок и отблъскващ, но въпреки това кимвам.

— Ако не бяхме заминали, те щяха да отрежат крилете ти.

Освобождавам ръката си и отстъпвам панически крачка назад, клатейки глава... Не съм в състояние да направя нищо друго. *Не, не, не.* Нашият прайд не бе извършвал този варварски акт от поколения наред. Подрязването на крилете е древен способ за телесно наказание при *дракитата*. Да отнемеш на един дракон възможността да лети, е най-тежката присъда... а самото ѝ изпълнение е ужасно болезнено.

— Те не биха ми причинили това — отвърщам дрезгаво.

— За тях ти си просто предмет, тяхна собственост. Скъпоценен материал за тяхното бъдеще. И затова биха сторили всичко, за да те задържат.

Виждам лицето на Касиан, спомням си сериозното му изражение. Не е възможно да ме е лъгал, не е възможно да е знаел какво ме очаква. Не е възможно да е искал да се върна и да ме подложат на това. Не е възможно! Не го вярвам.

— Това не е истина. Ти би ми казала по-рано...

— Казвам ти го сега. Те имаха много специални планове за теб, Ясинда. И затова не искаха да поемат никакви рискове. Особено след последния ти подвиг.

Сега сълзите се стичат по горещите ми бузи с почти съскащ звук.

— Казваш това, само за да не се върна обратно. — Гласът ми сякаш не е мойт. Чувствата, които бушуват в мен, са толкова силни, че едва успявам да си поема дъх.

— Кога ще пораснеш, Ясинда? Вече не си малко момиче. Това е самата истина. И дълбоко в себе си ти го знаеш. Наистина ли искаш да се върнеш и да се подложиш на всичко това.

— Мамо — казва Тамра от прага на вратата. Тя се визира мен загрижено. Гладкото ѝ чело е леко сбърчено, което ми напомня за времето, когато двете с нея бяхме малки момичета, готови на всичко една за друга. Неизменно едната от нас нощем се вмъкваше в леглото на другата, просто за да се увери, че е добре.

Този спомен притъпява за кратко ужасното ми усещане за самота. Просто съм смутена. Избърсвам с ръка мокрите си страни. Сълзите ме карат да се чувствам слаба и малка. Две неща, който едно *драки* не трябва да бъде.

Може би човешкото у мен е повече, отколкото си мислех.

Гласът на мама омеква и аз трепвам, когато докосна рамото ми.

— Не можеш да се върнеш, Ясинда. Никога. Разбираш ли това?

Кимвайки, аз навеждам глава. Оставям косата си да падне над очите ми, за да не вижда сълзите ми. Поражението ми. Защото знам, че не ме лъже. Всичко, което каза, е истина. Не мога да се върна в прайда.

В безизходица съм — и ако остана тук, и ако се върна. Нямам печеливш ход. Никога няма да бъда свободна.

Истината се стоварва върху ми с цялата си тежест. Жестока, остра болка прорязва лопатките ми.

Втурвам се покрай сестра ми, която стои на прага, и в бързината едва не се препъвам. Замаяна, я чувам да шепне нещо на майка ми. През ума ми пробягва въпросът дали тя също знае какво са ми готвили. И дали е знаела през цялото време. Касиан навярно е бил наясно, че баща му и старейшините са възнамерявали да ми отрежат крилето. Как е могъл да ме гледа в очите и да ме лъже толкова искрено? Изобщо ли не го е грижа за мен? За приятелството, което някога имахме?

Чувствам се засрамена и обърквана... глупава. Убедеността ми, че никога не биха ме принудили да се обвържа твърде млада, сега изглежда нелепа, знаейки вече за намеренията им да ме осакатят по възможно най-жесток начин. Те са способни на всичко.

Превита на две, се хващам за корема и бутвам вратата на банята. Хвърлям се към тоалетната и изпразвам стомаха си, ридаейки, докато болезнените спазми разтърсват тялото ми отново и отново.

Разтреперана и изтощена, най-накрая спирам. Строполявам се на пода. Омаломощена. Безразлична. Облягайки се на хладната стена, заравям лице в двете си шепи и осъзнавам, че всичко, в което някога съм вярвала, всичко, за което съм си мислила, че е истина, не съществува.

Никога не мога да се върна у дома. Аз нямам дом.

Не знам колко дълго съм стояла на пода, когато чувам похлопване на вратата.

— Махай се — извиквам аз.

Изтощена от плач, слушам хрипливия звук на собственото си дишане.

Чувам гласа на Тамра през вратата, толкова тих и приглушен, че ми трябва време, за да го разпозная.

— Не се измъчвай, Ясинда. Ти нямаш никаква вина. Вярвала си им и това е съвсем нормално.

Вдигам глава и се вторачвам във вратата.

Тя знае? И се тревожи за мен?

Предполагам, че не трябва да съм изненадана. Тамра е моя сестра. И колкото и да сме различни, тя никога не ме е мразила или обвинявала за това, че остава аутсайдер за прайда. Вътре в себе си тя никога не ме е осъждала за Касиан. За това, че го спечелих без никакво усилие. Дори и сега, ако провалях живота и тук в Чапарал, тя пак не би ме корила.

Сякаш четейки мислите ми, Тамра продължава:

— Начинът, по който се отнасяха с теб в прайда... все едно си някаква забележителност, а не същество, което трябва да бъде уважавано и обичано — това беше несправедливо. Касиан беше несправедлив с теб. — Тя въздъхва и се питам откъде знае какво имам нужда да чуя точно в този момент. — Просто искам да знаеш това. — Пауза. — Обичам те, Ясинда.

Знам, без малко не отвърщам аз.

Сянката от краката ѝ под вратата изчезва. Прехапвам устни и усещам по зъбите си медния вкус на кръв. Бавно се изправям и излизам от банята.

[1] Вечнозелен храст с ярки цветове. — Б.пр. ↑

21

Тази нощ вали за пръв път, откакто съм тук.

Бях започнала да си мисля, че никога повече няма да видя или да почувствам живителната влага върху кожата си. Че съм попаднала на някакво забравено място, без дъжд и буйна зеленина. Където земята не шепне своите песни.

Но тази вечер небето се разтвори, за да излее безбройните си сълзи. В същия ден, в който мама ми разкри страховитата истина, която беше крила от мен. Моментът изглежда подходящ. Някак си има логика да вали точно сега.

Докато по стъклото на прозореца се стичат дъждовни капки, си мисля за Уил и ужасното му семейство. Той е затворник също като мен. Докосвам напуканите си устни и като че ли го усещам там с върховете на сухите си пръсти.

Безцелно се замислям, какво ли би било да ме целуне Касиан. Друго *драки*. Щеше ли драконовата ми природа да откликне на него? Можеше ли целувката му да бъде също толкова магическа? Способен ли беше да ме целуне и въпреки това да ме лъже в очите? Би ли стоял безучастно, гледайки как режат крилете ми?

Завъртам се в леглото. Заслушвам се. И звукът на дъжда като че ли никога преди не е криел такова очарование за мен. Кожата ми се наслаждава на тихото му барабанене. На нежния му шепот по застланата с камъчета пътека отпред. По металния покрив на градинската барака.

Усмиввам се леко. Мекият, спокоен шум в тихата нощ ме изпълва с надежда. И очакване. По същия начин се чувствах, когато устните на Уил докоснаха моите.

Татко не би желал да се обвинявам за смъртта му и не би искал да се предавам. Обичам майка си, но тя греши. Моето *драки* е твърде голяма част от мен. Не мога да се върна в прайда. И не мога да остана тук, избягвайки Уил, в очакване Касиан да се появи.

Трябва да има друг начин.

Татко би искал да се боря, да намеря начин да съхраня моето драки. Той е умрял в търсене на друг вариант за нас. Направил е своя избор. И неговият план не е бил да ни погребее в света на хора. Дори да не е успял, той е вярвал, че има изход.

Чувам гласа му в ума си, почти сякаш седи до мен: *Намери нов прайд, Ясинда.*

Пръстите ми се свиват, отварят се и се вкопчват в края на завивката ми. Това е отговорът. Това е нещото, което трябва да направя.

Макар да не знам точното местонахождение на други прайдове, аз познавам човек, който може да ме насочи. Мога да попитам Уил. Видях картата със собствените си очи. Ако успея да се добера до нея и да я разуча малко по-подробно, бих могла да запомня точните места.

И това все пак е нещо. Някакво начало.

Дали ще получа информацията от Уил и ще ли мога ли да вляза в онази стая отново, без да събудя подозрение, е друг въпрос. Очевидно пак ще трябва да прекарам известно време с него.

Студени тръпки пробягват по гърба и по врата ми, докато обмислям как да постигна това, без да го изненадам с внезапната промяна в чувствата ми.

Навън изпищява птица. Звукът е тревожен и отчаян. *А йипи ка-каа-ка-каа.* Замислям се за глупавото създание. Представям си го как седи на някой клон, докато дъждът шибва слабото му, крехко телце. Питам се защо не си намери подслон, защо не се скрие някъде. Защо не е по-благоразумно. Може би е изгубено също като мен — откъснато от естествената си среда. Може би не може да се върне у дома. Може би си няма дом.

Щастливата ми усмивка угасва. Потръпва от внезапния хлад в стаята. Дръпвам завивката високо до брадичката си и се опитвам да се стопля.

Свивам се колкото мога повече на топка. Стисвам очи и правя усилие да заключа ума си за писъка на птицата.

Усещам как мама ме целува по бузата и отмята косата от челото ми, както правеше, когато бях малка. Стаята е тъмна. Все още не е сутрин. От кухнята се разлива бледа светлина.

Сигурно току-що е дошла след смяната си, за да си вземе нещата. Кехлибара. Сърцето ми се свива, когато си спомням за него.

Поемам си въздух и усещам приятната мускусна миризма на кафе. То ще ѝ е нужно, за да я държи будна, докато шофира. Където ѝ да отива, едва ли е наблизо, а не е мигнала цяла нощ.

— Бъди добра — прошепва майка ми, сякаш отново съм на шест. Тя казваше това всеки ден, когато ни изпращаше двете с Тамра на училище. — Обичам те. — Да, казваше и това.

С полуотворени очи виждам как сянката ѝ се насочва към Тамра, която спи в леглото си. Устните на мама погалват бузата ѝ. Още едно тихо сбогуване.

След това излиза. Отива да продаде семейното ни наследство. Част от душата ми, която може никога да не си върна.

Светлината в кухнята изчезва. Угасва като духната клечка кибрит. Ключалката на вратата щраква след нея. Устоявам на импулса да скоча от леглото, да изтичам навън, да я сграбча, да я спра, да се хвърля пред нея, умолявайки я да обича онази част от мен, която никога не е обичала у себе си.

Тамра се размърдва в леглото си и после отново потъва в безметежната забрава на съня.

След това тишина. Гробно мълчание. Само аз съм будна. Съзнаваща.

Сърцето ми кърви.

Изхвърчаме през вратата и тичаме по застланата с камъчета пътека покрай басейна. Без мама и нейните напомняния да побързаме, ние, разбира се, закъсняваме. Отново.

Вчера вечерта тя обеща да се върне навреме, за да ни вземе днес от училище. Добре поне, че няма да се налага повече да взимаме автобуса. Мразя миризмата на изгорелите газове, които винаги успяват да проникнат вътре.

Телевизорът на мисис Хенеси работи и аз виждам в щорите ѝ да се отваря пролука. Червен, нащърбен нокът задържа една от ламелите. Поетият от нея ангажимент да ни наглежда, докато мама я няма, не е променил съществено навика ѝ да ни шпионира. Сега тя просто си има оправдание.

Тамра върви бързо пред мен. Тя винаги е нетърпелива да стигнем в училище, но днес повече от всякога. Защото именно днес ще се реши дали ще я приемат в отбора на мажоретките.

Аз ще съм там след училище. Ще гледам и ще ръкопляскам. За да ѝ окажа подкрепата си. Дори докато планирам бягството си. Неприятна бучка засяда в гърлото ми, когато се замислям за раздялата си с Тамра.

Надявам се след време тя и мама да се присъединят към мен в новия прайд, но знам, че е по-вероятно да остана сама. Независимо от това, трябва да рискувам. Трябва да намеря друг прайд, който ще ме приеме и няма да ме погуби, преди да успея да обясня причината за идването ми.

Минавайки през страничната портичка, отпивам глътка кафе от термочашата си. Мама обикновено не ни позволява да пием кафе, но сега нея я няма.

Тамра неочаквано се заковава на място. Бисквитата, която едва е отхапала, пада на земята. Блъсвам се в нея и изохквам, когато горещото кафе се разсипва по пръстите ми.

— Какво...

— Ясинда! — Тя изрича името ми по онзи свойствен начин, както прави, когато съм я ядосала особено много. Като например, грабвайки хлебчето ѝ, което старателно е намазала с масло. Задигайки чашата ѝ, която току-що си е наляла и оставила на плота. Или разменяйки някой от нейните еднакви чорапи с друг от моите, които неизменно са различни.

Косъмчетата по тила ми настръхват, когато проследявам погледа ѝ. Малко по-нататък до бордюра е спрял черен ленд ровър. Двигателят боботи. Вратата на водача се отваря и от джипа слиза Уил. Приближава се бавно, заровил ръце дълбоко в джобовете си.

Замръзвам на място. Той отсъстваше през последните няколко дни — със сигурност отново е бил на лов — забавяйки по този начин плановете ми да изкопча от него нужната ми информация. Сега се качва на тротоара и тръгва по него с елегантната си мека походка. Изглежда красив и в гърдите ми се надига познатата болка, докато си блъскам главата как е възможно самия вид на един човек да те изпълва едновременно с толкова силна обич и боязън.

Не помръдвам. Усещам болка в гърдите си.

— Дишай — заповядва ми Тамра тихо до мен.

Правилно. Поемам си въздух през носа. Това успокоява малко болката. Горещите вибрации дълбоко в мен обаче продължават, придружени от характерния мъркащ звук.

— Какво си мислиш... — Злочестият ми глас заглъхва до шепот.

Тамра изостава малко и се озовава до мен. Раменете ни се докосват. Стрелвам я с поглед. Тя ме гледа така, сякаш аз съм виновна, че Уил стои там на тротоара.

Автобусът се задава отдалече. Боботенето на давящия се двигател става все по-силно. Всеки момент машината ще се появи зад завоя.

Поклащам глава към нея. Тя произнася името ми отново, удължавайки сричките така, сякаш се чува свистене на вятър:

— *Ясинда!*

— Не съм направила нищо — отвърщам аз.

Уил най-накрая проговаря.

— Предположих, че може би ще искаш да те закарам до училище.

Ние го зяпаме глупаво.

— Искам да кажа и двете — добавя той бързо и махва към нас, изваждайки едната си ръка от джоба.

Двете с Тамра се споглеждаме. Автобусът се задава зад ъгъла.

— Този номер обикновено минава ли? — Опитвам да вложа в гласа си отегчение и раздражителност, но нещо не се получава и вместо това в него прозвучават нотки на гняв.

Уил изглежда объркан.

— Кой номер?

— Да се появиш неканен пред дома на едно момиче и да му се усмихнеш мило, очаквайки то да скочи веднага в колата ти?

— Спокойно — прошепва ми Тамра и аз се запитвам дали предупреждението ѝ е продиктувано от страха, че ще изгубя самообладание и ще се преобразя пред Уил, или защото всъщност иска да се сближа с него, въпреки че ми бе казала да го отбягвам. Но защо би искала това? За да свикна с новия си живот и да започна да го харесвам?

Уил кимва и навежда леко глава. Изглежда мил и отблъскващо смирен. Сякаш успявайки да прочете мислите ми, той казва:

— До този момент е минавал само веднъж. — Устните му се извиват в бавна, заговорническа усмивка. Не мога да се овладея. Изчервявам се силно и лицето ми се опъва по онзи опасен начин, спомняйки си нощта, когато се качих в колата му.

— Здравей — казва Уил на Тамра, сякаш току-що е осъзнал, че не се познават. Или поне официално. Протяга ръка към нея, сериозно и делово. — Аз съм Уил.

— Знам. — Тамра оставя ръката му да виси във въздуха. Поглеждайки ме косо, тя казва с въздишка: — Хайде, да се качваме. — И тръгва пред мен.

Уил ѝ отваря вратата. Тя се качва на задната седалка, докато автобусът минава, боботейки, покрай нас. Уил ми се усмихва накриво.

— Изпусна си автобуса.

— Да. — Взираме се продължително един в друг и накрая му задавам парещия въпрос: — Защо си тук?

Той въздъхва дълбоко, при което гърдите му се повдигат.

— Приключих с това.

— Приключи с кое?

— Да ти позволявам да ме избягваш.

Накланям леко глава. Наистина ли не бях успяла да го отблъсна? Възможно ли е да е толкова просто? Толкова лесно? Хоп, и готово! Той е тук, независимо дали това ми харесва или не. Дори не беше нужно да го убеждавам, че съм променила решението си.

— Сигурен ли си, че идеята е добра?

Защото аз не съм. Като истинска страхливка, в момента, в който се виждам изправена пред осъществяването на набелязаната си цел, ме връхлитат съмнения. Не съм убедена, че съм готова за него. Въпреки че се нуждая от информацията, която може да ми даде за други прайдове, рискът да се преобразя, когато сме заедно, все още съществува. И на всичко отгоре искам да съм близо до него. Мога ли да съм с него, без да бъда с него? В истинския си вид?

Способна ли съм да се контролирам?

— Сигурен съм — отвръща той решително.

— Чувал ли си някога израза „Внимавай какво си пожелаващ, защото може и да се сбъдне?“ — И това е най-сериозното предупреждение, което съм отправяла към него до този момент.

— Тръгваме ли? — извиква Тамра от колата.

Усмивката на Уил се връща на лицето му и стопля и без това горещата ми вече кожа.

— Ще се качиш ли? — придумва ме той.

Сякаш имам избор.

— Изпуснах си автобуса — припомням му аз, след което минавам покрай него и се качвам отпред, преди да успее да ми отвори вратата.

Миг по-късно, докато се отдалечаваме от бордюра, ми хрумва, че пътуването до училище ще е доста неловко със сестра ми на задната седалка, предположението ми се потвърждава, когато тя пита:

— Е, какво има между теб и сестра ми?

Той се засмива кратко и се почесва по тила, сякаш нещо го сърби там.

— Тамра! — Подпирайки се на таблото, аз се обръщам и я поглеждам гневно. — Между нас няма нищо.

Тя изсумтява презрително.

— Е, нямаше да седим тук, ако беше така, нали?

Отварям уста, за да я помоля да престане с този разпит, когато Уил ме спира.

— Харесвам сестра ти. Много.

Поглеждам го безмълвно.

Той отвърща на погледа ми и понижавайки глас, добавя:

— Харесвам те.

Предполагам, че знам това, но топлината продължава да нахлува към лицето ми. Завъртам се отново напред, скръствам ръце пред гърдите си и забивам поглед в стъклото пред мен. Не мога да спра да треперя. Не мога да говоря. Гърлото ме боли твърде силно.

— Ясинда — казва той.

— Мисля, че я шокира — изказва предположение Тамра и после въздъхва. — Виж, ако я харесваш, трябва да играеш открито. Не искам всички в училище да шепнат зад гърба ѝ, все едно е някаква пачавра, с която да се занасяш на стълбите.

Сега вече наистина онемявам. Кръвта ми гори. Вече имам една майка, която дава всичко от себе си, за да контролира живота ми. И затова не искам сестра ми да се превръща в майка номер две.

— Знам — отвърща той. — Точно това се опитвам да направя сега... стига да ми позволи.

Усещам очите му върху лицето си. Напрегнати. Очакващи. Завъртам глава към него. Въздъхвам сподавено под ожесточената настойчивост на погледа му.

Уил е сериозен. Което е и съвсем логично. Ако той е готов да сложи край на самотата си заради мен, особено когато подозира, че има нещо важно, което премълчавам за себе си, аз нямам никакво основание да се съмнявам в искреността му.

Палците му барабанят в отсечен ритъм по волана, докато кара.

— Искам да съм с теб. Ясинда. Повече няма да се боря с това.

— Боже! — промърморва Тамра.

И аз знам какво има предвид. Всичко изглежда твърде пресилено. Обяснението му е неуместно, прибързано. Все пак ние сме само на шестнайсет...

Сепвам се и леко трепвам.

Предполагам, че е на шестнайсет. Дори не знам това със сигурност. Не знам нищо за него, освен тайната му. Която някак си помрачава всичко останало. Но у него трябва да има и нещо друго. Нещо повече от тази тайна. Той не може да е само ловец. Само момче, което не иска да бъде убиец. Момче, което спаси живота ми. Момчето,

около което изградих фантастичен ореол. Аз не познавам истинския Уил. Зендър спомена, че е бил болен от нещо, но аз нямам никаква представа какво му се е случило.

Малко по-късно спирам да се самоизмъчвам. Защото той също не ме познава. И въпреки това иска да бъде с мен. Може би това е съвършената ситуация, защото аз също копнея да бъда с него. И не само защото искам да получа необходимата ми информация. Макар тази задача действително да ми предстои. Това е нещо, което бих искала да забравя, но не мога да си го позволя. Сторя ли го, това означава да се примиря с живота си тук. Завинаги. Превръщайки се в призрак. И в този момент чувам един тих глас да шепне в ума ми... *Не и ако имаш Уил.*

Веднага щом Уил паркира, Тамра ни оставя. Гледам я как върви бързо през паркинга. Махва с ръка на няколко души. Настига и тръгва рамо до рамо с едно момиче, чието име не знам. Започват да си говорят така, сякаш са се познавали цял живот.

Уил и аз седим мълчаливо. От мястото, където сме, в далечния край на паркинга наблюдаваме как колите прелитат покрай нас, търсейки по-добри места близо до входа.

Сещам се само за една-единствена причина да паркира толкова далече. И тя е никой да не ни види заедно.

Първият ми импулс е да се разсмея горчиво, но не го правя. Изглежда, че той не е толкова готов да се изправи пред света с мен, колкото си мисли. Притискам учебниците до гърдите си, потропвайки леко с крака по пода на колата.

— Може би е добре да тръгваме — казва той.

Кимвам. Той загася двигателя.

— Какво имаш първия час? — пита Уил.

— Защо?

Поглежда ме учудено.

— Ясинда — казва той тихо, почти през смях. — И дума ли не чу от това, което ти казах? Да не мислеше, че се шегувам?

Може би. Да. Странно е как съмнението може да ти попречи да забележиш нещо, което е ясно като бял ден.

— Ще те изпратя до стаята ти — заявява той, сякаш е трябвало сама да се досетя за намеренията му.

Аз искам това, напомням си аз. Да си позволя да се сближа с него, за да разбере какво ни свързва... тази близост между нас. Да скъся дистанцията помежду ни и да стана негов довереник. Да науча всичко каквото мога за другите прайдове. Няколко добре подбрани въпроса ще бъдат достатъчни за целта. И след това, когато получа необходимите ми отговори, ще направя своя ход. Бягство.

Посървам при мисълта, че ще трябва да се разделя с него завинаги. Гледам с възхищение широката ръка на Уил, която стиска здраво волана. Запитвам се дали е възможно да обичаш ръцете на едно момче. Да изпитваш толкова дълбок копнеж само при вида им. Толкова силни и загорели от слънцето, с леко изпъкнали вени по опаката страна на китките, подобни на планински хребети.

— Е, какво ще кажеш?

Отново го поглеждам. За момент ми хрумва, че ме пита за плановете ми. Дали съм готова да го използвам? Усещам в устата си лош вкус. Поклащам глава, примигвам и се опитвам да мисля. Ако въпросът се свежда само до това какво ще получа, ако бъда с него, тогава всичко би било по-лесно. Но случаят не е такъв. Нещата не се изчерпват само с това, че той ми вдъхва живот. Е, до голяма степен и заради това, но има друго. Уил ме видя в моето въплъщение като дракон и сметна, че в мен има нещо красиво, нещо, което си струва да бъде спасено. Това завинаги ще остане в мен, запечатано дълбоко и неотменимо.

Затова се чувствам привлечена от него и винаги ще бъда.

Кожата изскърцва под него, когато се размърдвана седалката.

— Това, което изпитвам към теб, Ясинда... Знаем, че и ти чувстваш същото.

Взира се в мен толкова настойчиво и жадно, че успявам само да кимна. Съгласявам се. Разбира се, че и аз чувствам същото.

— Така е — признавам.

Но не го разбирам. Не разбирам защо трябва да изпитва това към мен. Защо иска да бъде с мен толкова много? Какво мога да му дам? Защо ме спаси онзи ден в планините? И защо ме преследва сега? При положение че никое друго момиче преди мен не е успявало да привлече вниманието му?

— Добре — казва той. — Тогава какво ще кажеш да излезем заедно?

— Да излезем заедно? — повтарям аз, сякаш никога преди не съм чувала подобно нещо.

— Да. На среща. Съвсем официално. Ти и аз. Довечера. Нещо, което трябваше да направим много отдавна. — Усмивката му става поширока, при което на бузите му се появяват дълбоки трапчинки. — Вечеря. Филм. Пуканки.

— Добре — се отронва неволно от устата ми.

За момент забравям. Забравям, че не съм обикновено момиче. И че той не е обикновено момче.

За пръв път разбирам Тамра. И копнежът да бъдеш нормален.

— Добре. — Приятно ми е да повтора думата. Да се преструвам, че това е нещо съвсем тривиално. Да се опивам от вида му, забравяйки, че има скрита причина, поради която трябва да изляза с него. Причина, която ще ни раздели завинаги.

Глупачка. Нима допусках, че би могла да имаш някакво бъдеще с него? Мама е права. Време е да порасна.

Уил се усмихва. После бързо слиза от колата. За момент съм обърквана. След това се появява до вратата ми, отваря я и ми помага да сляза.

Заедно вървим през паркинга. Един до друг. Направили сме само няколко крачки, когато хваща ръката ми. Докато приближаваме входа на сградата, виждам няколко души да се мотаят около пилона. Тамра с обичайната ѝ компания. Бруклин най-отпред.

Опитвам се да освободя ръката си. Пръстите му стисват моите.

Поглеждам го, виждам решителността в очите му. Неговите кехлибарени очи, които проблясват ярко във вече горещата сутрин.

— Страхливка.

— О! — е единственото, което успявам да кажа. Гняв. Негодувание.

Спирам се. Обръщам се и заставам с лице към него. Усещам как нещо в мен се прекършва. Сега съм свободна и мога да правя каквото поискам.

Надигам се на пръсти, обгръщам с ръка врата му и придърпвам лицето му към моето. Целувам го. Точно там, пред училище. Дръзко. Глупаво. Предявявам правата си над него публично, като драки, стоящо пред прайда в обвързваща церемония.

Но след това забравям за публиката ни. Забравям всичко, освен сухата топлина на устните ни. Белите ми дробове се стягат, свиват се. Чувствам как кожата ми започва да блести с нарастващата топлина в дробовете ми. Гореща вълна се надига към гърдите ми.

Това не е най-умното нещо, което някога съм правила.

Отдръпвам се, преди да е станало твърде късно. Усещам парата в дъха си и стисвам устни. Ноздрите ми се разширяват, докато топлината

излиза през тях. Докосвам с пръсти лицето си, за да се уверя, че всичко е наред.

— Здравей, Уил, Ясинда. — Зендър минава покрай нас, тясното му лице е подозрително благо, а тъмните му очи са тънки като цепки, празни и бездушни.

Тялото на Уил се напруга. Онзи мускул отново трепва на челюстта му.

Ангъс е по-неприкрит. Голяма едра маймуна, ходеща до брат си със зяпнала уста.

Уил ги наблюдава с тежък поглед, докато се отдалечават. Първият звънец бие.

— Ще закъснеем. — Поглеждам към входната врата, към която се насочва множеството. Стотици тела. Тамра ми кимва, преди да се присъедини към потока.

Само едно момиче остава на мястото си. Бруклин стои там, гланцираните ѝ устни са силно свити и се е вторачила в мен. Отмествам поглед. Обратно към Уил. Той не я гледа. Очите му са приковани в моите. Сърцето ми се свива. Той кимва, сякаш отговаряйки си на някакъв ням въпрос, и отново улавя ръката ми.

И аз забравям за Бруклин.

* * *

Катрин ме настига в коридора преди седмия час.

— Къде е гаджето ти? — шегува се тя. Отново. Дразни ме през целия ден. Откакто Уил ме изпрати до масата ни за обяд, преди да отиде в час.

— Не знам.

Оглеждам претъпкания коридор. Досега Уил ме чакаше пред стаята ми всеки път щом звънецът биеше. Нямам представа как пристига толкова бързо, но не се оплаквам. Напредването през шумното множество в коридора е много по-лесно, когато е до мен. Предполагам, че обяснението е в начина, по който той въздейства на моето *драки*. Прави ме по-силна и всичко останало изглежда незначително.

— Бързо, да отидем до тоалетната преди часа. — Тръгвам след Катрин и се мушвам в тоалетната, която е най-близо до стаята ни.

Докато чакам, тя говори от кабинката:

— Тази вечер ще ходя на концерт с Бърнард, ако искаш да дойдеш...

— Имам други планове.

— Нека позная. Уил.

Едно момиче излиза от съседна кабинка и оставаме в тоалетната само двете. Първият звънец бие и виковете на учениците отвън постепенно стихват до тихо мърморене. Катрин излиза и тръгва към умивалника.

— По-добре да побързаме — казвам аз.

Тогава вратата на тоалетната се отваря и вече не сме сами.

Бруклин влиза с още четири момичета. Обичайната шайка. Никое от тях не се усмихва. Всички имат еднакви изражения на лицата си и неволно ми хрумва, че не мога да ги отлича едно от друго. Блестящи устни. Тъмносиви очни линии. Перфектно опънати коси.

Катрин спира водата. Изтръсква ръцете си и се обръща, преценявайки с поглед момичетата, които са блокирали вратата.

Въздъхвам, странно спокойна. Знам защо са тук... Знам, че това неизбежно щеше да се случи рано или късно. Съжалявам само, че и Катрин е въввлечена.

Вторият звънец бие.

Коридорът утихва и ние потъваме във внезапна гробна тишина с група момичета, решени да ме сложат на мястото ми.

Минават няколко секунди. Може би минути. Не знам колко време ще е нужно, преди някой да проговори или да помръдне. Бруклин като че ли дори не е сигурна какъв трябва да е следващият ѝ ход, какво да каже или да направи.

Най-накрая проговарям, надявайки се да спечеля предимство от нерешителността ѝ.

— Това беше звънецът. Не искаме да ни пишат отсъствия. — Поглеждам Катрин, давайки ѝ знак да ме последва през стената от момичета.

— Да — казва Бруклин язвително, накланяйки леко глава. — Но това не е от голямо значение сега.

Спирам на сантиметри от нея. Тя и групичката момичета стоят плътно една до друга. Нищо, освен груба сила няма да ги накара да се поместят.

— Но ти знаеш кое е от значение за мен — продължава тя.

Чакам, посрещайки погледа ѝ.

— Червенокоси кучки, които идват в училището ми и се държат така, все едно са негови собственици.

— Престани, Бруклин — намесва се Катрин и в тона ѝ се долавя едновременно досада и раздражение.

Една от придружителките на Бруклин тиква физиономията си към Катрин.

— Никой не говори с теб, загубенячке.

Бруклин пристъпва напред. Стоим лице в лице.

Свивам рамене, убедена, че съм попаднала в някакъв тъп филм за мажоретки, които се борят за надмощие.

— И какво според теб трябва да направя аз?

Спокойствието ми като че ли разпалва гнева ѝ.

— Да се върнеш в дупката, от която си дошла!

— Не бих казала, че съм тук по собствена воля. Може би трябва да поговорим с майка ми за това... Аз нямах голям успех.

Тя накланя още повече глава, сякаш сериозно обмисля предложението ми.

— А какво ще кажеш за това? Ти изчезваш, защото в противен случай ще пострада сестра ти.

Неволно ахвам и се вирам в петте момичета. Те сериозно ли говорят?

— Да. Искаш ли животът и на двете ви тук да стане ад? — обажда се една блондинка с плитки. Доколкото си спомням онази, която беше на върха на пирамидата по време училищното събрание в салона.

— Мислех, че харесвате Тамра — казвам.

Бруклин свива рамене и скръства ръце пред гърдите си.

— Тя е окей. Съобразява се с реда на нещата тук. Нея можем да я приемем. — Очите ѝ ме стрелват в упор. — Но не и теб.

— Остави Тамра на мира. — Свивам пръстите си, при което ноктите ми се забиват в дланите. Приветствам болката. Тя подхожда на гнева ми. Дробовете ми се стягат, горят. Тлеят дълбоко в мен. — Това е между нас.

— О — възкликва Бруклин едновременно присмехулно и нацупено. — Колко мило? Ти очевидно си добрата сестра? И може би, ако спреш да се занаяш с Уил, ще си помисля как сестра ти да влезе в отбора за мажоретките.

Момичетата кимат, самодоволно ухилени.

Усещам напрежението във въздуха, парливо като дим, избухливо като барут.

— Това са пълни глупости. Хайде, Ясинда. — Катрин се опитва да ги избути с ръце и тяло, за да мине. Грешен ход. Действието ѝ възпламенява Бруклин и групичката ѝ. Напрежението изригва като освободена пружина.

Момичетата се нахвърлят върху нея. Катрин извиква, звукът е внезапен и остър в наелектризирания въздух. Зървам очите ѝ с цвят морска вода, разширени и изплашени, преди да изчезне под камарата от тела.

— Катрин! — Спускам се към тях и изведнъж се озовавам в хаотично кълбо от гърчещи се тела.

Лакът попада в ребрата ми и ми изкарва въздуха. Не мога да стигна до Катрин. Не мога да различа кой, кой е... Нещо се стоварва

болезнено върху лицето ми, вероятно нечий юмрук.

Главата ми бучи, ушите ми все по-силно пицят. Гърдите ми са разтърсени от дълбок тремор. И после е вече твърде късно. По някакъв начин се озовавам на пода. Чувам познатия мъркащ звук, в недрата ми се надига гореща вълна, която ври, кипи и припламва като опустошителен огън. Аз съм погълната.

Студените керамични плочки съскат под горещата ми тръпнеща кожа.

Остра обувка се забива в ребрата ми. Изохквам и се сгърчвам под силата на удара. Болката.

Опитвам се да се изправя, но отново съм съборена на земята. Брадичката ми се удря в пода. Кръв потича по зъбите ми и усещам в носа си медния ѝ привкус. Преглъщам бликналата струя с надеждата, че тя може да охлади огнената вълна, която бушува в мен. Но напразно. Продължавам да горя и да тлея. Белите ми дробове излъчват топлина. Устата ми се изпълва с пара и обгаря ноздрите ми.

Чувам ругатни. Придружени от препоръки и поощрения как да бъда пребита. Каквито и да са били намеренията им при влизането им в тоалетната, сега тези момичета са се превърнали в освирепяла тълпа.

— Хванете я!

— Дръжте я!

— Уловете я за косата!

Нечия ръка усуква косата ми, изтръгвайки цели кичури от нея. Сълзи парят в очите ми. Примигвам, опитвам се да ги избърша.

Без да мисля, извърщам лице към задушавачата ме камара от тела. Откривам ръката, която ме държи и наранява...

Отварям уста и поемам дълбоко въздух в свитите си дробове.

И духвам.

Последвалият вик променя хода на схватката. Той не е като писъците, които можеш да чуеш по филмите. Издига се, отеква от стените и остава да ечи още дълго в ушите ми. Всичко спира рязко. Включително и сърцето ми, което замира в тъмната пещ на гърдите ми.

Всички се оглеждат диво, търсейки причината.

Всички, с изключение на мен.

Поглеждам Бруклин. Лицето ѝ е бледо. Устата ѝ трепери. Пронизваща болка е изцъклила очите ѝ. Тя се поклаща напред-назад на

пода в тоалетната, пръстите ѝ са свити около ръката ѝ, върховете им са побелели там, където са забити в плътта ѝ. Подушвам въздуха. Долавям миризмата на изгоряла кожа.

Блондинката от върха на пирамидата се навежда към нея.

— Какво стана?

Бруклин приковава погледа си върху мен.

— Тя ме изгори!

Сетне дръпва ръката си, за да разкрие поразеното място. Изгаряне от втора степен. Кожата е бебешко розова, влажна на вид, олющена и белезникава по краищата. Всички погледи се насочват към мен.

Въздържам се да я поправам. Мястото е по-скоро опърлено, отколкото изгорено. Възпрых огнената струя, едва-що напуснала устните ми. Пламъците почти не я докоснаха. Можеше да пострада много по-зле, наистина.

Катрин ме поглежда.

— Имаш запалка ли?

Не успявам да отговоря.

— Хванете я.

Те отново се нахвърлят върху мен. Боря се, опитвам се да се освободя от скупчените върху мен тела. Кожата ми потръпва и избледнява, копнеейки за промяна.

Катрин изкрещява името ми, докато Бруклин дава гръмогласно нареждания.

Белите ми дробове се разширяват и се изпълват дим. Пулсираща пара пълзи в гърлото ми, разширявайки трахеята ми. Стисвам устни, решена този път да задържа огъня в себе си, но усещам и вкуса на страха в устата си. Страхувам се от тях. За тях. Страхувам се от това какво ще направи моето *драки*, ако не избягам от тази тоалетна. Страхувам се от последствията, които би имал този инцидент за мнозина...

И резултатът не закъснява. Нямам никакъв шанс да се противопоставя на инстинкт, който е бил изграждан цели хилядолетия. Крилата ми напират, мембраните всеки момент ще се появят на гърба ми. Простенвам, боря се, устоявам, колкото мога по-дълго. Костите ми се обтягат. Човешката ми кожа избледнява и истинското ми лице придобива очертания, носът ми се разширява и изпъква напред.

Усилията ми са напразни.

Предавам си. Поне отчасти. Успявам да задържа пълното си преобразявано на мръсния под в тоалетната, но не за дълго.

Издишам през носа си — това е единственият ми избор. Извивам шията си, повдигам глава и ги заливам с горещия си дъх.

Те ме пускат, пищейки, и се отдръпват панически назад. Падат на пода.

Изправям се на крака и зървам отражението си в огледалото. Златисточервеният блясък на кожата ми. Изострените ми черти и изпъкналият ми нос. Лице, което ту потъмнява, ту засиява като мъждукаща огнена светлина.

Извиквам и се спускам към една от кабините, затръшвайки вратата. Поемам си въздух и се опитвам да охладя белите си дробове.

И се надявам, отчаяно се надявам, никоя от тях да не е видяла онова, което видях току-що в огледаното.

С треперещи длани притискам вратата. Навеждам глава и се вирам в протритите върхове на обувките си. Поемам си дълбоко въздух, докато изтръпналият ми гръб се извива. Съсредоточавам се. Задържам крилата си, които напират да се разтворят и да разкъсат блузата ми.

Задъхана, се боря с всеки инстинкт, с всяка частица от съществуването си. Ръцете ми треперят. Мускулите ми горят. Толкова е трудно, когато част от мен вече е разкрита и останалата част от природата ми иска да се появи.

Този път всичко е обратното. Аз се опитвам да съм човек, да потисна своето *драки*.

Не сега! Не сега! Отмятам глава, кичур коса попада в устата ми и го изплювам.

Чувам няколко гласа едновременно пред кабинката си, но не мога да ги различа. Имам сили единствено да отблъсквам поглъщащата ме топлина.

Тогава го чувам.

Него.

Единственият глас, който ще чуя дори и да съм мъртва. Дори да съм гниещо тяло в земята, бих се надигнала и бих се послушала. Той ме изпълва и подклажда огъня в мен.

Страхът ми се засилва.

— Махни се! — Гласът ми вече е глух и хриплив заради огъня, който тлее в мен. Раздвижвам челюстта си, преглъщам, опитвам се да спра трансформацията на гласните си струни.

Той не трябва да е тук. Не трябва да ме види така.

— Добре ли си? — Уил тропа по вратата. — Нараниха ли те?

— Да сме я наранили? — изръмжава Бруклин. — Виж ми ръката. Тя ме изгори. Аз само я погледнах и тя ме нападна. Излизай оттам! — Ритник разтърсва вратата, отпращайки я към треперещите ми длани. Отскачам назад.

Лицето ми се изпъва, страните ми се изострят, костите ми постепенно се наместват. Губя борбата. Поглеждам ръцете си и простенвам при вида на тъмнеещата ми кожа. Завладяна съм от древен инстинкт. Нуждая се от повече време.

Защо трябва да е тук сега?

Крилата ми си пробиват път навън, малко по малко, но достатъчно, за да чуя как блузата ми се разпаря.

Памучната ми тениска се разхлабва при раменете ми и се плъзва надолу. Крилата ми се разгъват, тънките като паяжина мембрани на гърба ми се разтягат, трептейки, копнеейки да полетят. Все още не съм се преобразила напълно, но крилата ми са достатъчно силни, за да ме издигнат във въздуха.

Стъпалата ми се отделят от керамичния под.

Улавям се за хлъзгавите страни на кабинката, борейки се да успокоя трептящата червено-златна плът. Огънят бушува в мен. Правя всичко по силите си, за да върна човешкия си облик. Стисвам зъби, за да сподавя вика си. От гърдите ми се откъртва стон.

— Ясинда! Отвори вратата!

След това се чува друг звук. Трясък. Скърцане на обувки по керамични плочки. Силно трополене. Цялата кабинка се тресе около мен.

— Ясинда... — казва някой задъхано.

Но този път гласът идва вече от другаде. Проследявам го. Сърцето ми е в гърлото, премигвам силно и поглеждам нагоре.

Уил се вижда отгоре в мен, покачен на кабинката, устата му е леко отворена от потреса на откритото се пред него зрелище. Лешниковите му очи блестят хлад, но и нещо в него умира, докато ме гледа.

— Уил — успявам да произнеса с огнения си дъх, почти нечленоразделно. — Моля те!

Не мога да позная лицето му. То е все така красиво, но в същото време и различно. Ужасяващо.

Сетне той изчезва. Чувам тежкия звук от отдалечаващите му се стъпки. Той бяга от тоалетната. Бяга от мен!

Според часовника над бюрото на директора все още тече седмият час.

Сигурна съм, че това е някаква грешка. Не е възможно да съм предала вида си и да съм изгубила всичко, всякаква надежда и шанс, в това число и Уил, за толкова кратко време.

Директорът затваря телефона и отново ме поглежда. Очите му са яркосини под рунтавите му сиви вежди. Сигурна съм, че този поглед вдъхва страх у повечето ученици, но върху мен няма голямо въздействие. Не и точно сега, когато някъде наблизко Уил намества последните парчета от пъзела.

Стоя сковано, после извързвам глава и поглеждам през прозореца на кабинета му към червеникавокафявата земя около училищния двор, напукана и сбръчкана като кожата на старец под палещото слънце.

Успях напълно да възвърна човешкия си облик, преди да дойде охраната на училището, за да провери какво се случва. Въпреки потвърждението на Катрин, че не ние сме започнали свиването и че сме били нападнати от Бруклин и приятелките й, аз съм временно отстранена от училище.

Няколко от момичетата показаха изгарянията си като доказателство срещу мен. Макар да не успяха да намерят никаква запалка у мен, теорията им беше, че съм я пуснала в тоалетната.

— Майка ти пътува насам.

Кимам, знаейки, че би трябвало вече да си е у дома. Тя обеща да ни вземе от училище този следобед.

Нося червена тениска с надпис „Чапарал“, която мирише на кашона, от който я взех. Разпраната ми блуза е на дъното на едно кошче за боклук. Всички предположиха, че се е скъсала по време на боя. Още едно предположение, срещу което нямам никакви възражения.

— Ние не толерираме такова поведение в училище, мис Джоунс. Никакво насилие, никакви свади.

Аз кимвам, почти без да се замислям над онова, което казва. В ума си виждам само лицето на Уил. Чувам звука от стъпките му, когато побягва от тоалетната. Мисля си колко ли ме мрази.

Постепенно, с всеки изминал момент, ужасът ми се засилва. Случи се и нещо друго. Нещо по-лошо от това, че Уил ме мрази — и точно толкова страшно.

Направих го! Аз изложих на показ *дракитата*. Разкрих най-голямата ни тайна. Онази тайна, която ни пазеше в продължение на векове. Единственото нещо, което ловците и *енкросите* не знаят. И никога не трябваше да научат.

Но сега те вече знаят.

Или поне един от тях. Изцяло по моя вина. Затварям очи. Стомахът ми се свива. Обзема ме хладно отчаяние, което кара кожата ми да настръхне.

Директорът очевидно забелязва колко съм нещастна. Но греша за причината.

— Виждам, че се разкайвате. Добре. Явно осъзнавате сериозността на действията си. Очаквам да се държите подобаващо, когато се върнете в училище. Вие сте нова тук, мис Джоунс, и не започвате добре. Помислете над това.

Успявам да кимна.

— Добре. Можете да изчакате майка си отвън. — Той отваря вратата. — Ще говоря с нея за наказанието ви, когато пристигне.

Изправям се и излизам от стаята. Тялото ми се движи бавно и немошно — изтощено от вътрешната борба, която водя със себе си. Отпускам се на един стол, при което секретарката ме стрелва с присвити очи. Няма съмнение, тръгнал е слух, че съм някаква агресивна пироманка. Скръствам ръце пред гърдите си, подпирам глава на стената зад мен и чакам майка ми. Потисната и притеснена.

Притеснявам се за това какво ще направи Уил. Ще каже ли на баща си? На братовчед си? Или просто ще се изправи срещу мен? Как да го убедя, че не е видял онова, което видя съвсем ясно? Особено след като ме хвана да се ровя из къщата му.

Всъщност се радвам, че ме освободиха от часовете. Радвам се, че ще мине време, преди отново да застана лице в лице с него. Ако приемем, че вече не ме очаква на прага на дома ми с ловната си дружинка — всички горящи от желание да ме заличат.

Часовете вече са свършили, когато мама приключва разговора си с директора. На излизане от кабинета с облекчение забелязвам, че сградата е празна, а коридорите — пусти.

Мама не ми говори, докато вървим към паркинга. Пази злокобно мълчание. Поглеждам я на няколко пъти, искам да я попитам за пътуването ѝ, искам да знам какво е станало с кехлибара. Дори и сега,

след всичко, което се случи, се нуждая от потвърждение, че част от мен е изгубена.

Тамра чака до колата. По бледото ѝ лице има големи червени петна и аз знам, че причината не е в това, че сме я оставили да чака на слънцето. Плакала е. Червените ѝ шорти и бялата тениска обясняват всичко. Днес беше конкурсът за мажоретки. След всичките неща, които преживях, аз почти забравих, че днес бе големият ѝ ден.

— Как можа? — побързва да каже тя с пламнало лице. — Ти ме лиши от всякакви шансове. Дори и да бях носителка на златен медал по гимнастика, те пак нямаше да гласуват за мен! Не и след като ги нападна.

Въздъхвам унило и въздухът излиза през устните ми със свистене. Тя няма представа как се опитвах да я защитя. Нито пък подозира колко зли са тези момичета. Достатъчно е обаче само да я погледна бегло, за да разбере, че не е готова да ме изслуша.

— Съжалявам, Тамра, но...

— Съжаляваш? — тя поклаща мрачно глава. — Където и да отидем, винаги се случва едно и също. — Тя размахва ръце, сякаш търсейки най-подходящите думи. — Защо винаги всичко трябва да се върти около теб?

Взирам се в нея. В очите, които толкова приличат на моите, и ми се иска да мога да ѝ отговоря. Искане ми се да мога да отхвърля обвинението ѝ, но не мога.

Гласът на майка ми ни спира.

— Това не е мястото за този разговор. Качвайте се в колата. Веднага! — Тя се оглежда неспокойно. Не сме останали незабелязани, защото няколко души се мотаят из паркинга.

Сядам отзад. Вече съм сложила колана, когато мама затваря вратата си.

— Не е нужно да се разправяте на всеослушание. — Тя поглежда през рамо с ключовете в ръка. — Вече разговарях с директора. Искаш ли сега да ми обясниш какво точно се случи?

Прехапвам устни за момент и сетне въздъхвам. Каквото и да кажа, ще прозвучи нелогично.

— Бях нападната в тоалетната. — Свивам рамене, сякаш това е нещо, което се случва всеки ден. — И се преобразих.

Сестра ми изпъшква.

Раменете на мама се отпускат. Обръща се и запалва колата. От климатика лъхва топла струя въздух.

— Много ли беше лошо?

Думите ѝ като че ли загатват, че преобразяването винаги е нещо лошо. И този път съм съгласна с нея.

— Скрих се в една тоалетна. Не можах да ме видят. Или поточно не разбраха какво са видели. Но изгорих една от тях. За да се освободя. — Трепвам леко.

— Може би повече от една.

Сестра ми е бясна, цялата се тресе на седалката.

— Това е просто страхотно!

— Тамра — казва мама, въздъхвайки тежко. Ноздрите и се свиват и се разширяват. — На Ясинда не ѝ е било лесно. И се е справила по-добре, отколкото сме могли да се надяваме.

Сепвам се, чудейки се дали наистина го мисли. Самата аз нямах чувството, че съм се справила добре, а по-скоро, че едва съм оцеляла.

Мама запалва колата и излиза от паркинга.

— Една седмица у дома е може би точно това, от което се нуждаеш.

— Седмица у дома? — Тамра се обръща и ме поглежда свирепо. — Наказали са те?

Мама продължава:

— Може би ти се струпа много наведнъж, Ясинда. Не трябваше да те пращам веднага на училище. Всичко това... ти дойде твърде много.

— Аз исках да ходя на училище — прозвънява гласът на Тамра.

— Не можеш да очаквам от теб да се промениш толкова бързо. Едва май месец е. Ако само успееш да издържиш до лятото, сигурна съм, че когато тръгнете отново на училище наесен...

— Никой ли няма да ме чуе? — извиква Тамра. — Днес се разминах с нещо, което ужасно много исках. — Тя удря с юмрук по бедрото си.

Мама я поглежда сепнато.

Тамра завърта недоумяващо глава.

— Защо винаги говорим за Ясинда?

— Дай ѝ малко време, Тамра — казва мама утешаващо. — Скоро всичко това ще свърши.

— Имаш предвид, че скоро ще съм мъртва — вметвам обвинително. — Защо просто не говориш открито? Ти искаш да кажеш, че скоро моето *драки* ще бъде мъртво. Няма ли някога да сложиш край на това? Няма ли да престанеш да се държиш така, сякаш убийството на част от мен... на самата мен, е нещо неизбежно, което ще те направи щастлива? Не можеш ли просто да ме приемеш такава, каквата съм?

Майка ми свива устни, без да отклонява поглед от пътя.

Тамра отпуска глава на седалката си, мърморейки сърдито.

И тогава разбирам, че нито една от двете няма да го направи. Те са единственото семейство, което имам, но съм толкова откъсната от тях, че ги чувствам чужди.

Изгубих Уил. Разкрих драконовата си природа. Отчуждих семейството си от себе си. Дори собственият ми прайд иска да ме прекърши.

Няма къде да отида, няма къде да избягам.

Но не мога да остана и тук.

Тази вечер сестра ми има среща. Тази вечер за първи път трябваше да изляза с Уил. Забелязвам иронията в нещата. Вечеря. Филми. Пуканки. Тя ще получи това. Но не и аз. Не очаквам Уил да дойде. Не и след онова, което се случи днес. И все пак, когато на входната врата се почуква, сърцето ми прескача няколко удара и окрилена от надежда, усещам как стомахът ми премалява.

Момчето, с което ще излиза Тамра, е от нашето училище и в момента стои неспокойно в малката ни всекидневна, бършейки потните си длани в джинсите. Името му е Бен. Сладък е и с мили очи. Рус. Но малко по-нисък от мен и Тамра.

Опитвам се да не мисля за Уил и за това какво ще правя сега, когато знае. Не мога да очаквам от него да се преструва, че не ме е видял. Всеки момент той и семейството му могат да влетят през вратата и да ме отведат. Споменът за първата ни среща ми дава известна надежда. Тогава той ме пусна. И сега, когато ме познава, не би допуснал да ме наранят и не би ме предал на семейството си. Нали? Семейство, с което не иска да има нищо общо. Семейство, което ненавиждано, разбира се, може да се окаже, че се лъжа. Трябва да разкажа всичко на майка ми и незабавно да напуснем Чапарал, но не намирам сили да го направя.

Защото това би ме разделило завинаги от него. Не че имам как да го задържа. Особено сега. *Това са глупости, Ясинда.* Бездействието ми е абсолютно недопустимо. Не мога да рискувам безопасността на семейството си по този начин... Не мога да разчитам на това, че Уил няма да се превърне в ловец, за какъвто е бил обучен, и че няма да ме предаде на семейството си.

Наблюдавам Тамра и Бен през прозореца, стоя тихо, не казвам нищо.

Чувствам се ужасно. Не защото Тамра излиза на среща, а аз не, а защото дори не знаех, че е била поканена. Не знаех, че харесва някого. Нямам право да кажа нещо, което може да ѝ развали вечерта. Не и тази вечер. Може би утре...

Тя е права. Всичко винаги се върти главно около мен. Осъзнаването на този факт ме кара да се замисля за нещо друго и в очите ми напират сълзи.

Тъй или иначе всичко скоро ще се свежда до мен.

Когато напусна това място, ще трябва да продължа сама. Да бъда сама. Може би завинаги.

Будна съм, когато Тамра тръгва на училище в понеделник сутрин, но не ставам. Преструвам се, че спя, докато се облича. Когато тя и мама излизат, аз се надигам и си приготвям омлет със сирене, какъвто правеше татко, след което закусваше, гледайки разсеяно сутрешния блок.

Следобед съм вече уморена от гробната тишина в къщата. Изтощена съм от притеснения за това какво ще направи Уил. Решавам да се разходя. Пет минути по-късно дърпам потника си, който е залепнал за потното ми тяло. Когато стигам голф игрището, спирам, за да се полюбувам на зеленото пространство, което изглежда толкова нелогично сред напуканата суха земя, която го обгражда. Сядам и прокарвам пръсти през тревата, докато не забелязвам любопитните погледи на неколцина побелели пенсионери, обути в увиснали панталони. Обещавам си тази седмица отново да се опитам да полетя и се отправям към вкъщи, планирайки следващия си ход — да проникна в дома на Уил, за да видя още веднъж картата.

Когато се прибирам, мисис Хенеси е навън и полива цветята си.

— Значи си била ти — подхвърля тя.

Спирам се.

— Моля?

— Майка ти ми каза, че едната от вас са я наказали в училище.

Страхотно. Очевидно съм оправдала всичките ѝ подозрения, че е допуснала в дома си семейство злодеи.

— Предположих, че си ти — добавя тя с нотка на задоволство.

Много мило, мисля си аз, бързайки да затворя вратата след себе си.

— Направила съм гулаш — провиква се тя.

Правя пауза.

— Какво е това?

— Говеждо с лук и чушки, с малко заквасена сметана отгоре. — Тя свива рамене. — В случай, че си гладна. Направила съм достатъчно.

Така и не свикнах да готвя само за един.

Поглеждам я за момент, преосмисляйки мнението си за нея. Може би не е толкова любопитна, а по-скоро самотна. Особено като се има предвид колко много време прекарва съвсем сама в тази пуста къща. Да, в случая става дума за самота.

— С удоволствие — отвърщам аз. — Кога?

— Все още е топъл. — Тя се затътря бавно към къщата.

Миг по-късно я следвам.

На другия ден не чакам покана. Тръгвам към мисис Хенеси веднага щом мама и Тамра излизат от къщи.

Мисис Хенеси не говори много. Тя готви. И пече. Много. Твърдението ѝ, че винаги приготвя много храна, е самата истина. Храни ме така, сякаш съм някакъв болник, който трябва да напълнее. Кое е мило от нейна страна.

Компанията ѝ ми помага да не мисля за Уил.

По време на закуската, която се състои от пържени филийки, поръсени обилно с пудра захар и напоени със сироп, чувам звук. Почукване. Отпускам вилицата си над чинията.

Мисис Хенеси също го чува.

— Това вашата врата ли е?

Кимвам с глава, изправям се и тръгвам към прозореца на всекидневната ѝ.

— Не знам кой може да е — казвам, надниквайки през щорите.

Уил стои на прага на къщата ни.

Замръзвам на място и премислям възможностите си. Дали мога да падна на пода и да се скрия, без да ме забележи? Не съм готова за това. Не съм готова за него.

— Това приятелят ти ли е?

Накланям леко глава.

— Не... да... не.

Мисис Хенеси се засмива дрезгаво.

— Е, със сигурност си го бива. Защо не отидеш при него?

Поглеждам я.

— Какво? Лоша идея ли е? — пита тя. — От какво се страхуваш?

Поклащам отрицателно глава малко по-отривисто, отколкото предполага случаят.

— От нищо.

Но това е лъжа. Да, страхувам се. Страхувам се от това какво ще каже Уил. Страхувам се от думите, които не изрече в момичешката тоалетна, макар да ги прочетох в очите му. Но сега ще го направи, ще ги запрати срещу ми като остри стрели.

Дръпвам се в единия край на прозореца, без да го изпускам от погледа си. Виждам го как чука отново.

Извиква името ми през вратата.

— Ясинда?

Мисис Хенеси гледа с присвити очи през отворените щори.

— Ако не се страхуващ, защо се криеш? Той не е агресивен, нали?

— Не. Не би ме наранил. — Или поне така си мисля. Не го направи първия път, когато се срещнахме. Но сега... Изсумтявам и заравям треперещите си ръце в блузата си.

Кожата ми се опъва. Обхождам с поглед задния двор, сякаш подозирам, че братовчед му се крие някъде в храстите, готов да ме нападне. Поглеждам през щорите нагоре. Няма кръжаци хеликоптери.

Спомням си момента в тоалетната. Гледайки ме отгоре над стената на кабинката. Не мога да прогоня от ума си израза на лицето му. Широко отворените му ужасени очи. Потресът, който издаваха. Момичето, което той харесваше, се беше превърнало в създанието, което бе научен да преследва. Онова, което прочетох на лицето му, беше в рязък контраст с изражението му, когато ме видя в драконовия ми облик. И осъзнаването на този факт кара стомаха ми да се свива на топка.

— Е, какво чакаш тогава? — пита мисис Хенеси.

Може би чакам да стане по-лесно. Животът да спре да бъде толкова труден.

Но тъй като това няма да се случи, аз се усмихвам неуверено на мисис Хенеси и излизам навън.

— Здравей, Уил — казвам тихо.

Той се извъръща. Оглежда ме, сякаш проверява нещо. Какво? Да не би да очаква да се изправа пред него напълно преобразена? Крила, огнена кожа и всичко останало?

Погледът му се отмества над рамото ми и знам, че вижда мисис Хенеси, която стои на прозореца.

— Да влезем вътре. — Минавам бързо покрай него и отварям вратата. Обгръща ме студен въздух, който успокоява горещата ми кожа. Намалих термостата, след като майка ми и Тамра излязоха, жадувайки за хладния полъх на климатика върху кожата ми. Чувствам се добре тук. С него.

Чувам как вратата се затваря след мен. По средата на малката ни всекидневна се обръщам и го поглеждам. Пъхвам ръце дълбоко в джобовете на късите си панталони и коланът ми се смъква леко надолу.

— Не трябва ли да си на училище?

Той се вира в мен. Очите му са напрегнати. Ярки. Днес с повече златни тонове, отколкото кафяви или зелени, което кара сърцето ми да се свива, защото си спомням за кехлибара, който майка продаде, отнемайки къс от душата ми. Очите му винаги са били пронизателни, но сега е различно. Сякаш ме вижда за пръв път.

И предполагам, донякъде е така.

Виждам болката в изразителните му очи. Обвинението в предателство. Аз му причиних това и няма как да го отрека. Наранявайки него, нараних себе си. Повече, отколкото съм допускала, че е възможно. Болката е сходна с тази, която изпитах, когато изгубих татко. Когато напуснах прайда, разделяйки се с Лазур и Нидия. С чувството, че драконовата ми природа чезне като мъгла между пръстите ми. С угризението, че съм предала вида си... Въпреки че те възнамерявах да отрежат крилата ми и да ме погубят.

— Уредих си да отсъствам — отвръща той в отговор на въпроса ми.

— Баща ти просто ти позволява да...

— Не питам баща си. Почти за нищо. Стига да не ме късат, не го е грижа. — Трапчинките на бузите му стават по-дълбоки. — Той се интересува от други неща. — Уил кимва бавно към мен и стомахът ми се свива. — Можеш да досетиш какви са те.

Болката в стомаха ми става още по-силна. Ето, че стигнахме и до това. Сега вече всичко е ясно. Той знае, че знам.

— Семейният бизнес — отзовавам се аз.

Той стисва мрачно устни.

— Да. Нашият семеен бизнес е да преследваме твоето семейство.

Поемам си дълбоко въздух, трудно ми е да задам следващия въпрос, но трябва да знам.

— Ти казали им за...

— Наистина ли мислиш, че щеше да си още жива, ако го бях сторил? — Гласът му е рязък, а очите му проблясват гневно към мен.

Сядам на дивана и подръпвам нервно края на шортите си.

— Предполагам, че не.

Той поклаща глава.

— Ти видя стаята в дома ми...

— Да — казвам бързо. Не искам да обсъждам ловните им трофеи, които виждам в ума си всеки път, когато затворя очи. — Знам на какво е способно семейството ти.

— Но въпреки това дойде в дома ми? — отвърща той рязко. — Смъртта си ли търсиш?

— Нямах голям избор! — Обгръщам раменете си с ръце, сякаш за да се предпазя от гнева му.

Въздъхвайки, той сяда до мен. По-близо, отколкото очаквам. По-близо, отколкото ми се иска в момента. Усещам уханието на сапуна му. На кожата му. Огънят започва да тлее бавно в гърдите ми, докато накрая усещам топлина в устата си. Дима в ноздрите си.

— Предполагам, че не си *енкрос* — казва той, — ти си... дракон.

Виждам, че му е трудно да го изрече. Почти се усмихвам.

— Не. Не съм *енкрос*. И ние не сме дракони. Отдавна. Просто произлизаме от тях. Наричаме себе си *драки*.

— *Драки*. — Той кимва бавно и после се навежда към мен с ядовити пламъчета в очите. — Сигурно ти е било много забавно през цялото време, а? — Гласът му е мек като перце, което се плъзга по чувствителната ми кожа.

— Не. — Потрепервам. Не знам дали е от страх, или от удоволствие. Може би и от двете. Наистина не трябва да е толкова близо до мен. — Не намирам за забавни нито едно от нещата, които се случиха с мен.

— Предполагам, че е така. Но ти можеше да ми кажеш...

— Можех ли? — Потърквам с ръка челото си точно по средата, където усещам някакво пулсиране. — Като че ли ти беше открит с мен! — Поне гласът ми е спокоен, въпреки че вътрешно треперя.

Лицето му става каменно.

— А ти какво очакваше да направя? Да кажа на момичето, което не мога да пропъдя от ума си, че семейството ми преследва митични

същества? Че са обсебени от тази си страст? Да убиват и да трупат състояние от кръвта на...

— Спри! — Вдигам ръка, устните ми леко помръдват, докато се опитвам да прогоня лошия вкус в устата си и се боря с пристъпа на гадене. Защото не искам да знам всички подробности. Не искам да слушам какво е правило семейството му с моя вид. На какво е бил свидетел... И в какво може би дори е участвал. Споменът за онова място на ужасите, което той нарича свой дом, все още е нещо, което не мога да изтрия от ума си.

— Но ти знаеше — казва той. — Виждала си ме и преди! — Очите му горят, а думите му са яростни, всяка от тях е като жесток удар с нож. — Ти помнеште срещата ни в планината. Онзи първи ден в коридора ме позна. — Очите му сякаш изпиват лицето ми, спускат се към шията ми и надолу по тялото ми. Като че ли отново ме вижда такава, каквато бях в пещерата. В тоалетната. Сякаш гледа през човешката ми кожа и вижда *драките* вътре в мен. — Трябваше да знаеш, че никога не бих те наранил. Не го направих тогава. Как бих могъл да го сторя сега?

Ставам и тръгвам към кухнята, защото точно в този момент имам нужда да съм далече от него. Но той няма да ми позволи.

— През цялото време знаех, че си ти — чувам го да казва след мен. — Не се заблуждавай. — Очите му горят трескаво. Протяга ръце към мен, сякаш иска да претегли лицето ми за целувка.

— Какво значи това? — Отдръпвам се назад и заобикалям малкия кухненски остров, доволна, че има някаква преграда между нас.

Той се визира намръщен в мен и продължава:

— Преди да успея да го осъзная, аз... си спомних за теб. Почувствах те.

И по някаква причина думите му не ме изненадват. Докато стоях до шкафчето си с Тамра, видях нещо в очите му, на лицето му.

Той повдига отново ръка и този път му позволявам да докосне лицето ми. Скланям глава към него. Кожата ми въздъхва при допира на дланта му. Усещам в устата си соления мускусен вкус на плътта му.

Гласът му подклажда огъня в мен.

— Аз си те спомням. Ти беше като огнена светлина в онази пещера, цялата блестеше и цветовете танцуваха по теб. — Облягам се

над плота, хипнотизирана от думите му, ръката му е върху лицето ми. Ако продължава да говори така, скоро отново ще ме види в същия вид. — Кажи ми, че мислеше за мен. Че мислиш за мен сега...

Устните ми се помръдват, но не мога да говоря.

Ръката му се отпуска и изведнъж ми става студено. Чувствам се съкрушена. Така, както се чувствам от толкова отдавна. Дори още преди да пристигнем в Чапарал. Откакто се преобразих на единайсетгодишна възраст и изгубих себе си. Превръщайки се просто в огнедишащ дракон за всички, които ме познаваха. За родителите си. За сестра си. За Касиан. Те ме виждаха най-вече като такава. Допускам, че и аз имам вина за това. Че гледам на себе си като на последното огнедишащо_драки_и нищо повече.

Чак сега тук с Уил осъзнавам, че съм нещо повече. Правилата на моя прайд, на расата ми и на семейството ми не са единственото нещо, което има значение. Аз мога да бъда обичана заради самата мен, *драки* или не.

— Мислех за теб — прошепвам с чужд глас, който сякаш принадлежи на някой друг. На някой, който е готов да рискува всичко и да последва сърцето си. — Никога не съм спирала да мисля за теб. — И някак си се съмнявам, че някога ще престана.

След това отново съм възнаградена с ръцете му, които са на лицето ми. Устните му са до моите, докосват ме съвсем леко и нежно, но усещам обузданото желание, което се надига във въздуха като буря. Дъхът ми трепти срещу устните му и той ме целува по-пламенно, притиска лицето ми по-силно. За момент си позволявам да забравя за тътнещите ветрове. Докато ръцете му обхождат лицето ми, забивам пръста в твърдата извивка на мускулите му и се наслаждавам на натиска на тялото му.

Устните му стават студени, почти като лед, и аз осъзнавам, че причината не е у него, а у мен. Ставам по-топла. Твърде топла! Със стенание се отскубвам от него, заобикалям кухненския остров и се вкопчвам в края на плота с двете си ръце. Бурните ветрове утихват. Той все още не знае за моите истински способности и предпочитам да не научи за тях по този начин.

Гърдите му се повдигат и спускат, докато си поема хрипливо дъх. Произнася името ми с такъв копнеж, че неволно затварям очи. Когато ги отварям отново, изглежда по-спокоен. Вече не изпитвам

предишната нужда да побягна, когато протяга ръка към мен. Очите му обещаваат закрилата, за която жадувам. След като поема ръката ми, Уил ме повежда отново към всекидневната.

— Каж ми сега — подканва ме той и блясъкът в очите му подсказва колко отчаяно копнее да научи истината. — Искам да знам всичко за теб.

Но той вече знае. Или поне най-голямата ми тайна. И макар да съзнавам, че заради доброто на прайда и вида ми не трябва да му казвам нищо, не мога повече. Не мога повече да мълча.

Не и когато съм с него. Не мога да оставя нищо скрито. Не и с момчето, което ме защити безброй пъти. В планината. В дома си. Дори онзи ден в училище. Ако искаше да ме нарани, щеше да го е сторил отдавна. Ако ми мислеше злото, нямаше да ме гледа по начина, както ме гледа сега. Не е възможно да се преструва. Не искам нищо повече да застава между нас. Време е за истината.

— Майка ми, Тамра... Те не са като мен. Не са... *дракита*.

Той ме поглежда объркано, докато взима и другата ми ръка в своята. Впускам се в обяснения за прайда — как живеем, как се преобразяваме. Как еволюцията ни е осигурила най-добрата защита — възможността да приемаме човешки облик.

— Разбираш ли, ние не можем да запазим човешкия си образ, ако сме уплашени или се чувстваме застрашени. Това е защитен механизъм на нашия вид... да се връщаме към истинската си същност, защото така сме по-силни и можем да използваме способностите си. Затова започнах да се преобразявам в тоалетната, когато Бруклин и групата ѝ ни нападнаха.

Известно време мълчим, докато накрая Уил казва:

— Спомена за някакви способности. Каква е твоята?

Отмествам поглед.

— Ти може би вече си я виждал.

Ето, че стигаме до най-трудната част. А не би трябвало да е така. Той вече знае, че съм *драки*, но това не изчерпва нещата. Аз не съм просто *драки*. Аз съм *драки*, което е необикновено дори сред собствения си вид.

Поемам си дълбоко въздух и го поглеждам.

— Аз съм огнедишаща.

Той изглежда объркан и в този момент ужасно ми се иска някак си да изгладя бръчката на челото му.

— Такова нещо не съществува. От много отдавна — казва Уил. — Няма никакви сведения за огнедишащи дракони.

— Изглежда, имам късмета да нося у себе си някакъв рецесивен ген.

Той не се усмихва. Протяга ръцете си, разтреперани, към мен, но този път не ме докосва. И след това на лицето му постепенно се изписва разбиране.

— Тогава на стълбите... кожата ти стана толкова гореща. Устните ти... сега преди малко...

Лицето ми гори, докато думите му отекуват студено дълбоко в мен. Кимвам.

— Да, аз... някак си се затоплям, когато ме целуваш.

— Но... какво означава това? Че мога да се запаля, докато се целуваме? — Очите му се разширяват. — Затова ли ме избягваше? Затова ли избяга, когато те целунах онази нощ?

Въздържам се да отбележа, че заради това бягах всеки път, не само онази вечер.

Ръцете му докосват устните ми, сякаш спомняйки си топлината им отпреди малко. Засмивам се. С нотки на отчаяние. Възможно ли е да има нещо по-тъжно от това, което се случва в момента?

— Мога да нараня някого само ако издишам огън или пара — признавам аз. Или поне така си мисля.

Докато говоря, пръстите му се плъзват по ръката ми. Това, че все още иска да ме докосва, след онова, което му казах, ме изпълва с облекчение. Сетне обръща дланта ми и проследява фините линии, което лъкатушат по нея.

— И? — Той ме гледа изпод тежките си клепачи. — Какво още трябва да знам за теб?

— Кожата ми... — Замълчавам и преглъщам.

Той се навежда и притиска нежно устните си към китката ми.

— Какво за нея?

— Ти знаеш. Виждал си го — казвам хрипливо. — Тя се променя. Цветът ѝ става...

— Като огън. — Той вдига очи от китката ми и произнася думата, която изрече толкова отдавна, там сред студените мъгли, на една

издатина над шумящия водопад. — Красиво.

— Ти каза това и преди. В планината.

— Бях искрен. Както съм искрен и сега.

Усмивам се леко.

— Значи не си ми ядосан?

— Щях да бъда, ако можех. — Той се намръщва. — Би трябвало да съм ти ядосан. — Примъква се още по-близо до мен и двамата потъваме дълбоко в уморените възглавници на дивана. — Но това е невъзможно.

— Кое? — Улавям яката на ризата му. Лицето му е толкова близо до моето, че виждам различните цветове в очите му.

Дълго време той не казва нищо. Взира се в мен по онзи начин, който ме кара да искам да се свия от смущение. За момент ирисите му като че ли искрят, а зениците му се свиват до точки. Сетне той промълвява:

— Ловец, влюбен в плячката си.

Гърдите ми се свиват. Поемам си въздух. *Много красиво*, мисля си аз, но съм твърде смутена, за да го изрека. Дори и след признанието, което чух току-що.

Той ме обича.

Изучавайки го, се замислям над това и се питам дали наистина е искрен. Но каква причина имам да се съмнявам? Защо иначе би бил с мен тук, в този момент? Защо иначе би обърнал гръб на семейството си и предишния си начин на живот.

Докато ме гледа по този отчаян, жаден начин, аз си спомням за онези мигове в колата му, когато се погрижи за порязаната ми длан и прокара ръка по бедрото ми. Спомням си как се преобръщаше стомахът ми.

Оглеждам се и виждам колко опасно и сериозно сами сме. Дори на стълбите не бяхме толкова сами. Или при първата ни среща в онази пещера. Облизвам устните си. Сега няма училищен звънец, който да ни раздели. И нещо още по-обезпокоително — сега няма тайни, които да стоят между нас. Никакви бариери. Нищо, което да ни спре.

Сдържам дъха си до момента, в който усещам първия досег на устните му, убедена, че никога преди не съм била толкова близко до нечия друга душа, толкова уязвима. Целуваме се, докато накрая и двамата оставаме без дъх, развълнувани и пламнали, притискайки се

един към друг. Ръцете му гаят голия ми гръб под тениската ми, проследявайки всяка извивка. Кожата ми гори, крилете ми трептят непосредствено под нея. Пия хладния въздух от устните му и го вдишвам в горещите си дробове.

Нямам нищо против, когато Уил спира и наблюдава как кожата ми променя цвета си или докосва лицето ми, докато то пулсира в потъмни и по-светли тонове. Той целува непостоянното ми лице. Страните ми, носа, слепоочията, изричайки името ми с въздишка, като благослов, между всяка от ласките си. Устните му се плъзват към шията ми и аз простенвам, извивам се, чужда за всичко около себе си, освен за него. Така... аз съм по-близо до небето, отколкото някога съм била.

За обяд правя тостове със сирене, един за мен и два за Уил. Нямаме никакъв чипс, но намирам буркан с кисели краставички в килера.

— Това е най-вкусното нещо, което някога съм ял. — Той прави пауза, докато пие, вирайки се в мен над чашата си със сок.

— Това е заради сиренето проволоне^[1] — казвам, преглъщайки последната хапка.

— Заслугата е по-скоро на главния готвач.

Усмиввам се и поглеждам настрана.

Слушаме музика. Разговаряме. Целуваме се, докато кожата ми започва да блещука в червено-златисти тонове, затопляйки се от огъня, който тлее дълбоко в мен. Той се спира и ме гледа. Навежда се към шията ми и вдишва уханието ми. Сякаш съм нещо, което може да опита на вкус. Плъзва ръцете си по моите, разпалвайки пламъка в мен още по-силно.

— Така ли става и с другите огнедишащи *дракита*, — пита той, намигвайки, докато държи ръката ми в широката си длан. — Или просто ръцете ми имат магическите способности?

Поклащам глава.

— Не знам. Аз съм единствена в нашия прайд.

Погледът му среща моя.

— Сериозно?

Кимам.

— Затова напуснахме прайда. Майка ми твърди, че там вече не е безопасно за мен.

Пръстите му стискат по-силно ръката ми.

— Те са способни да те наранят?

Трепвам, спомняйки си как възнамерявах да ме осакатят. Слагам ръката си върху неговата, за да го накарам да отслаби натиска си.

— Не. Не е каквото си мислиш. Те просто искат да контролират живота ми. — В ума ми се мярва Касиан и отново потръпвам. — Да ме притежават.

Веждите му се сключват.

— Какво имаш предвид?

— Твоята информация не беше съвсем невярна. Огнедишащите дракони са били смятани за изчезнали. И после съм се появила аз. Аз съм първата огнедишаща в моя прайд от поколения насам. — Свивам рамене в опит да не придавам особена тежест на думите си. — И те искат още. Искат и други огнедишащи дракони като мен. Съвсем просто, нали?

Умишлено премълчавам за планираното отрязване на крилата ми. Може би, защото не искам да си помисли, че сме някакви диви създания. Имайки предвид с какво се занимава семейството му, това не би трябвало да ме безпокои, но въпреки това се чувствам неловко. Срамувам се, че собственият ми вид е възнамерявал да ме осакати по толкова жесток начин.

Уил дълго се визира в мен, очите му са сурови, пронизателни и замислени. И сетне той се досеща. Разбира как прайдът ми е смятал да се сдобие с още огнедишащи дракони като мен. Лешниковите му очи потъмняват до горскозелено. Той изругава:

— Прайдът ти очаква от теб да...

— Не целият прайд — казвам аз бързо. Не мога да си представя, че Нидия би искала това. И може би и точно затова ни остави да избягаме онази нощ. Лазур и другите ми приятели никога не биха подкрепили подобна жестокост към мен. — Водачът на нашия прайд избра сина си Касиан за мен... — Трепвам, когато виждам израза на лицето му и плъзвам пръстите си върху ръката му. — Всичко е наред. — Навеждам се и целувам ъгълчето на устните му. — Сега съм тук. С теб. Те няма да ме намерят. — Е, освен Касиан, разбира се, защото той вече знае къде съм. Но ще мисля за него по-късно.

Все още остават няколко седмици до завръщането му.

Той обръща ръката си, за да сплете пръстите си с моите.

— Обещай ми, че няма да си отидеш.

Сдържам дъха си и се взирам в очите му. Знам, че сега е моментът, в който трябва да направя своя избор. Не дали ще се върна в прайда. Това е вече решено. Никога не мога да се върна там. Но трябва да реша веднъж завинаги дали да остана тук в Чапарал и да забравя за намирането на друг прайд.

Уил би могъл да ми помогне да си тръгна. Вярвам, че би го сторил, ако го помоля, ако го убедя, че трябва да замина. Ако му обясня, че Касиан скоро ще се върне за мен. Достатъчно силно ме обича, за да го направи, колкото и да му се иска да остана.

Той стисва ръката ми.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — прошепвам аз. Въпреки че не трябва. Дори и една малка част от мен да не се чувства в безопасност тук, аз не бива да оставам.

Поне вече не се налага да замина, за да съхраня драконовата си природа. Докато съм с Уил, тя никога няма да умре. Заедно ние можем да запазим онова, което крия от света. Вярвам, че заедно можем да направим всичко. И майка ми, и Тамра ще получат живота, който желаят. Така всички ще бъдат щастливи.

Някъде в далечината чувам звук. Призивен писък на птица. Може би същата птица, или друга като нея, от нощта, когато валя. Онази птица, за която си помислих, че е твърде глупава, за да не се скрие някъде.

— Какво е това? — питам.

За момент Уил изглежда объркан, но след това и той чува звука.

— Пустинен пѐдпѐдѐк. Имат особен писък, нали? Появяват се в града, когато стане горещо. Търсят храна и вода. Или партньор.

Поради някаква причина отново потръпвам.

— Студено ли ти е? — той разтрива раменете ми.

Не ми е било студено, откакто се преместихме тук.

Това е нещо друго.

— Не, но въпреки това можеш да ме прегърнеш.

Този следобед Катрин наминава след училище.

— Липсвах ли ти? — пита тя с обичайната си шеговитост, хвърляйки раницата си на пода и тръшвайки се на леглото до мен, сякаш да се отбива у нас е нещо съвсем обичайно. — Чувствам се като бунтарка, дори само заради това, че те познавам. Всички постоянно ме разпитват дали наистина си запалила Бруклин.

Повдигам вежда.

— Да съм я запалила?

Катрин мушва една възглавница под главата си.

— Това, което се случи, бе доста преувеличено впоследствие. — Устните ѝ трепват в лека усмивка. — Може би в някаква степен благодарение и на мен.

— Много мило. Благодаря ти.

— За нищо.

— Доколкото разбирам, с мен вече е свършено в училище. — И за пръв път този въпрос вече не ми е безразличен. Ако идеята е да остана и да уча тук, няма да е лошо да имам и неколцина приятели. Да не бъда аутсайдер. Особено като се има предвид, че това е важно и за успеха на Тамра в училище.

— Шегуваш ли се? Ти си герой! — Този път Катрин се усмихва широко. — Мисля, че имаш шанс да бъдеш кралица на бала идната есен.

Усмихвам се тихо и се замислям над думите ѝ. Идната есен. Дали ще съм тук тогава? С Уил? Твърде е хубаво, за да е възможно.

— И така... — започва Катрин, играейки си със спиралата на една от тетрадките ми. — Рътлидас отсъстваше днес.

— Нима? — отвърщам аз, опитвайки се да звуча безгрижно.

— Да — казва тя провлечено, докато синьо-зелените и очи се взират многозначително в мен. — Но братовчедите му си бяха на училище, което означава, че не е бил с тях. Чудя се... — Тя накланя леко глава и дългите кичури на бретона ѝ падат ниско над челото ѝ — ... къде ли може да е бил?

Свивам рамене и започвам да чопля олющения край на молива си.

— Знам какво мисли Зендър за това.

Погледът ми се плъзва отново към нея.

— Зендър разговаря с теб?

— Странно, нали? Може би дните ми на аутсайдер са вече към края си?

— И къде според него е бил Уил?

— С теб, разбира се.

— С мен? — Навлажнявам устните си. — Така ли каза?

— Ами, общо взето, да. И очакваше от мен да го потвърдя, когато ме притисна в един ъгъл в класната стая.

Преглъщам неспокойно. Очевидно няма изход. Зендър продължава да смята, че знам прекалено много и връзката ми с Уил няма да промени мнението му по този въпрос.

— Защо този тип те преследва? — пита Катрин.

— Не знам — отвърщам, свивайки рамене.

— Да, той определено ме плаши. Напомня ми за бившето гадже на майка ми, Чад. Лицето му има същия налудничав израз като него. Накрая трябваше да поискаме да му бъде издадена ограничителна заповед.

— Не мисля, че в случая ще се стигне до това.

Катрин поклаща глава и в очите ѝ се четат мъдрост, която е придобила твърде рано за възрастта си.

— Човек никога не знае, Ясинда. Не знаеш нищо за никого. Това е самата истина.

— Да — промърморвам аз и в този момент ми се иска да мога да видя света и всичките му обитатели такива, каквито наистина са. Без лъжи, без преструвки, без маски. Но тогава животът ми няма да продължи особено дълго, ако трябва да се разделя със собствените си маски.

По-късно през нощта кожата ми е още топла и леко блести след деня, прекаран с Уил.

Съвсем сама съм. Катрин остана за вечеря, но си тръгна точно преди мама да потегли за работа, а Тамра отиде на сбирка на своята дискуссионна група. Чета „Да убиеш присмехулник“ в леглото си. Харесва ми, но не съм отгръщала страницата от половин час. Не мога да се съсредоточа.

Драскането по прозореца ми започва почти неуловимо. Минава известно време, докато го забележа. Първоначално си мисля, че това е просто някакъв клон, разклатен от несъществуващ вятър...

По кожата ми пробягват хладни тръпки. Ставам и се вирам напрегнато в прозореца, който е между моето легло и това на Тамра. Под слабата светлина на лампата успявам да различа зад щорите нечий неясен силует. Моментално в ума ми изплува Зендър и ми хрумва, че той знае истината и е дошъл за мен. Не защото Уил му е казал, разбира се, а просто защото някак си се е досетил сам.

След това се замислям за прайда. За Касиан. И Северин.

Поемам си дълбоко въздух, разширявам дробовете си. Напомням си, че не съм жертва.

— Кой е там? — питам настойчиво.

Трополенето се усилва, сякаш някой се бори с мрежата на прозореца. Чувам пукване и след това рязък вибриращ звук. Мрежата е отворена.

— Кой е там? — повтарям. Дим изпълва устата ми, издувам бузи и от устата ми излиза тъмна струя въздух. Гърбът ми е изтръпнал. Крилата ми се раздвижват под кожата, като звяр, който се опитва да избяга.

Прозорецът се отваря. Щорите издрънчават шумно и през тях като че ли преминава вълна. По кожата ми също пробягват вълни. Цялата пламтя. Раздалечавам устните си, готова да избълвам огън.

Щорите се повдигат и под тях се появява главата на Уил. Светлите му очи се приковават върху мен.

— Хей — каза той тихо.

— Уил! — Втурвам се към него и задържам щорите, за да може да мине през прозореца. — Какво правиш? Щях да умра от страх.

— Видях сестра ти да тръгва, но реших, че не трябва да чукам на вратата. Майка ти тук ли е?

— На работа е.

Той се усмихва, влиза и ме обгръща леко с ръце.

— Значи си само моя.

Усмихвам се и го прегръщам в отговор. Приятно ми е да знам, че му липсвам, както и той на мен. Макар да се бяхме видели по-рано през деня, аз се чувствам по-силна, когато е до мен и светът тогава не е толкова страшен и съкрушителен.

Сядаме на пода, подпрени на леглото ми. Разговаряме с вплетени ръце. Той ми разказва още за семейството си. За братовчедите си. Дори

и за чичовците си и други негови братовчеди. Но онзи, който ме тревожи, е Зендър.

— Той ме мрази в червата си — отбелязва Уил.

— Защо?

Известно време той мълчи, но аз чувствам напрежението му.

— Баща ми и чичовците ми... Те ме фаворизират.

— Защо?

Той въздъхва унило.

— Не искам да говоря за...

— Каж ми — настоявам аз, решена да разбере причината за конфликта му със Зендър.

— Предполагам, защото съм по-добър в някои неща.

— Какви неща? — питам аз, макар вътрешният ми глас да ми нашепва да спра, да сложа край на тази серия от въпроси, чиито отговори всъщност не искам да знам.

— Аз съм по-добър ловец, Ясинда.

Ръката ми е все още в неговата. Поглеждам надолу към нея. Смаяна съм от това как се е сгушила доверчиво в неговата и усещам пристъп на гадене. Опитвам се да я освободя. Просто защото всичко това ми идва твърде много и не знам как бих могла да го понеса.

Той задържа ръката ми.

— Не искам да те лъжа, Ясинда. Аз съм най-добрият следотърсач в семейството ми. Сякаш съм някак свързан с твоя вид... не мога да го обясня. Това е едно чувство, което ме обзема винаги когато съм близо до...

Кимвам. Сега вече всичко добива смисъл. Начинът, по който реагира онзи ден в коридора — сякаш ме беше почувствал, още преди да ме е видял — потвърждаваше думите му.

— Всичко е наред — промърморвам аз, съзнавайки, че го казвам искрено. Ако това е една от причините да е привлечен към мен, не бих могла да му се сърдя. Не и когато самата аз се нуждая от него като от кислород, за да запазя моето *драки* живо. — Значи затова си толкова необходим на семейството си.

— Да — той кимва и кестенявата му коса с цвят на мед пада над челото му. — Но никога не съм смятал, че това е правилно. Никога не съм вярвал, че драконите... ъ-ъ, *дракитата*, са опасни същества, което трябва да бъдат избивани. Както баща ми би искал да мисля. Откакто

те видях в планината, престанах да бъда техен следотърсач. Не мога. И няма да го правя.

Усмивам се и се питам, дали това не е била причината да дойда тук. Заради Уил. Заради мен. И заради моя вид, навсякъде по света.

Най-накрая стигаме до въпроса, който се надявах да подминем. Това е една друга тема, за която не си позволявам да мисля надълго и нашироко, просто защото е твърде мъчителна за мен.

— А колко дълго живеете? — Той отпуска глава на ръба на леглото, наблюдавайки ме. — Вярно ли е... — Казва го толкова спокойно, толкова непринудено, толкова естествено. С него винаги е така. Сякаш не ме пита кога изтича срокът ми на годност. — ... че можете да живеете вечно?

— Ние не сме безсмъртни — опитвам се да се засмея. Но не успявам. — Не живеем вечно.

За момент той мълчи. Продължава да ме гледа със същото спокойствие, което някак си не се връзва с пламъчетата, които играят в очите му. Защото той знае. Знае, че макар да не сме безсмъртни, нещата около нашата продължителност на живота бяха сложни.

— Колко дълго живеете?

Навлажнявам устните си.

— За всеки е различно, разбира се...

— Колко дълго?

— Нидия, най-възрастното *драки* в нашия прайд, е на триста осемдесет и седем години. — За кратко той изглежда поразен, но в следващия момент се овладява и възвръща предишното си самообладание. — Това е много време дори според нашите разбирания — добавям бързо. — Рядко достигаме такава възраст. Средната продължителност на живота ни е по-скоро двеста-триста години.

— Средно — отеква той.

Продължавам да говоря, сякаш мога да го накарам да спре да мисли за това... за пропастта, която думите ми отварят между нас. Не че до този момент си нямахме достатъчно неща, които да ни разделят.

— Ние вярваме, че Нидия е жива единствено благодарение на волята си. Тя е специална за нашия прайд. Ние се нуждаем от нея твърде много и затова тя се държи заради нас. — Усмивам се, макар мълчанието му да ме измъчва.

— Значи ти няма да започнеш да изглеждаш стара... докога?

Свивам неловко рамене.

— Е, ние никога не изглеждаме... стари. Не и по начина, по който го разбират хората.

— На колко години изглежда тази Нидия?

Прехапвам устни и го лъжа:

— Може би на петдесет и пет. Или шейсет.

Но истината е друга. Тя изглежда по-скоро на четирийсет и няколко и всички други *дракита*, които съм виждала, са били помладолики от нея. Ние просто не остаряваме както хората. Майка ми започна да остарява само защото от дълго време потиска своето *драки*.

— Значи когато стана шейсетгодишен старец с побеляла коса, ти ще изглеждаш...

— По-млада — казвам аз със свито до болка гърло. И не защото той ще изглежда по-стар или по-малко красив, а защото, ако съм с него, ще съм безсилна да направя каквото и да е било. Няма да ми остава нищо друго, освен да гледам как линее, отслабва и в крайна сметка умира.

— Може ли да говорим за нещо друго? — Дръпвам ръката си от неговата и прокарвам пръста през гъстата си коса, надявайки се да не забележи как избърсвам бързо очите си.

Точно в този момент чувам предната врата да се отваря и след това да се хлопва.

Скачаме трескаво на крака. Уил се измъква през прозореца, малко преди Тамра да влезе в стаята.

Седейки в леглото си, се опитвам да изглеждам съвсем непринудено и да не поглеждам към прозореца. Опитвам се да не мисля за последните ни думи, за израза на лицето му... и за студа, който скова сърцето ми, осъзнавайки, че той ще умре много преди мен.

Никога преди не си бях позволявала да размишлявам над това, никога преди не се бях тревожила за далечното бъдеще. Но знаейки това, което знам сега — че Уил ме обича, че никога няма да си тръгна оттук и че искам да сме завинаги заедно — вече не мога да спра ужаса, който забива зъбите си дълбоко в мен.

Завинаги, няма да продължи толкова дълго за него.

[1] Вид италианско сирене. — Б.пр. ↑

Събужда ме миризмата на кафе и бекон. Вдишвам дълбоко. Не, наденички. Определено. И пържени яйца.

Поглеждам към празното легло на Тамра срещу мен и след това към часовника. Осем и петнайсет. Миризмата се носи около мен. Разтърквам очи, подпирам се на лактите си и се питам дали мама не е забравила да изключи кафето. Стомахът ми къркори. Но въпросът кой приготвя закуската, засега остава без отговор.

— Е, предполагам, че това отговаря на въпроса ми. — Дълбокият, кадифен глас ме стряска.

Скачам и грабвам възглавницата си, сякаш с намерението да я използвам като оръжие.

Уил стои на вратата и пие кафе от метална термочаша.

Сивата му тениска е изпъната по раменете и гърдите му по начин, който кара гърлото ми да се свие.

— Какъв въпрос? — питам аз задъхана.

— Дали сутрин си толкова красива, колкото през останалата част от деня.

— О — казвам глуповато и бутвам сплетените кичури коса от раменете си, убедена, че не е възможно да изглеждам добре, при положение че току-що съм се надигнала от леглото. Не че обръщам кой знае какво внимание на вида си по принцип, но кой изглежда добре малко след като се е събудил. — Отново си тук — промърморвам.

— Очевидно.

— Не можеш ли да стоиш сам у вас?

— Очевидно, не.

Всъщност нямам нищо против. Даже се радвам, че е тук.

— Направих ти закуска — добавя той.

— Можеш да готвиш? — Искрено съм впечатлена.

Той се усмихва.

— Живея само с баща си, ако си спомняш? Майка ми умря, когато бях дете. Почти не я помня. Може да се каже, че бях принуден

да се науча да готвя.

— О — измънквам аз и се надигам в леглото. — Чакай малко, а как влезе тук?

— През предната врата. — Той отново отпива от чашата си и ме поглежда така, сякаш ме грози опасност. — Майка ти наистина трябва да заключва, когато излиза.

Повдигам вежди.

— Това щеше ли да те спре?

Той леко се усмихва.

— Познаваш ме добре.

И предполагам, че е така. Знам какво е да не си онова, което семейството ти очаква от теб. Знам какво е да си разочарование за всички. В това отношение двамата с него сме еднакви.

Усмивката му изчезва.

— Но има и други опасности...

— Които една заключена врата може да спре според теб?

В следващия момент вече съжалявам, че съм му напомнила за това. Съжалявам за сянката, която пада над лицето му и кара очите му да помръкнат до зелено.

— Хей — казвам аз, ставайки от леглото, решена да го накарам да забрави за съществуването на злите сили, които могат да ни навредят... и да ни разделят. Да забрави за това, че той живее с някои от враговете ми. Може би най-страшните от тях. Прайдът все пак не желае смъртта ми. Дори и *енкросите* не са пряка заплаха. За мен те са безлики, мистични демони, тайнствени страшилища, които крият опасност за мен само ако ловците ме заловят и предадат на тях. — Да не говорим за това — казвам аз и обвивам ръце около кръста му.

Той ме прегръща толкова силно, че ми изкарва въздуха.

— Не искам да бъдеш наранена. Никога.

Има нещо в гласа му, в начина, по който ме притиска до себе си — една непоколебимост и енергия, която кара кожата ми да потръпва и стомахът ми да се свива.

В същото време се питам дали знае нещо повече. Дали има нещо, което не ми е казал. И какво може да е то?

Пропъждам тази мисъл и заравям лице в топлите му гърди. Приятно ми е да усещам мекия, хладен памук на блузата му до лицето си.

— В такъв случай може би е добре да не ме прегръщаш толкова силно, защото ме смазваш — казвам шеговито.

— Хайде — казва той, сетне ме хваща за ръката и ме повежда към кухнята. — Умирам от глад. Да хапнем нещо.

Гласът му сега е нормален. Каdifен и дълбок. Дори спокоен. Онова, което долових по-рано в него, вече го няма и по-късно дори се питам дали не ми се е сторило.

— Уил не идва напоследък на училище.

Вдигам поглед от учебника си, когато чувам тази нехайно подхвърлена забележка на сестра ми. Тамра работи на пода до мен. Наблюдава ме внимателно, държейки химикалката си неподвижно над хартията.

— О? — казвам аз горда с хладнокръвието си, отказвайки да захапя въдицата. — Може би отново е заминал някъде извън града.

— Не, братовчедите му са на училище. — Очевидно тя е чувала за техните риболовни експедиции, макар да не подозира, че плячката им е съвсем друга.

Свивам рамене и отново се връщам към учебника си. След малко чувам химикалката ѝ пак да дращи по листа и отново дишам спокойно... надявайки се, че сме изчерпали темата. За щастие мисис Хенеси не е споменала за посещението на Уил и не мисля, че ще го направи.

— Ти виждала ли си го?

Очевидно не е приключила. И сега става трудно. Да лъжа сестра си, никога не ми е било лесно, но ако ѝ кажа истината, това може да доведе до други истини, които тя не е готова да чуе, нито пък аз съм готова да призная.

— Не.

— Хм. Предполагам, че той не е все пак някакъв принц. — Тя ме гледа право в очите. Устоявам на изкушението да ѝ кажа, че Уил е нещо много повече от принц. — Добре ли си? — пита тя.

— Да. Никога не съм вярвала много в принцове.

— Не се шегувам. — Тя свива рамене, а аз неволно се сещам за Касиан. Някога тя си въобразяваше, че той е принц и не съм сигурна

дали още не вярва в това. — Просто, ако се натъкнеш на жаба вместо на принц, ще бъде нещо ново за теб. Това е всичко.

Аз изсумтявам и се опитвам да насоча разговора в друга посока:

— Как е Бен?

— Добре, предполагам.

Което означава, че Тамра не е хлътнала по него. Той в края на краищата не е Касиан. Колкото и голяма да е решимостта ѝ да продължи напред, аз съм сигурна, че Касиан е все още в ума ѝ, засенчвайки всички останали. Много жалко. Ако имаше истински приятел, той може би щеше да я накара да спре да се притеснява за мен и да заглуши страховете, че ще съсипя живота ѝ тук. Тоест, в още по-голяма степен. Един истински приятел, освен това би могъл да ѝ даде така желаното от нея усещане за нормалност.

Може би трябва да ѝ кажа за Уил. Да ѝ обясня, че вече искам да останем и да бъдем щастливи тук. Че харесвам Уил много... и дори нещо повече от това. Че мога да живея тук именно благодарение на него. Въздъхвам. Но това би сложило началото на един много дълъг разговор. По-дълъг, отколкото желая. Тя така и така ще научи истината, когато той дойде утре, за да излезем заедно.

— В момента харесвам друго момче — съобщава тя, преди да успее да кажа нещо.

Вдигам очи към нея.

— Нима? Намерила си своя принц?

— Хм. Може би. — Тя кимва, отказвайки да даде подробности и аз не настоявам. Нищо не може да накара Тамра да сподели нещо, когато не иска. По това си приличаме, предполагам. Твърде дълго сме живели заедно, но в същото време откъснати помежду си, пазейки ревниво най-съкровени тайни на сърцето си, защото знаем, че на нито една от нас няма да ѝ хареса онова, което би открила там. Проблемът обаче е в това, че се познаваме твърде добре, за да можем да скрием нещо една от друга.

Поглеждам я за момент, устните ми се раздалечават, готови да прекъснат нишката на мълчанието, но думите така и не идват. Някои навици си отиват трудно. Не съм готова да ѝ кажа за Уил все още. Сега това е една малка, вълнуваща тайна, приласкана близо до сърцето ми. Красива пеперуда, която успях да хвана и да задържа предпазливо в събраните си шепи.

Тя ще узнае за нея съвсем скоро. Засега ще пазя прекрасната пеперуда близо до мен и ще опитам да не я смачкам.

На следващия ден Уил не се появява както обикновено.

Не съм изненадана. Той ми обеща, че днес ще отиде на училище... и аз доста го изтормозих, докато го направи. Не искам да си има неприятности или да се провали заради мен, нито да привличам допълнително вниманието на семейството му върху себе си.

Но тъй като ми бе обещавал това и преди и всеки път все идваше, не мога да не се чувствам разочарована, когато денят е на път да си отиде, без да го зърна. Защото до срещата ни довечера ме очакват още много самотни часове.

Навестявам мисис Хенеси за кратко. Гледаме заедно телевизия преди следобедната ѝ дрямка. След това се прибирам вкъщи и се настанявам на леглото с идеята да поуча малко, за да наваксам пропуснатото в училище. Прехвърлям набързо химията и продължавам с геометрията — уравнения с квадратна функция. Учих тези неща преди две години и затова решавам задачата с относителна лекота, когато чувам...

Тихо изщракване.

Скърцане по паркет.

Кожата ми настръхва, танцува, трепти от вълнение. *Уил!* Оставям молива си, надигам се в леглото и започвам трескаво да разресвам косата си.

— Ехо? Мамо? — Убедена съм, че не е майка ми, но питам за всеки случай.

Нищо. Тишина.

— Госпожо Хенеси?

Ставам от леглото, тръгвам към вратата и надниквам във всекидневната. Външната врата е отворена. Отвън струи слънчева светлина, в която танцуват малки пращинки. По-отзад се вижда басейнът, който е толкова яркосин, че неволно премрежвам очи.

— Уил! — осмелявам се да извикам и в гласа ми прозвънват нотки на надежда.

Тръгвам напред, стрелвайки бърз поглед към празната кухня. В случай че е вътре и приготвя нещо за хапване. Но тя е празна. Спирам се на входната врата и обхождам с поглед района, но и там няма никого.

На лицето ми се изписва разочарование. Уил го няма.

Хлопвам вратата и този път проверявам дали е добре затворена. Кожата ми все още потръпва и искри от енергия. Онази енергия, която чувствам, когато наблизко е Уил. Само че Уил щеше да ми отговори.

Спирам поглед върху вратата и разтривам ръцете си, които са все така настръхнали, въпреки топлината на тялото ми. Макар да не знам дали от това ще има полза, заключвам вратата. Тишината е глуха и тягостна. Не се чува никакъв звук.

Кожата ми е пламнала от жегата. Едно гмурване в басейна би ми помогнало. С ръка върху подгъва на блузата си се обръщам и тръгвам да взема банския си.

И изпищявам.

Сподавям вика си, за да не събудя мисис Хенеси.

— Здравей, Ясинда.

Сърцето ми се свива от ужас, когато чувам този глас. Знаех, че този момент най-накрая ще дойде, но това не ме направи по-подготвена за него. Той все пак ми обеща пет седмици. Преглъщам с усилие, знаейки, че ще бъде трудно да го убедя втори път да си тръгне.

Белите ми дробове тлеят. Дихателната ми тръба се разширява и се изпълва с топлина. Готова съм да се защитя. Огънят вътре в мен се усилва, когато си спомням за осакатяването на крилете ми, което ме очаква и на което той иска да ме подложи, след като ме върне обратно.

— Махай се — казвам дрезгаво.

Очите му проблясват и се разширяват, а зениците му се превръщат във вертикални цепнатини.

— Майка ти ти е казала — казва той равнодушно.

— Да! — отсичам. — Каза ми!

— Тя не знае всичко. Не познава мен... нито знае какво чувствам. Никога не бих те принудил да направиш нещо против волята си и никога не бих позволил някой да те нарани.

Думите му ме изваждат от равновесие. Убедена съм, че това са ЛЪЖИ. Замахвам с ръка, за да го зашлевя през лицето, на което е изписан загрижен израз. Точно по този начин ме гледаше и миналия път, когато ме излъга в очите.

Той хваща ръката ми и стисва силно китката ми.

— Ясинда...

— Не ти вярвам. Ти ми даде думата си. Пет седмици...

— Пет седмици са твърде много време. Не можех да те оставя толкова дълго, без да проверя какво става с теб.

— Защото си лъжец! — заявявам аз. Невъзмутимият израз на лицето му изчезва и емоциите му изплуват. Знае, че не говоря само за петте седмици. Затова поклаща глава и признава почти с нотка на съжаление:

— Може би не ти казах всичко, но това не променя нищо от онова, което ти обещах. Никога не бих те наранил. Искам да се опитам да те предпазя.

— Да се опиташ? — повтарям аз.

Той стисва зъби.

— Мога да го направя. Аз мога да ги спра.

В този момент дръпвам ръката си и той ме пуска. Разтърквам китката си и се вирам в него с ненавист.

— Сега животът ми е тук. — Пръстите ми се изпъват и свиват като хищни нокти, все още съм готова да се боря с него. — Ако ме принудиш да замина, никога няма да ти го простя.

Той си поема дълбоко въздух, при което широките му гърди се повдигат.

— Добре, тогава няма да го правя.

— Значи ще си тръгнеш? И ще ме оставиш на мира? — възкликвам с надежда.

Той поклаща глава.

— Не съм казал това.

— Разбира се, че не — изсумтявам презрително. — Какво тогава имаш предвид? — Обзема ме паника при мисълта, че може да остане и да научи за Уил и семейството му. — Нямах причина да оставаш тук.

Тъмните му очи проблясват.

— Причината си ти. Мога да ти дам още време. Ти не можеш да се пригодиш към това място. Накрая ще си промениш решението.

— Не, няма!

— Няма да те оставя! — гласът му проехтява като мълния. — Знаеш ли колко непоносимо е да бъда без теб? Ти не си като другите. — Докато говори, ръката му разсича въздуха почти свирепо. Наблюдавам го с широко отворени очи. — Не си като някое добре дресирано кутре, което изпълнява с радост всяка твоя прищявка. Ти имаш огън в себе си. — Той се засмива безрадостно. — Нямам предвид буквално, макар че и това е вярно. У теб има нещо Ясинда. Ти си единственото истинско нещо за мен. Единственото нещо, към което проявявам някакъв интерес. — След това се вторачва в мен и ме оставя без дъх. Имам чувството, че всеки момент ще се протегне и ще ме грабне в прегръдките си.

Отстъпвам бързо назад. И колкото и да е странно, той изглежда огорчен. Отпуска огромните си ръце и отново заговаря спокойно и овладяно:

— Ще ти дам още време. За да можеш да осъзнаеш, че това — той махва неопределено с ръка към всекидневната — не е за теб. Ти се нуждаеш от мъгли, планини и небе. От летене. Как би могла да живееш тук без тези неща? Как би могла да се надяваш да оцелееш? Ако още не си разбрала това, скоро ще го разбереш.

В ума си виждам Уил. Мисля си как той се превърна в мъглите, небето и всичко за мен. Това, което ми се случи тук, е нещо много повече от физическо оцеляване, да обичам. Но Касиан не бива никога да узнава това.

— Нещата, които имам тук, са ми по-скъпи от онова, което ме очаква там. Отрязването на крилете, за което ти така удобно пропусна да споменеш...

— Това няма да се случи, Ясинда. — Той пристъпва към мен. Навежда леко глава, за да ме погледне в очите. — Имаш думата ми. Ако се върнеш с мен, няма да бъдеш наранена. По-скоро бих умрял.

Думите му достигат до мен като хладен вятър.

— Но баща ти...

— Баща ми няма да бъде вечно наш водач. Един ден това ще бъда аз. Всички го знаят. Прайдът ще ме послуша. Кълна ти се, че ще бъдеш в безопасност.

Мога ли да му се доверя отново? Дори след всичко, което ми каза? Ако го направя и сгреша, цената ще бъде твърде висока. Животът ми.

— И ти си готов да чакаш, докато се съглася да се върна доброволно? — Искам на всяка цена да сме наясно по този въпрос. — Няма да упражниш принуда над мен, нито ще ме издадеш пред някого, каквото и да се случи?

— Ще чакам — обещава той. — Колкото време е нужно.

Той ще чака. Но през цялото време ще се спотайва някъде наблизо. Ще ме наблюдава. И понякога дори няма да подозирам за това.

Странно е как нещата се променят. В началото мислех, че никога няма да мога да остана тук. Сега не искам да си тръгна. Най-вече заради Уил, но също и заради мама и Тамра. Защото съм решила да им

дам онова, което очакват от мен. Шанс. Не мога да мисля единствено за себе си. Ако съм достатъчно силна и достатъчно умна, драконът в мен ще оцелее. За което, разбира се, ще ми помогне и Уил. Няколко целувки, усмивка, докосване на ръката му и моето *драки* всеки път ще се пробужда. А най-хубавото е, че повече никога няма да се налага да го крия от него.

Ще завърша училище. Заради майка ми и Тамра. А когато се дипломирам, ще замина някъде с Уил, след като прекъсне всякакви връзки със семейството си. Само още две години. Детайлите ще уточним допълнително — как и къде? За пръв път откакто съм тук, аз съм изпълнена с надежда. Няма да позволя на Касиан да провали всичко.

— Ще чакаш вечно — заявявам аз. — Няма да променя решението си.

На устните на Касиан се изписва загадъчна усмивка. Сякаш знае нещо, което аз не знам. Той е на осемнайсет, но в този момент ми се струва, че е много по-голям от мен.

— Нещата непрекъснато се променят. Хората се променят. Ще разчитам на късмета си.

Аз поклащам глава.

— Ще видиш. Няма да променя решението си.

И когато се убеди в това, ще си тръгне. Без значение какво казва. Има прайд, който трябва да поведе. Не може да ме чака две години. Каквито и да са чувствата му към мен.

— Ще видим.

Поглеждам към мигащия часовник върху телевизора.

— По-добре си върви, преди да се е прибрала майка ми.

— Правилно. — Той тръгва към вратата. — Довиждане, Ясинда.

Не му отвърщам. Не искам да се преструвам, че нещо се е променило и отгук насетне можем да бъдем мили един към друг.

Ние не сме приятели. Дори не сме близко до това. И никога няма да бъдем.

В пет часа мама надниква в стаята ми.

— Какво искаш да приготвим за вечеря, Ясинда?

Тя се е сменила в работата с някой друг, за да може да прекара поне една петъчна вечер с нас. Бодва ме чувство на вина. Защото въпреки добрите ѝ намерения ще остане сама днес.

Тамра също си има планове за вечерта, което не е изненадващо. Аз все още не съм им казала за срещата си с Уил. А точно в този момент, докато ме гледа през вратата, мама си мисли, че я очаква една хубава вечер с поне едно от момичетата ѝ.

Тамра мери дрехи. Не е споделила нищо друго, освен че ще излиза с приятели. И аз не питам. Малко е вероятно да познавам тези приятели, дори и да ги назове по име. Но имайки предвид последните събития, съм почти сигурна, че не са мажоретки.

Забелязвам една хубава дантелена блуза на леглото ѝ — очевидно отхвърлена като опция — и си мисля, че би била свършена за срещата ми с Уил.

Въздъхвам и си признавам:

— Ъ-ъ... всъщност аз също ще излизам.

Тамра се обръща.

— Наистина ли? — пита мама, сетне скръства ръце и влиза в стаята. — С кого? — В гласа ѝ се долавя нотка на надежда. Че нейната трудна дъщеря може би най-накрая излиза от тежък период, приспособява се към новата си среда, печели приятели.

— С Уил. — Избягвам думата среща. Не е нужно да я притеснявам.

— Уил? — обажда се Тамра. — Това не е ли малко... глупаво?

Майка ми сбърчва чело.

— Това е момчето, заради което онези момичета те нападнаха в тоалетната, нали? — Очевидно Тамра е разговаряла с мама по въпроса. — Момчето, което те кара да се...

„Преобразяваш“ е думата, която тя не доизрича. Сякаш е нещо мръсно, което не може дори да произнесе.

— Вече мога да се контролирам, когато съм с него — лъжа аз. И така е по-добре, отколкото да ѝ кажа, че не е нужно.

Очите на майка ми добиват студен израз.

— Не искам да излизаш с него. — Казва го кратко и категорично.

— Да, аз също — добавя Тамра, сякаш ми е настойник.

— Ти нямаш думата по въпроса — сопвам ѝ се аз.

Тамра ми е бясна и съм сигурна, че това е, защото я излъгах, когато ме попита за Уил. Може би тогава трябваше да ѝ кажа истината, вместо да запазя тази моя малка, вълнуваща тайна.

— Той не ни е донесъл нищо друго, освен неприятности...

Забивам гневно пръст във въздуха.

— Той е единствената причина да искам да остана тук! Единствената причина все още да не съм избягала! Трябва да си благодарна, че го срещнах. — Това не е съвсем вярно. Мама и Тамра също имат своята роля, но съм твърде ядосана, за да го призная.

Мама трепва и примигва. Лицето ѝ изведнъж пребледнява.

— Ясинда! — Тя изрича името ми някак приглушено. Сякаш съм казала нещо ужасно. Или съм направила нещо още по-лошо.

— Какво? Мислеше, че не ми е минавало през ума да избягам ли? — питам аз. — Чувствах се толкова нещастна, преди да срещна Уил! Не мисля, че мога да издържа и един ден тук без него!

Тамра изсумтява нещо възмутено и се обръща към шкафа.

Мама е притихнала. Изглежда бледа и уплашена. Виждам я как мисли трескаво, преценява. Взирам се в нея, опитвам се да ѝ предам надеждата, която чувствам. Опитвам се да ѝ внуша, че всичко ще бъде добре, всичко ще е наред, докато съм с Уил.

Тя поклаща тъжно глава, изпълнена със съжаление.

— Твърде опасно е за теб да бъдеш с него.

Само ако знаеше наистина колко е опасно!

— Хубаво — отсичам аз, вдигайки ръце. — Защо тогава не ме затвориш в клетка? Или ме спри от училище и наеми домашни учители. Не допускаш ли, че всяко момче, което харесвам... и от което съм привлечена, би имало същия ефект върху мен? — Не мисля, че това е така, но въпреки това го казвам. Уил е единственият, с когото се

чувствам по този начин. У него има нещо. Нещо, което ни свързва дълбоко. Никое друго момче не ми въздейства като Уил.

Мама поклаща глава.

— Ясинда...

— Трябва ли да излизам с момче, което ме отвращава, само за да съм в безопасност?

— Разбира се, че не — казва тя бързо. — Но може би не трябва да излизаш с никого, докато твоето *драки* не...

— Умре? — довършвам язвително. — Знам. — Махвам презрително с ръка. — Това е великото събитие, което очакваш. Денят, в който ще мога да бъда наречена човек.

И от това боли. Като рана, която отказва да зарасне и тупти отворена и кървяща. Боли ме, че не съм онова, което тя иска да бъда, и че за да получа одобрението ѝ, трябва да съм нещо, което самата аз не искам...

В очите ми парят сълзи, докато си мисля колко нечестно е това. Поемам си дълбоко въздух.

— Някога хрумвало ли ти е, че то може и да не умре? Че моето *драки* не е просто част от мен, която може да бъде заличена? Че това съм аз. Завинаги. Цялата аз. Онази, която съм. — Поставям ръка на сърцето си. — Знам, че според теб то рано или късно ще изчезне, но аз съм огнедишаща, ако не си забравила. И това ме прави по-различна от всичко, което знаем за вида ни.

Тя поклаща глава. Изглежда уморена. Състарена и малко уплашена.

— Няма да излизаш с него.

Стисвам ръцете си силно до болка.

— Не можеш да направиш това...

— Кое. Да бъда твоя майка? — отсича тя и в кехлибарените ѝ очи отново блестят пламъчета. — Аз винаги ще бъда такава, Ясинда. Просто свикни с това.

Знам, че е права, разбира се. Тя ме обича и винаги ще постъпва така, че да ме предпази от грозящите ме опасности. Дори и по този начин да ме кара да се чувствам нещастна. Майка ми винаги ще прави онова, което е нужно.

Скръствам ръце и свивам мрачно устни.

— Както и аз.

Две минути преди уговорената среща с Уил аз се измъквам през прозореца и го затварям тихо след себе си.

Майка ми е в кухнята, приготвя напитка и нещо за хапване за филма, който се съгласих да гледам с нея. Уханието на масло от пуканките изпълва въздуха, а отсеченото им френетично пукане заглушава изцяло шума, който вдигам.

Тамра излезе преди половин час, все така ядосана. Дори не ми каза довиждане.

Докато заобикалям бързо басейна, виждам мисис Хенеси да гледа през прозореца и синята светлина на телевизора ѝ, която пулсира зад нея. Махвам ѝ с ръка, надявайки се да не приличам твърде много на избягал затворник. Въздухът свисти през устните ми, докато тичам.

Уил е спрял до бордюра и в този момент слиза от ленд ровъра си. Чертите на лицето му се отпускат, когато ме вижда, и на устните му се появява лека усмивка.

— Хей, аз тъкмо идвах...

— Няма проблем. Да тръгваме. — Отварям вратата на пасажерското място, преди да протегне ръка към нея, и скачам вътре. Останала без дъх.

Той се качва отново в колата и ме поглежда учудено. Ръцете ми барабанят нетърпеливо по бедрата ми.

— Сигурна ли си, че си добре. Искан да се запозная с майка ти...

— Точно сега не е много добра идея. — Поглеждам към къщата. За щастие там няма и следа от мама. — Хайде просто да се махнем оттук.

Той кимва бавно и неуверено.

— Добре.

Виждам, че не е особено доволен. Той иска всичко между нас да си е както му е редът, което е и моето желание, но знам, че с майка ми нещата няма да се получат. Все още не.

— Липсваше ми — казвам аз, надявайки се по този начин да го разведрия. — Беше дълъг ден.

Той се усмихва.

— И ти на мен. Можех спокойно да не ходя на училище. Но ти беше тази...

— Знам, знам. — Поклащам глава. — Просто не искам повече да отсъстваш заради мен.

— Е, няма да се налага. От понеделник си отново на училище.

Той запалва колата и аз въздъхвам от облекчение, когато потегляме. Най-накрая сме на нашата среща.

Взирам се в тъмната нощ. Проблясващите светлини на колите от насрещното движение ме хипнотизират в тягостната тишина. Скоро вече не мисля за майка ми, а за другиго. За някой, който най-вероятно е наблизо. Надявам се, не твърде наблизо.

Казвам си, че той ще удържи на думата си. Ще стои настрана. Дори и да ме види с друго момче. Но не съм сто процента сигурна.

Поглеждам през рамо към колата, която ни следва. Не мога да видя лицето на шофьора и да кажа дали това е Касиан. След миг той се изтегля настрана и ни изпреварва. Въздъхвам.

— Защо имам чувството, че те отвличам? Трябва ли да се оглеждам за полицейски коли в огледалото за обратно виждане?

— Тръгнах с теб доброволно — казвам с пресилена усмивка. — Не мисля, че ще те арестуват.

— Страхотно. Не „мислиш“, значи. Това е окуражаващо. — Той се усмихва притеснено. — Но пък може да го направят. Все пак съм на осемнайсет...

— На осемнайсет си? Но ти си в десети клас.

За момент на лицето му се изписва смущение.

— Отсъствах доста от училище преди няколко години. Всъщност половината от седми и целия осми клас. Бях болен.

— Болен? — отеквам аз. Мисълта за неговата смъртност изведнъж се стоварва върху мен. Нейната сянка винаги щеше да е наблизо, издигайки се между нас като дим. Зендър беше споменал за това веднъж, но никога не бях допускала, че е било нещо толкова сериозно.

— Как...? Искам да кажа, от какво...

Той свива рамене, сякаш не става дума за нищо сериозно, но не ме поглежда.

— Левкемия. Но вече съм добре. Напълно излекуван.

— Много ли беше... зле?

— За около година. Прогнозите не бяха... — Той млъква изведнъж, сякаш е казал прекалено много и отново ме обзема онова чувство. Усещането, че има нещо, което премълчава. Виждам как един мускул на челюстта му започва да играе. — Виж, не се притеснявай за

това. Нима в момента до теб не седи един съвършен мъжки екземпляр?
— Намигва ми. — Не изглеждам ли здрав?

Така е. Неговата мъжественост е извън всякакво съмнение, но, от друга страна, не всичко е такова, каквото изглежда. Знам това по-добре от всеки друг.

— Изумително е на какво са способни лекарите в наши дни. — Той отново се визира напрегнато в пътя и сега вече съм убедена, че има нещо, което не ми казва. Може би нещо, което никога няма да сподели. Но защо би крил нещо от мен? След всичко, което знаем един за друг. Какъв би бил смисълът?

Кимвам. Чувствам лек хлад вътре в себе си. Не ми харесва мисълта, че може да има някаква тайна от мен. Но почти толкова не ми харесва и мисълта, че съм можела да го изгубя. Че е можело никога да не се срещнем. Което вероятно би ми струвало живота в онази пещера, когато бях хваната в капан от семейството му.

Не мога също да забравя, че той все още може да умре. И че той ще умре. Не сега, разбира се, но някой ден. Много преди мен.

Слепоочията ми мъчително туптят. Притискам ги с пръсти, за да успокоя болката.

Но това все пак е първата ни истинска среща. Не искам да проваля всичко и затова сменям темата:

— Е, къде отиваме?

— Обичаш ли гръцка храна? Мястото е малко далече, но си струва. Предлагат страхотен хумус. Първата ни среща трябва все пак да е специална. — Той се усмихва и ме поглежда бързо. — Нали?

Отвърщам на усмивката му, но устните ми са някак напрегнати и треперещи. Успявам да се овладеея. Поне за кратко мога да се преструвам, че всичко е наред. Че Касиан не е някъде там... и че отвъд тази пустиня прайдът не очаква завръщането ми.

* * *

Нечии фарове се отразяват в огледалото за обратно виждане. Обръщам се на седалката и присвивам очи срещу светлината. Колата отзад е съвсем близо. Непосредствено зад нас. И не бърза да ни изпревари.

Сърцето ми бие бързо и отеква в ушите ми. В ума ми неволно се появява Касиан. Или по-лошо — някой друг от прайда. Северин. Не мога да си представя, че Касиан би ни следял толкова открито. Той знае, че знам за него. Би могъл да ни дебне от сенките, да ни наблюдава, но не би се разкрил по този начин. Той обеща.

Сплитам пръсти в скута си и поглеждам към Уил. Той улавя едната ми ръка и стисва пръстите ми.

Странно е, че мога да се чувствам толкова сигурна с ловец на *дракита*. Но това е самата истина. И аз не мога да я отрека. Вече дори и не се опитвам. Нито мога да игнорирам надеждата и упованието, които ме изпълват и които ме карат да вярвам, че мога да остана тук. Завинаги. В тази пустиня.

Колата зад нас надува клаксон. Кожата ми рязко се свива и изпуква.

— Преследват ли ни? — питам аз с надеждата, че само си го внушавам заради скорошното посещение на Касиан.

Лицето на Уил е застинало в мрачна гримаса.

— Да.

— Кой са те? Какво искат?

— Зендър е.

В този момент сърцето ми се сковава в лед, въпреки огъня, който се надига в белите ми дробове.

— О! — Хрумва ми, че би било по-добре да е Касиан. От него поне знам какво мога да очаквам.

Той ме поглежда.

— Не е нужно да отбиваме. Той ще ни остави. Не искам повече да се срещаш с него. Твърде рисковано е.

— Не. — Поклащам глава. — Трябва да спрем. Защо да не го направим? Ако ме държиш далече от него, само ще стане още по-подозрителен...

— Това е нашата среща...

— Нека просто приключим с това. След това ще имаме цялата вечер пред нас. — Махвам нервно с ръка. — Дай му това, което иска...

Дрезгавият смях на Уил изпълва колата и аз заставам нащрек.

— Кое е толкова смешно?

— Ти въобще не разбираш, нали?

Взираам се в него, в силния му профил.

— Предполагам, че не. Защо не ми обясниш?

Уил кара, гледайки мрачно напред. Най-накрая изръмжава:

— Той иска теб.

Неволно трепвам.

— Мен? — Думите му се стоварват върху мен като плесница. —
Защо?

— Ами, първо той смята, че криеш нещо. Все още подозира, че знаеш твърде много. Че съм ти казал всичко. И освен това между нас има едно вечно съперничество. — Дългите му пръсти стискат здраво волана. — Разликата между нас е само три месеца, както знаеш.

Всъщност не знаех това.

Уил продължава:

— Той е с един клас назад, защото твърде често ходи на лов. Винаги когато може. Толкова се е вманиачил, че ловува дори сам, без Ангъс.

Повдигам вежди, когато чувам това.

— Да, знам, че е налудничаво. Но той не може да намери покой още откакто... — Уил замълчава.

— Откакто?

— Откакто откриха таланта ми като следотърсач и станах особено важен за семейството си. По-важен от Зендър.

Сковавам се при напомнянето, че той е следотърсач, най-добрият в семейството им. Колко ли *дракита* са били убити или заловени заради него? Но в същото време намирам сили да му съчувствам. Защото знам какво е да бъдеш използван, да те ценят единствено заради това, което можеш да правиш... а не заради онова, което си, и което искаш да бъдеш.

— От самото ни раждане винаги са ни насъсквали срещу друг. От нашите бащи. Които на свой ред са били противопоставяни помежду им от техните бащи. — Той кимва. — Предполагам, че това е нещо естествено. За да ни направят по-силни. В миналото ловът на *дракита* е криел повече опасности, защото не сме разполагали със сегашното модерно оборудване. Много от онези, които са тръгвали на лов, никога не са се връщали.

Това го знам. Или поне знам, че *дракитата* никога не са били толкова уязвими, колкото са сега. Ловците са станали по-умни и по-смъртоносни противници. Благодарение на мрежите, изстрелвани от

специални съоръжения, джиповете за всякакъв терен и съвременните устройства за комуникация, нашето обкръжаване и залавяне е много по-лесно отпреди. И всичко това се случва във време, когато *дракитата* са изгубили драконовите си способности, с които са се бранели поколения наред. Всички, с изключение на мен.

Сега Уил и хората му ни превъзхождат.

Неволно потръпвам. Ужасно е да гледам на нас двамата като на нещо отделно. Аз срещу него. Обзема ме студен ужас при мисълта, че винаги ще бъде така.

— Зендър ме ненавижда. — Той свива рамене, сякаш това е нещо нормално.

Умът ми отказва да разбере това. Въпреки всичко, което мама направи, въпреки напрегнатите ми отношения с Тамра, моето семейство никога не би ме наранило умишлено. Връзката помежду ни е прекалено дълбока.

Уил ме поглежда и постепенно отпуска натиска си върху педала на газта.

— Сигурна ли си, че искаш да отбия? Той ще те похити при първа възможност. Ако не за друго, за да ме провокира.

Скръствам ръце и вирвам брадичка.

— Той не може да ме открадне. Аз не съм някаква играчка, заради която две момчета да се карат. Отбий.

И въпреки това под лъжичката ми се вмъква едно тревожно усещане, което остава там като навита змия.

Защото страхът, който изпитвам, когато Зендър е наблизко, сега вече е оправдан. И се е превърнал в нещо повече от смътно чувство. Мъчителен ужас свива сърцето ми, докато намаляваме скоростта. Ако Зендър някога разбере истината за мен, ще направи всичко възможно, за да ме унищожи, не само заради това, което съм, но и за да нарани Уил. Този безспорен факт бавно и постепенно достига до ума ми и вледенява гърдите ми.

Спираме на паркинга на една закусвалня. Във въздуха се носи миризмата на мазен бекон. Паркираме по-назад, далеч от спрелите близо до входа коли.

Голям джип четири по четири спира до нас. Прозорците се смъкват и аз поглеждам към Уил. Зендър и Ангъс са на предните

седалки и се усмихват изкуствено. Непринудено и приветливо, от което ме побиват тръпки.

— Хей, минахме покрай вас — извиква Зендър. — Баща ти каза, че си излязъл.

— Да — Уил стисва ръката ми. — Имам планове.

— Виждам това. — Зендър кимва, приковавайки поглед върху мен. — Тръгнали сме към Голямата скала. Искате ли да дойдете?

— Плановете ни са други.

Плътните устни на Зендър се извиват в усмивка.

— О, значи вече са те вързали, както виждам.

Наистина го ненавиждам.

— Млъквай — отвърща Уил и вече посяга към скоростния лост, когато забелязвам някакво движение зад гърба на братовчедата му. Една ръка се появява отзад и се подпира на облегалката на Зендър.

— Чакай, спри — просъсквам аз.

Главата на Тамра надниква от задната седалка.

— Тамра? — извиквам аз, в този момент почти от скута на Уил.

Тя ходи със Зендър! Значи това е момчето, за което говореше... Новото момче! Нищо чудно, че беше против да излизам с Уил тази вечер. Досещала се е, че има възможност да се засечем. Стомахът ми се свива, когато осъзнавам, че можех да спра това, ако не бях отстранена от училище. Ако се бях интересувала повече от нея. Ако бях проявявала повече загриженост към сестра си. Ако просто ѝ бях казала истината, тя щеше да разбере опасността, на която се излага. Пръстите ми стисват ръката на Уил.

Тамра ми се усмихва и в очите ѝ проблясват дяволити пламъчета. На всичко отгоре тя намира нещо забавно в това. Знае много добре, че няма да ми е приятно да я видя, че се мотае с тези момчета.

— Хей, Ясинда, значи все пак си намерила начин да се измъкнеш днес.

Поглеждам към Уил, надявайки се да разбере какво искам да му кажа: *Не мога да оставя Тамра с тях.*

— Сигурна ли си? — прошепва той, навеждайки се по-близо към мен.

Кимвам и изговарям думата само с устни:

— Да.

Той въздъхва с разбиране.

— Добре — извиква мрачно, обръщайки се отново към братовчедите си. — Ще дойдем с вас за малко.

Зендър се усмихва самодоволно и съм сигурна, че това не е случайно. Той знае много добре какво прави. Използва сестра ми като примамка. И по някаква причина иска аз и Уил да ги придружим до Голямата скала.

Още няколко коли спират в подножието на Голямата скала почти едновременно с нас. От тях слизат хора. Неясни фигури на фона на тъмосивата нощ. Затръшват се врати. Оглеждам се за Тамра с надеждата, че ще успея да я дръпна настрана и да ѝ разкажа всичко. На всяка цена трябва да я накарам да тръгне с мен и Уил.

Някои от хората държат електрически фенери, осветявайки пътя си към Голямата скала. Зървам пламтящата ѝ коса, която дори и в тъмното не губи цвета си. Тя ме избягва, движейки се плътно с групата си, докато се изкачваме, без да погледне нито веднъж към мен.

— Хей, добре ли си? — казва Уил близо до ухото ми.

— Какво е това място? — промърморвам аз.

— Хората просто идват тук да се позабавляват.

Поклащам глава, взирайки се в непрогледния мрак, докдето светлината не стига.

— Какво прави тя тук? — прошепвам аз.

— Дошла е да се позабавлява. Като всички останали.

Да, тя се държи като всяко нормално момиче, казвам си аз. Което си навлича проблеми. Само дете не е можела да избере по-лоша компания.

Отново се питам какви ги е вършила през изминалата седмица. Дали е учила със Зендър през вечерите, когато я нямаше? Призлява ми при мисълта, че е била в дома му, без съмнение близо до същата стая на ужасите като тази в къщата на Уил.

Оглеждам групата, която се изкачва с нас и разпознавам неколцина от по-големите братовчеди на Уил. Други изобщо не съм виждала. Лицата им са като изсечени, очите — порочни и бездушни в нощта. Тъмни и неподвижни като черния космос. Когато стигаме върха, Уил кимва безмълвно на неколцина от тях, държейки ме близо до себе си, почти зад гърба си.

Кожата ми потръпва, мускулите ми са напрегнати, по горещия ми гръб като че ли пробягват мравчици — приготвям се за полет. Или за

бягство.

Уил стрелва поглед в различни посоки. Неспokoен и бдителен като истински хищник.

Освобождавам ръката си от пръстите му и се спирам пред него. Сърцето ми забавя ударите си, докато търся очите му.

— Това да не е... — Оглеждам се наоколо, забелязвайки, че повечето от младежите тук са два̀сет-трѝсет годишни. Зендър, прегърнал Тамра с една ръка, ги поздравява сърдечно, потупвайки ги по гърба. Снисавам глас и се навеждам към Уил: — Това да не е някакво сборище на ловци?

Очите му проблясват и прочитам в тях чувство на вина. Той кимва само веднъж, но аз съм получила своя отговор.

Толкова много вълци. И аз влязох право в леговището им. Разхождаме се по платото на Голямата скала, която представлява плавен скалист хребет, надвиснал над единия край на Чапарал. Взира́м се надолу в града, сгъшен дълбоко в пустинята. Гледката е красива.

Минава час, но ми се струва, че е изминала цяла вечност. В този момент трябваше да съм на среща, в ресторант, някъде долу в осветения град. Вместо това съм сред хора, повечето от които са ловци на *дракита*. Фенерите образуват малък, неравен кръг, в средата на който е поставена стереоуредба, огласяща нощта с монотонен ритъм.

Радвам се, че е тъмно. Радвам се, че никой не може да види блещукането на кожата ми, пулсиращата кехлибарена светлина на тялото ми, докато то се подготвя за бягство. И ако можех, наистина бих избягала..., но не и без Тамра.

— Можем да си тръгнем, когато пожелаеш — казва Уил до мен. Той държи ръката ми, палецът му се приплъзва по своеволната ми кожа и аз знам, че е забелязал промяната, която е настъпила у мен.

Следвам плавно падащата червеникава коса на Тамра, когато тя пристъпва към кега с бира. Мислено се питам как са домъкнали кег с бира, чак тук горе.

— Дай ми минутка.

Оставям Уил и тръгвам решително към нея. Хващам я за ръката и я дръпвам от шумната група и кръга от светлина.

Зендър решава да ни последва, но Уил го спира. Двамата стоят един срещу друг, разменяйки си остри думи, докато аз я тегля по-навътре към сенките.

Тамра държи в ръката си празна чаша. Погледът ми се отмества от чашата към нея.

— Ти дори не харесваш вкуса на бира.

Въпреки тъмнината, виждам, че се усмихва. Очите и блестят ярко в нощта.

— Просто се нагаждам към средата. Една от двете ни трябва да го направи.

Подминавам шегата ѝ и поклащам глава.

— Това не си ти!

— Внимавай, Ясинда — предупреждава ме тя с насмешлив тон. — Леко сияеш. Но пък можеш да кажеш на гаджето си, че си се намазала с брокат.

— Какво правиш тук? — питам я строго.

— Ти какво правиш тук?

— Тук съм заради теб. Зендър Рътлидж? Хайде, Тамра. Би трябвало да знаеш репутацията му. Момичетата, които излизат с него...

— А, моята по-голяма сестра! Май наистина смяташ, че тези единайсет минути разлика помежду ни са от някакво значение? — Тя се навежда към мен. — Ще ти издам една малка тайна. Аз вече си имам майка — казва тя през смях. — И по една случайност тя е и твоя майка.

Пияна ли е?

— Знам, че си ми ядосана, но не трябва да си тук с тези...

— А ти трябва, така ли? — Тамра махва с ръка към Уил, който стои в края на групата и ме чака. — Ти би трябвало да си вкъщи, не аз. Мама ти забрани да излизаш с него. Какво правиш тук?

Поглеждам многозначително към празната пластмасова чаша в ръката ѝ.

— Бих могла да кажа, че мама няма да е доволна от нито една от нас в този момент.

Тамра свива рамене и плъзва крак по земята, при което по нанадолнището се посипват ситни камъчета, които изчезват в нощта.

— Е, и? Как точно смяташ да ме спреш, Ясинда. Може би ще ѝ се обадиш по телефона?

— Тамра, моля те, ела с мен...

— Какво, и да проваля срещата ти? — Тя прихва. — Не мисля, че ще го направя.

— Уил няма да има нищо против.

— Той може би, не. — Тя вирва нос и издава неприятен гърлен звук. — Но аз със сигурност, да. Живях в сянката ти достатъчно дълго. Зендър ме харесва. А и аз него. — Гласът ѝ тук леко трепва и аз не се хващам на думите ѝ. Ни най-малко. Тя не е хлътнала по Зендър. Прави всичко, което е нужно, за да се приспособи, и ако междувременно успее да ме вбеси, това за нея е само един допълнителен бонус. — Просто си върви и ме остави на мира. — Тя ми обръща гръб и се връща при компанията си.

— Ясинда? — Уил се приближава към мен в тъмното.

Разтреперана, аз се отпускам в прегръдките му.

Той погалва лицето ми, отмята кичур коса зад ухото ми и ме притиска до себе си.

— Добре ли си? Искаш ли да си вървим?

Да си вървим? И да изоставя Тамра? Ледени тръпки полазват тялото ми.

Поемам си въздух и казвам до гърдите му.

— Не мога да я оставя тук със...

— Зендър — довършва той мрачно.

Кимвам. След всичко, което Уил ми разказа за братовчед си, съм сигурна, че той ще използва Тамра. И ще я нарани. Не може да стори нищо на мен или на Уил, но на нея може. Ако смята, че крия нещо или че съм *енкрос*, би могъл да предположи, че Тамра също има някаква тайна. И в състоянието, в което се намира, тя ще стане лесна плячка за него. Защото ми е толкова ядосана и толкова сърдита заради живота, който бе принудена да води.

— Не можеш ли да я накараш да дойде с нас?

— Тя ми е направо бясна — прошепвам аз и леко се задавам.

— О, Ясинда. — Той отдръпва лицето ми от гърдите си, опира чело до моето и ме целува със сухите си хладни устни. — Не трябва да се измъчваш заради това. Ти просто не можеш да промениш онова, което си.

Кимвам, но все още съм разколебана.

Истината е, че така и не се опитах да бъда онова, което мама и Тамра искат. Борих се с тях и със себе си през цялото време. Бях се

вкопчила в своето *драки*, въпреки че щеше да бъде много по-безопасно за всички ни, ако просто го бях оставила да умре. Дори останах тук, след като Касиан ме намери. Може би наистина съм егоистка.

И сега, както и да се самозалъгвам, единствената причина, поради която съм тук, е Уил. Той е като наркотик, от който не мога да се откажа. И това отново ме прави егоистка.

Той ме целува отново и аз си позволявам да се отдам на опияняващото усещане. Целувката ни става още по-пламенна. Щастлива съм да забравя къде се намирам.

Колкото и налудничаво да звучи, Уил е моето спасение. Той е онзи, който знае всичко за мен. И въпреки това ме харесва. Обича ме. Разбира ме. И не се опитва да ме промени. Той е единственият, за когото мога да кажа това.

Отдръпвам се назад, за да го погледна, плъзвайки ръце по раменете му. Дъхът ни се слива. Забързан и трескав. Очите му блестят като малки златни факли в нощта. Пръстите ми се вкопчват в блузата му. Устните ни се докосват отново. Веднъж. Два пъти. Наслаждаваме се на вкуса си един на друг.

Изведнъж устните му се променят. Стават хладни. Ледени. С ням ужас осъзнавам, че причината е у мен. Той не е студен. Моята температура се е покачила. Кожата ми искри. Толкова е гореща, че свисти като капки вода, които падат върху нагорещена печка.

Бумтящият ритъм на музиката заглъхва. Гласовете и смехът заглъхват, докато жаравата се разгаря у мен и се издига нагоре като виещ се огнен език.

Въздъхвам. Твърде късно усещам парата, която се процежда през устните ми.

Уил трепва и рязко се дръпва назад.

— Ясинда...

Преди да успея да се откъсна от него и да се овладеея, така че да не изпепеля любимия си, зад мен прозвънтява нечий глас, който ме връща в реалността. Тлеенето в белите ми дробове утихва. Отдръпвам ръцете си от Уил и бавно се обръщам.

— Значи затова искаш да останеш тук?

Миг по-късно погледът ми се спира на Касиан — висок, тъмен силует, изплувал от нощта. Косата му докосва широките му рамене, докато върви.

— Така ли спазваш обещанието си? — просъсквам аз.

Уил се привежда леко и ме дръпва до себе си, готов да ме защити.

Касиан! Всяка моя частица трепти от ярост и гняв.

Той дори не поглежда към мен. Сякаш дори не ме забелязва. Взира се в Уил със зловна усмивка на лицето.

— Не я докосвай...

— Касиан, недей! — Замълчавам рязко и примигвам, съжалявайки, че съм произнесла името му гласно.

Сега Уил знае.

Той поглежда към мен. Един нерв до окото му леко трепва.

— Касиан? — пита той.

Не отговарям. Не дишам. Опитвам се да задържа дима, който се надига към гърлото ми. Дима, който с всички сили искам да избълвам към Касиан. Обръщам се и се вторачвам в него с немигащи очи. Предупреждавам го с поглед да внимава какво прави.

— Това е Касиан? — повтаря Уил, вече напълно объркан, за което не мога да го виня.

— Уил, остави ме да се погрижа за това.

— Знаела си, че е тук? — продължава да пита Уил, чието лице е застинало в мрачна маска. — И не си ми казала?

— Той обеща да стои далече от мен — признавам аз.

— Но не съм обещавал — намесва се Касиан — да гледам безучастно как се натискаш с някакъв...

— Млъкни! — срязвам го аз, обръщайки се към него, при което от носа ми излиза дим.

Касиан проследява с поглед тънките струйки във въздуха. На лицето се изписва доволна усмивка и след това се чува гърленият му заплашителен смях. Когато заговаря, гласът му е като шепот, в който се долавят ехидни нотки.

— Погледни се, Ясинда. Ти не можеш да промениш онова, което си. — Той поглежда към Уил и усмивката му изчезва, спомняйки си, че не сме сами, и допускайки, че Уил не знае нищо за истинската ми същност. — А сега ела с мен, преди да направиш нещо, за което после и двамата ще съжаляваме.

И аз наистина се поглеждам. Свеждам очи към ръцете си и виждам как плътта ми пулсира в огнено златни тонове в гъстия мрак.

— Ти си като мен — добавя той. — Мястото ти не е тук с него.

Уил изръмжава гърлено до мен и ръката му стисва моята.

Кожата на Касиан просветва и потъмнява като тлеещ въглен. Той вдига ръката си към мен.

— Да приключваме с тази игра. Ела с мен сега.

Отварям уста да заговоря. Да откажа. Но от гърлото ми идва само дрезгав звук. Преглъщам, навлажнявам устни и опитвам отново. Но така и не успявам.

В следващия момент Уил се спуска светкавично покрай мен и поваля Касиан. Двамата се строполяват тежко на земята. Облак от червен прах се издига нагоре, покривайки и двамата. Взира се в тъмнината, разтреперана, с широко отворени до болка очи. Какво направих?

31

Те се изгубват в бъркотия от вършеещи крайници, ръмжене, ругатни и разкъсана плът. Чуват се ударите, които си разменят.

— Спрете! Спрете!

Телата им се търкалят и извиват на земята. Камъчета и скални късове се откъртват и политат надолу в хищния, ненаситен мрак.

— Ясинда! — Тамра е до мен. А до нея е Зендър. За щастие останалата част от групата е в своя малък свят на пьянски унес, далече от схватката. — Това Касиан ли е?

Кимвам тревожно.

— Кой е Касиан? — пита Зендър.

Уил се завърта и се озовава върху Касиан. Замахва с юмрук и го стоварва върху лицето на Касиан. Трепвам при хрущящия звук на кост, ударена в кост. Усещам по зъбите си медния вкус на кръв и осъзнавам, че съм прехапала устните си.

Касиан се изсмива студено, докосвайки стичащата се от носа му кръв. И в този момент през ума ми прелита мисъл, която ме стъписва. Уил не би трябвало да е по-силен от Касиан. Касиан е най-силното *драки*, което познавам. Могъщ *оникс*.

Тамра ме прегръща, всичко между нас е забравено.

— Тамра — прошепвам аз, вкопчвайки се в нея.

— Всичко е наред. Тук съм до теб.

И аз се чувствам ужасно, измъчва ме горчиво угризение. Трябваше да й кажа истината. Да й разкажа всичко.

Използвайки краката си, Касиан изблъсква Уил с цялата сила на тялото си. С цялата сила на едно *драки*. Уил се строполява на земята с изкривено от болка лице, след което моментално бива връхлетян от Касиан. Дватама отново се вкопчват един в един и започват да се търкалят надолу по наклонената скала, разменяйки си удари.

Изпищявам, когато виждам, че телата им набират инерция.

Тогава Уил осъзнава какво става и забива пръсти в земята, опитвайки се да се задържи. Над тях се вдига облак червен прах. После

ръцете му губят опора и се вкопчват в празния въздух. Всичко се случва толкова бързо. Виждам лицето му. Неистовите му очи. Застиналата му във вик уста. Тътенът на сгромолясваща се скална маса.

Отскубвам се от Тамра и се втурвам към него, спирайки се на самия ръб на стръмната урва. Със свито сърце, гледам как Уил и Касиан изчезват от погледа ми, плъзгайки се надолу по каменистия склон.

— Уил!

Пристъпвам още крачка напред и се спирам рязко пред внезапно зейналата пред мен пропаст. Където Уил изчезна, пропадайки в дебнещия мрак. За кратко не чувам нищо друго, освен бумтящата музика зад мен.

Сетне далече долу в пустинята нещо изтрополява страховито, при което се сгърчвам от ужас, умирайки вътре в себе си. Тялото на Уил, което достига дъното!

Знам, че не е Касиан. Той не би паднал.

Ръцете ми се свиват в изтръпнали, безчувствени юмруци. Обръщам се. Усещам как сърцето ми спира да бие. Болка. Стрдание. Толкова непоносимо, че дори не мога да дишам. Сълзи се стичат бавно по страните ми.

Тамра поклаща глава, отказвайки да повярва на очите си, които са диви и безумни, почти като тези на Уил, миг преди да изчезне в пропастта.

Успявам да си поема дъх. От устните ми излиза струя въздух — горещ, плътен дим. И в следващия момент осъзнавам какво става — ужасеното изражение на Тамра; пребледнялото лице на Зендър; очите му, които са тъмни като обкръжаващата ни нощ. Черни като мастило. Подобни на бездънни блата. Той ме наблюдава. Вижда дима, който излиза от устата ми.

Но в този момент не ме е грижа. Кое то може би е глупаво. Но съм безсилна да направя каквото и да е било. И Тамра го знае. Тя се втурва към мен с протегнатата ръка, сякаш може да спре огъня. Да спре мен.

— Ясинда, не!

Случва се мигновено. Преди да се осъзная, крайниците ми заемат позиция. Издължават се и се приготвят за полет. Хрущялите на

носа ми се издават напред, вибрирайки. Късите ръкави на блузата ми се изхлузват от ръцете ми и падат на земята, изшумолявайки. Крилата ми се отварят и изплющават зад мен. Вдигам остроото си като бръснач лице и леко приклякам. Изпъвам ръце. Кожата ми проблясва като огнена, когато скачам във въздуха.

След това се спускам в тъмнината към Уил с разперени криле.

Инстинктите ми влизат в действие и зрението ми се приспособява към мрака. Усещам над себе си топъл полъх, докато се рея в нощта. Нося се във вятъра, без да мисля за неговата нематериалност, усещайки как сухият въздух прониква около кожата ми като електричество.

Вкусът на страха в устата ми е кисел и метален. Но не за себе си се страхувам. Дори не мисля за онова, което сторих. Една-единствена дума отеква в ума ми. Едно име. Уил.

По-късно ще мисля за последствията от това, че се преобразих пред Зендър. Не сега. Все още не. Ще го направя, след като открия Уил. Жив. И после, заедно, ще намерим изход от положението.

Стигам дъното на пропастта и кацвам, но не виждам нищо. От Уил няма и следа. Отгласквам се отново от земята. Някъде високо от върха на Голямата скала ехти музика. Бавно оглеждам кактусите и шубраците наоколо, размахвайки криле в топлия, сух въздух. Уил трябва да е някъде наблизо!

Защото не може да лети. За разлика от Касиан. Поглеждам през рамо. Той също е наблизо. Дебне. Наблюдава. Увиснал във въздуха. И едва ли е доволен от това, че се преобразих пред чужди очи. При това, за да спася човек. И то човек, когото ме видя да целувам.

— Ясинда! — чувам гласа на Уил.

Сърцето ми подскача от вълнение. Проследявам звука и го виждам вкопчен в една издатина. Мускулите му са опънати до скъсване и треперят от напрежение.

Половината му лице е окървавено. Дясната му вежда е разцепена и от нея струи кръв, която се стича в окото му, самото то подуто и затворено. Не знам дали от удар на Касиан, или от падането.

Приближавам се към него и в този момент забелязвам, че нещо не е наред.

Здравото му око се разширява, когато ме съглежда.

— Ясинда! — просъска той. Кипящ от гняв. Към мен? — Какво правиш, по дяволите?

Вторачила съм се в кръвта, която покрива лицето му. Кръвта, която капе от веждата му. Кръв с лилав оттенък.

Ридание засяда в гърлото ми.

— Ти имаш драконова кръв! — извиквам и после си спомням, че той не може да разбере гърлените звуци, които издавам. Протягам ръка към лицето му и когато я отдръпвам, червено-златните ми, блестящи пръсти са обагрени с кръвта му. Показвам му да я види.

Вкопчен в ръба на скалата, борейки се за живота си, той поглежда ръката ми и изругава.

— Ясинда, съжалявам! Исках да ти кажа! — Развълнуван, Уил не успява да се задържи и полита надолу.

Спускам се след него, пикирам и го хващам, изпъшквайки.

Тялото му е тежко, неподатливо. Правя всичко по силите си, за да не пропаднем и двамата надолу. От усилието между зъбите ми свисти горещ въздух.

Размахвам ожесточено криле, докато се снишаваме бавно надолу. Огънят в мен се надига, прогаряйки мускулите на гърба ми. И през цялото време мисля за едно-единствено нещо: *Той има драконова кръв.*

Когато стигаме земята, аз го оглеждам, прокарявам ръце по тялото му, проверявайки за сериозни наранявания, въпреки че ми се иска сама да го нараня.

Той ме поглъща с поглед. Усмивва се тъжно и вдига ръка към лицето ми.

— Ти си точно такава, каквато те помня.

Изръмжавам срещу него, извън себе си от гняв. Как е възможно да има драконова кръв? Мислех, че нямаме повече тайни. Аз дори скочих от скалата заради него. Разкрих се пред Зендър.

Сега всичко добива ужасяващ смисъл. Защо има такава връзка между нас, защо е толкова добър следотърсач, защо е толкова силно привлечен от мен. Усещането, че се познаваме един друг. Изведнъж всичко престана да бъде истинско. Различно е от онова, което беше... преди.

Той поклаща глава, трепвайки, сякаш движението му причинява болка.

— Моля те, не се сърди. Мога да обясня. Случи се, когато бях болен. Левкемията... аз умирах. Баща ми ми даде драконова кръв. Не ми остави никакъв избор. Беше изгубил майка ми и отказа да изгуби и мен...

Свеждам глава, опитвам се да обуздая гнева си, противоположните емоции. Думите му се сливат една в друга като далечното боботене на двигател.

Лек ветрец отмята косата от раменете ми в тихата нощ.

Завъртам се, чувствайки огънят да се надига към центъра на гърдите ми. Освобождавам тлеещия си дъх, когато една блестяща тъмна фигура се приземява малко по-нататък. Огромните разноцветни крила над нея примигват в лилава светлина. Касиан.

След това забелязвам, че не е сам. Притиснал е Тамра толкова близо до себе си, че в първия момент не я забелязвам. Не и преди да я пусне. Тя се препъва, когато губи тъмната опора на тялото му, сякаш не може да стои сама на собствените си крака. Кехлибарените ѝ очи просветват гневно, но аз се радвам, че се е върнал за нея... и не я е оставил горе на Голямата скала със Зендър и другите ловци.

Но Касиан не гледа към Тамра. Тъмните му, пурпурни очи проблясват заплашително в нощта... най-напред към мен и след това към Уил.

Страхът забива зъбите си дълбоко в мен, но аз го пренебрегвам и заставам пред Уил, опитвайки се да го прикрия с тялото си.

Виждам Касиан напълно преобразен много пъти. Но тук, сега, далече от прайда, гледката е ужасяваща. Той е по-висок, по-едър, отколкото в човешкия си облик. Мускули и сухожилия играят под блестящата, черна плът на безкрайните му гърди. Огромните му крила изглеждат като кожени и са твърде различни от моите, които са ефирни и прозрачни като паяжини.

Приклякам, пренасяйки тежестта върху възглавничките на краката си, поемам си дълбоко въздух и оставям жаравата в мен да се разгори, приготвяйки се да защита себе си и Уил.

Чувам Уил да се изправя несигурно и ми се иска да бе останал на земята. Касиан завърта рязко тъмнолилавите си очи към него — свиреп поглед на хищник, готвещ се за скок. Крилата му проблясват зад него. Въздухът между зъбите му излиза със свистене.

— Назад! — изръмжавам аз.

Той повдига леко глава, сякаш чува някакъв далечен звук и казва с дрезгав глас.

— Те идват.

Заслушвам се и малко по-късно ги чувам и аз. Гласът на Зендър и останалите, които слизат надолу по склона и ни търсят.

Следващия път, когато си поемам въздух, Касиан нарежда:

— Трябва да тръгваме, Ясинда. Веднага!

Тамра наблюдава случващото се странно притихнала.

Осъзнавайки, че може би си отивам — най-вероятно завинаги — Уил сграбчва ръката ми и ме завърта към себе си.

— Не, Ясинда! — извиква той ожесточено. — Не го прави! Не си го и помисляй. Не тръгвай с него.

Той стиска ръката ми все по-силно с всяка следваща дума.

Образът му се замъглява и когато примигвам, в очите ми има сълзи. Опитвам се да сдържа риданието, което се надига в гърдите ми.

— Няма да ти позволя... — продължава той.

На устните ми се оформят думи, които запазвам за себе си: *Не мога да остана, Уил. Не и сега. Съжالياвам, толкова съжالياвам.* Искан ми се да мога да ги изрека. Искан ми се да може да ги разбере.

И това като че ли наистина се случва.

— Не, Ясинда! — Уил поглежда към Касиан, който стои зад мен, наблюдавайки сцената с презрителна усмивка. — Ти се връщаш с него! Обратно в прайда! — казва той развълнувано, сякаш съм тръгнала към собствената си смърт. И аз си давам сметка, че в някаква степен това е самата истина.

— Не! — извиква в този момент Тамра, като че ли събуждайки се от сън и започвайки да разбира ситуацията, в която е попаднала.

Поклащам глава и докосвам лицето на Уил с огненозлатните си пръсти, опитвайки се да му вдъхна увереност.

— Няма да му позволя да те отведе.

Касиан пристъпва заплашително към нас и изръмжава на драконов език нещо, което Уил няма да може да разбере.

— Ти нямаш думата по този въпрос, жалко създание! — След това тъмните му очи се забиват в мен и въпреки обещанието му, че няма да ме принуждава да правя нищо против волята ми, сърцето ми се изпълва с безпокойство, когато срещам хищния му, жесток поглед.

Това не остава незабелязано и за Уил. Той се отскубва от мен и се спуска, олюлявайки се и накуцвайки, към Касиан.

— Тя не е твоя собственост — прошепва Уил мрачно.

Тогава Касиан вижда онова, което аз вече знам. Лилавата кръв по лицето на Уил, която капе като мастило от писалка. Вглежда се в нея. Разбира, че в Уил има нещо необикновено. Сдържам дъха си, надявайки се да не реагира...

Но в следващия миг, надавайки рев, Касиан се устремява към Уил. Скачам между двамата точно преди да се сблъскат, опряла ръка до гърдите им, усещайки как сърцата им бият диво под дланите ми.

— Спрете! И двамата! Касиан, недей!

Уил сграбчва ръката ми и я притиска силно до сърцето си, гледайки ме настойчиво. Примигвам и извърщам поглед от лицето му, защото не издържам на гледката на всичката тази лилава кръв... доказателство за живота, който баща му е отнел заради него.

От гърдите на Касиан се надига ръмжене. Вдигам предупредително пръст, сякаш това може да го спре да разкъса Уил на

парчета. После чувам някой да извиква името ми. И това на Уил. Гласовете се приближават.

Уил поглежда в посоката, от която идват, видимо разтревожен.

— Видяха ли те в този вид? — Здравото му око е приковано върху мен, блестящо и оцъклено. — Зендър видя ли те?

— Разбира се! — просъсква Тамра, чието лице е неестествено бледо. — Направи го, за да те спаси!

Уил все още се взира в мен, търсейки потвърждение за думите й. Кимвам веднъж, движението е рязко и конвулсивно.

Цялото му тяло се отпуска, желанието за борба си е отишло. Той навежда глава и прокарва ръце през косата си.

— Ясинда — изрича името ми тихо, тъжно и покрусено, когато най-накрая разбира.

Ако остана тук, съм мъртва. И двамата знаем, че нямам избор. Трябва да си тръгна.

Стъпките се приближават към нас. Забързани. Отдръпвам се от Уил и заставам до Касиан.

— Ясинда! — Гласът на Уил сега е глух, задавен от вълнение. Той изглежда готов да ме грабне отново в прегръдките си и част от мен жадува точно за това, въпреки всичко.

Взирам се в очите му, внушавайки му онова, което не смея да изрека пред Касиан. *Обичам те. Въпреки че не би трябвало. Въпреки че във вените ти тече открадната драконова кръв.*

Касиан не трябва да научава това. Касиан би го убил заради това. И е само на крачка от това да посегне на живота му.

Уил разбира. Виждам го в очите му. Болката му. Същата, която изпитвам и аз.

Без да отклонявам поглед от него, поклащам глава, съжалявайки горчиво за шанса, който пропуснахме. Шансът, който може би никога не сме имали. Но не и за това, че го спасих. Бих го сторила отново, на каквато и да е цена.

Оставям Касиан и се спускам към Уил. Не ме е грижа, че това става пред погледа на Касиан. Заговарям близо до устните му на моя език:

— Обичам те. — Копнея да го целуна, да притисна пламтящите си устни до неговите, но не посмявам да го направя.

Той се сковава до мен, върху нараненото му лице е изписана болка. Сетне взима лицето ми в двете си ръце и ме задържа.

— Не всичко е свършило. Това не е краят, Ясинда. Очите му са широко отворени и проблясват мрачно. — Ще те намеря. Ще видиш. И ние отново ще бъдем заедно.

— Да тръгваме — извиква Тамра.

Очите ми горят, парят. И колкото и да е невъзможно, аз искам това да е истина. Макар че не трябва. Защото не може да е истина. Той не може да ме последва. И ако все пак го стори, ще умре.

Поклащам отрицателно глава, но жестът ми не е достатъчно убедителен. Пръстите му се притискат още по-силно в изострените ми страни.

— Не се съмнявай в това. Ще те открия!

— Ясинда! — изръмжава Касиан. — Те идват!

Откъсвам се от него и болката в гърдите ми е толкова силна, толкова остра и мъчителна, че не успявам да си поема дъх. Ръцете на Уил се плъзват покрай лицето ми.

Касиан е вече над мен, държейки Тамра в ръцете си. Взирам се в Уил възможно най-дълго, задържайки погледа му, докато се издигам в ефирната нощ. И продължавам да гледам надолу към него, докато силуетът му става почти неразличим. За да изчезне накрая напълно.

Изминали сме няколко километра, когато Касиан започва да се спуска бавно надолу към кола, която е паркирал на някакъв забравен път.

Преобразяването му в човешки облик отнема само миг.

Опитвам се да направя същото, опирайки ръката си на колата. Но на мен ми е нужно повече време, защото съм твърде разстроена. Съкрушена. Затварям очи и се съсредоточавам. Представям си себе си в човешки образ. Най-накрая усещам как крилата ми се прибират. Изпъшквам от усилието.

Огънят в мен стихва, после отварям очи и срещам гневния поглед на Тамра.

— Как можа? — Тя трепери. Толкова е бледа, че се страхувам да не припадне. Никога не съм я виждала такава и сърцето ми се свива от чувство на вина. Заради всичко, на което я подложих...

— Качвайте се. И двете — изръмжава Касиан, после отваря вратата на колата и взима ключовете от мястото, където ги е пхнал

между тавана и сенника.

Тамра сяда отзад.

Аз не помръдвам. Стоя неподвижно близо до предната врата, потръпвам в пустинната нощ, останала без дрехи, които сега лежат разкъсани някъде сред пустошта.

Касиан пъхва ключа в стартера с голямата си ръка. Поглежда ме.

— Ясинда — казва той, сякаш говори на дете. И аз го ненавиждам. Наистина го ненавиждам. — Качвай се в колата. Да тръгваме.

— Ти направи това!

Той завърта нагоре очи.

— Не беше умишлено. Но се радвам, че развалих твоя малък романс с този... убиец? О, да, в това можеш да си сигурна. — Аз поклащам глава, виждайки го как кимва ожесточено, при което лицето му изглежда като изсечено в глухия полумрак. — Какъв е той? Ловец? — Гласът му като че ли се забива в ума ми. — И как е станало така, че в него тече кръвта на нашия вид, Ясинда? Как?

— Уил не е убиец — Това е нещо, което знам дълбоко в душата си. Защото познавам Уил. — Той... не е такъв. — И това е единственото, което мога да кажа в негова защита. Защото не мога да отрека истината. Уил е ловец. И дори нещо много повече от това.

— Убиец? — обажда се Тамра пискливо от задната седалка. — За кого говориш?

— Той е касапин — отсича Касиан.

Искам да го ударя. Да го нараня. За да почувства онова, което чувствам и аз. Към белите ми дробове се надига огън. Страхувайки се от самата себе си, отстъпвам назад.

— Ти не разбираш — казвам.

Очите му блестят в лилаво, а зениците му са свити и подобни на цепнатини.

— Качвай се в колата. Не можеш да останеш тук. Не и след тази нощ.

Потушавам пламъците, които се изкачват към гърлото ми. Кимвам. Просто нямам друг избор.

— Знам това. — Заобикалям колата отпред и промърморвам: — Побързай. Трябва да вземем майка ми.

— Защо?

Спирам за момент и го поглеждам през зацапаното предно стъкло, преди да се кача в колата.

— Защото могат да я убият заради мен.

— Кой? Зендър? — пита Тамра от задната седалка. — И защо да я убива? Само защото е видял Ясинда да се преобразява? Той не знае какво е видял, не може да го проумее.

Касиан не обръща внимание на сестра ми. И съм му благодарна за това. Сега не е моментът да ѝ обяснявам кой е Уил и семейството му.

— Ти си единственото нещо, което ме интересува — отвръща Касиан с равен глас. — Да те върна у дома. Тамра също е добре дошла...

— О, много благодаря — промърморва тя.

— Но майка ти е тази, която те отведе. И затова е нежелана в прайда.

— Или ще вземеш майка ми, или не отивам никъде — заплашвам аз, свивайки ръце в юмруци до тялото си.

— Добре. Но тя няма да бъде посрещната с отворени обятия... И освен това самата тя не иска вече да бъде част от прайда — напомня ми той. Сякаш бих могла да забравя този факт.

— Нито пък аз. — Тамра удря с юмрук по седалката на Касиан.

Касиан я поглежда за миг, безучастно и равнодушно. И в този момент той изобщо не прилича на момчето, което стоеше с мен в къщата край басейна. Добротата и загрижеността, които зърнах в него тогава, отсъстват напълно. Този Касиан като че ли е лишен от сърце.

Отварям уста, за да го обсипя с думи. Да му кажа, че майка ми и сестра ми винаги биха избрали да дойдат с мен. Защото това е моята майка. И моята сестра. И ние винаги ще бъдем заедно.

Но не казвам нищо. Защото не знам дали това е вярно. Защото истината, колкото и да не ми харесва, ме удря в лицето. От известно време аз ги бях изключила напълно от ума си. И може би просто не ги заслужавам.

Те трябва да научат всичко. От самото начало. Най-накрая. Извърщам се към Тамра.

— Независимо дали ти и мама искате да дойдете с мен или не, вие не можете да останете повече тук. Не и след онова, което се случи.

Тя се взира в мен и пепелявото ѝ лице започва да ме притеснява вече сериозно.

— Е, всичко май се нареди идеално за теб. Ти получи онова, което искаше още от самото начало.

Да се разделя с Уил? Всъщност не.

— Нека не се караме сега, Тамра. Истината е, че вие също трябва да бягате! — Заради мен. Заради онова, което сторих. Остава единствено въпросът: Ще ме намразят ли заради това по-късно? Ще ме изоставят ли, когато след време заминат отново, за да започнат някъде другаде на чисто сред хората? Или майка ми отново ще пожертва живота си? И този на Тамра? Заради мен? Аз не очаквам това от тях? И няма да ги обвинявам, ако поемат в друга посока, различна от моята.

Тази вечер изгубих свободата си. Изгубих Уил. Ще изгубя ли също и майка си и Тамра?

Докато Касиан обръща колата и поема обратно към града, аз се вирам през прозореца в нощта, спомняйки си за ужасното пътуване преди повече от месец, когато напуснахме прайда. Тогава бях толкова уплашена, толкова нещастна.

И сега е същото. Отново седя на предната седалка на една кола, пътувайки към едно нежелано бъдеще. Ненавиждам се заради това, че трябва да тръгна с Касиан, и се питам дали някога ще се върна при Уил. Не вярвам, че той ще успее да ме намери, въпреки онова, което ми каза.

— Ще има последствия за теб заради действията ти от тази нощ — заявява Касиан, докато летим стремително в нощта.

Това не ме учудва. Последствията са нещо логично. Затова, че разкрих най-голямата тайна на вида ни. Затова, че избягах от прайда. Заради Уил. Да, заради Уил!

Извързвам бавно глава към Касиан. Кола от насрещното движение осветява за миг лицето му. Не пропускам да видя мрачно стиснатите му устни. Преглъщам буцата, която е заседнала в гърлото ми.

— Ще се опитам да те защитя... — Гласът му се издига във въздуха, плътен като дим.

— Не им позволявай да ми отрежат крилата — казвам умоляващо.

Тъмният му поглед се плъзва покрай лицето ми и за момент чертите му се смекчават.

— Ще опитам, Ясинда. Ще опитам.

Думите му не ми вдъхват голяма утеха. Поемам си тежко въздух и се заглеждам отново в нощта. Хвърлям поглед през рамо. Голямата скала се издига зад мен — огромна неподвижна грамада.

Някакъв звук се извисява в нощта над ръмженето на двигателя. Пресеклив писък на птица, който кара кожата ми да потръпне, отчаян и протяжен. Пустинен пѐдпѐдѐк, бе го нарекъл Уил. Изгубен. Търсец своята половинка. Семейство. Дом.

Чувствам нишката, която ме свързва с него. Докато жалостивият звук все още ехти, аз затварям очи и се отпускам на седалката. Скоро ще стигнем...

Издание:

Автор: Софи Джордан

Заглавие: Огнена светлина

Преводач: Яна Йотова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Пергамент Прес“

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Редактор: Станимир Йотов

Коректор: Филипа Колева

ISBN: 978-954-641-060-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1990>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.